Sud

Revistă editată de „Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu"

5-6

NR. 5-6 SERIE NOUĂ (170-171) • ANUL XVIII • Mai-Iunie 2015

apare din anul 1996

Publicată cu sprijinul Consiliului Județean Giurgiu

www.revistasud.ro

Gheorghe Iacob - *Peisaj din Grindu*

Editorial

Vasile GRIGORESCU

Literatura ?

A afirma că literatura educă și construiește buni cetățeni e puțin îndrăzneț și dificil de demonstrat, este însă indiscutabil că practica lecturii atrage nenumărate beneficii. Pe lângă faptul că reprezintă poate cea mai bună formă de comunicare cu tine însuți, este și o cale eficientă de a te face cunoscut și de a cunoaște pe ceilalți. De asemenea, că o carte bună te învață să gândești și că gândirea construiește ființe libere.

Dincolo însă de aceaste considerații și de plăcerea pe care o resimt cititorii pasionați, se pare că lectura generează efecte măsurabile și anumite modificări cuantificabile personalității lectorilor. Am dat de curând peste un studiu al unor cercetători canadieni care asigură, nici mai mult, nici mai puțin, că cititorii de literatură arată o mai bună empatie, adică o capacitate crescută de a înțelege și de a se pune în situația altor persoane, putând percepe lumea/societatea din perspective mai complexe. Prin urmare, un iubitor de literatură se transformă într-un individ mai autocritic, care poate înțelege și aborda mult mai eficient opiniile, credințele și atitudinile celorlalți. Cu precizarea noastră că aceste calități pot fi dobândite numai în urma unei lecturi profunde, opuse celei împrăștiate, pe sărite, ușoare și întâmplătoare, care abundă acum din cauza asaltului noilor tehnologii. O lectură profundă, învăluitoare, bogată în detalii senzoriale, în emoții complexe și învățăminte este o experiență individuală unică, foarte diferită comunicării prin intermediul vorbelor, rețelelor...

Astăzi, permanenta expunere din fața ecranelor a diminuat dramatic nevoia de a parcurge un volum clasic, pe hârtie. Remarc totuși că cititorului pasionat, „uman", ba chiar și „nativilor digitali" după cum am avut surpriza să aflu, lectura pe un ecran li se pare mult mai puțin atractivă. Necesitatea de a deține o carte există, deși constatăm, peste tot, că tinerii, adolescenții, citesc aproape exclusiv prin intermediul dispozitivelor electronice, arareori deschizând o carte din proprie inițiativă. Aceste obiceiuri de lectură (mai bine zis de „non-lectură"), devin majoritare în lumea vertiginoasă și necruțătoare pe care o trăim, care ne răpește timpul și ne seacă dorința de a ne scufunda, în liniște, într-o lectură adâncă. De aici o anume îngrijorare pe care o încerc gândind că cititorii pasionați, oamenii inteligenți, perspicaci, solidari, par a fi în număr din ce în ce mai mic. Tot așa cum îmi este greu să-mi imaginez un personaj din viața publică bucurându-se de experiența lecturii, decodificând înțelesuri, îmbogățind firul poveștii cu propriile reflecții, analize, cu propriile amintiri și opinii, ajungând apoi să lege o strânsă „prietenie" cu autorul, mai precis cu personajele universului scris. Un lider-cititor, îmbogățit de atâtea noi vieți întâlnite/trăite pe celălat tărâm, al cărții, nu poate fi unul egoist, insensibil nevoilor lumii reale.

Întâmplările din cultura și politica românească a ultimelor săptămâni demonstrează că avem o stringentă nevoie de lectură. Oare literatura să fie calea, or este încă o naivitate ?

Vara

de Duiliu Zamfirescu

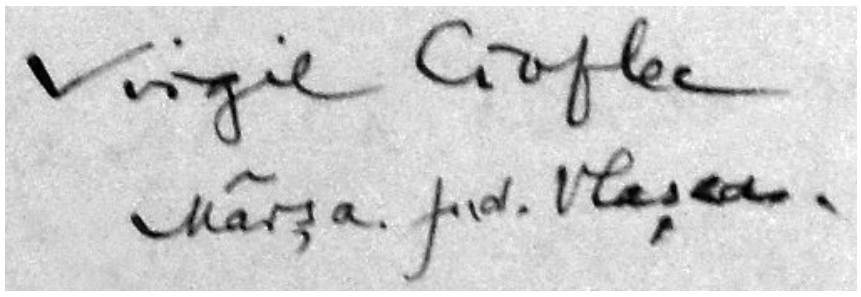
Cu firea ei cea arzătoare,
Sosit-a vara înapoi;
Toți pomii sunt în sărbătoare,
În tei stă floare lângă floare...
E dulce vara pe la noi !

Când dimineața se ivește
Din al văzduhurilor fund,
Tot câmpul parcă-ntinerește,
Iar, deșteptată de pe prund,
Cireada satului pornește...

În urma ei un roi de grauri,
Ca niște valuri cenușii,
S-amestecă prin bălării,
S-așează-n coarne pe la tauri,
Fac fel de fel de nebunii.

Până ce-n zarea depărtată,
Spre lacul trist, se pun pe drum,
Și cum se duc – acum, ș-acum –
Se mai zăresc încă o dată
Ca rămășița unui fum.

OAMENI DE LÂNGĂ NOI

pag. 10, 11

Am citit despre...

Viitorul și limitele roboților

Florentin POPESCU

Trebuie să recunoaștem; De mai bine de cincizeci de ani încoace lumea este fascinată, între multe alte realizări ale științei și tehnicii, de lumea roboților, de posibilitățile și limitele la care pot ei ajunge într-o posibilă, virtuală imitare a activităților umane.

Știm că nu de ieri, de azi, ci de multă vreme s-au creat roboți industriali (de un mare ajutor în industria țărilor avansate din punct de vedere economic), roboți montați 1a bordul unor sateliți (așijderea, de mare, imens ajutor în cunoașterea universului și în cercetarea altor planete și nu numai planete), roboți „casnici" (meniți să ajute gospodina în cotidiana lor muncă din gospodărie), roboți pentru activitățile din câmpuri, păduri, grădini publice etc. Asta ca să nu mai vorbim de roboții – jucării, deliciul și bucuria copiilor de pe toate meridianele și paralele lumii.

Se știe – nu spun o noutate ! – că în această adevărată industrie a roboților – sunt ingineri specialiști, proiectanți, tehnicieni și alți mulți devotați domeniului care caută, zi de zi și noapte de noapte, să educă noi și noi perfecționări creațiilor lor, acești foarte importanți adjuvanți ai oamenilor, așa încât nu e de mirare nici ca ziariști, reporteri cu mințile înfierbântate și cu imaginație bogată, se întreabă dacă ar fi sau nu departe ziua în care noi, ce înzestrați de

(continuare în pag. 2)

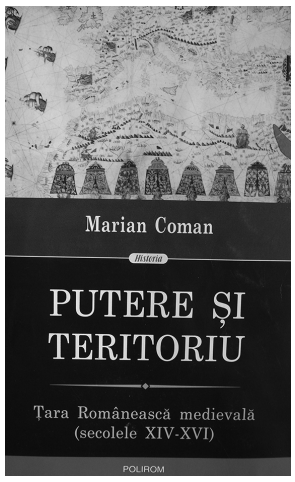
Nicolae Dan Fruntelată
Poeți ai câmpiei levantine pag. 3

Nicolae Scurtu
Câteva contribuții privind colecția de artă a lui Virgil Cioflec pag. 11

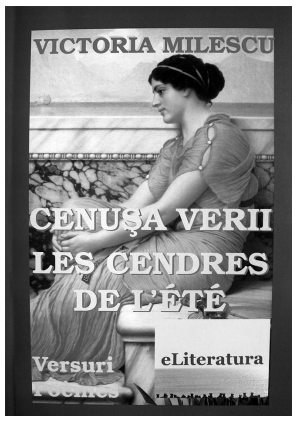
Constantin Bărbuță
Comuna Malu – File din istoria seculară a unui sat vlăscean pag. 8

Gl. bg. (r.) Gheorghe Dragomir
România în menghina geopolitică a marilor puteri pag. 15

Biblioteca SUD-ului

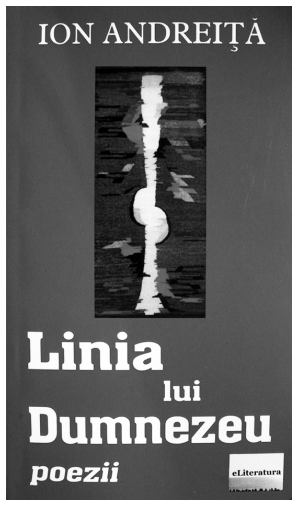
Marian Coman, ***Putere și teritoriu în Țara Românească medievală***, Editura Polirom, Iași, 2013. „Elaborată în urma reanalizării celor peste 3.000 de documente cunoscute emise de cancelaria domnilor în secolele XIV-XVI, lucrarea redeschide discuția asupra naturii puterii domnești în Țara Românească medievală, contestând înțelegerea istoriei principatului prin prisma categoriei mentale de stat teritorial...”

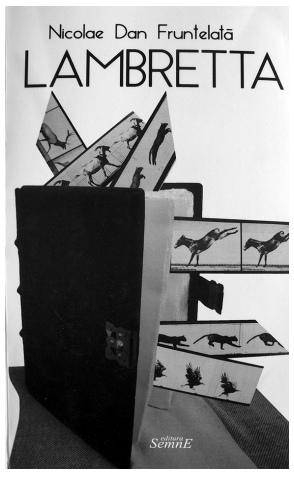
Victoria Milescu, ***Cenușa verii / Les cendres de l'été***, traducere Ion Roșioru, Editura eLiteratura, Bucuresti, 2015. *Câte lovituri într-un singur cuvânt: / El pleacă, cenușa e luată de vânt.* (*Combien de coups dans un mot déchirant: / Il s'en va et les cendres s'envolent dans le vent.*)

Nicolae Scurtu, ***Contribuții la istoria revistei „Convorbiri literare” (1939-1944)***, Editura Timpul, Iași, 2015. „Istoricii și criticii literari, istoricii presei, precum și o parte dintre cercetătorii fenomenului cultural național au preluat, fără o investigație personală și, mai ales, fără discernământ critic, informațiile pe care le conține lucrarea lui C. Pompilian și H. Zalis, *Convorbiri literare. Bibliografie*, care, pentru întâia oară, însumează toate colaborările la aceasta revistă din răstimpul 1 martie 1867-1 martie 1944. Cercetările pe care le-am întreprins în biblioteci publice și particulare, precum și în unele arhive naționale, au menirea de a restabili, cu exactitate, itinerariul complet al acestei publicații occidentale.”

Ion Andreiță, ***Linia lui Dumnezeu***, Editura eLiteratura, București, 2015. *Se rostogolesc, / Se rostogolesc zarurile: / Care pe linia vieții, / Care pe linia morții, / Într-o ceremonie / De neconfundat.*

Nicolae Dan Fruntelată, ***Lambreta***, Editura Semne, Bucuresti, 2015. „Făcând eu o călărire în zori prin istoria literaturii universale, așa cum m-a învățat în studenție nea Romică Munteanu, morfolindu-și țigara într-un colț al gurii: *Bă, guguștucilor, la literatură e ca la femei, ori îți vine, ori nu-ți vine !* – deci, evaluând stilurile și comparându-le cu autorii...”

Dumitran Frunză, ***Viața pe nisipuri mișcătoare***, Editura Tipo Moldova, Iași, 2013. *Drumul vine de undeva și se duce altundeva. Este calea nădejdilor, a voinței și a tenacității fiecărui om. Călăuzit de aceaste țeluri am trăit, deopotrivă și împliniri, dar și numeroase împotriviri. La capătul drumului ales amtras o linie, am cumpănit și în cele din urmă m-a copleșit uimirea. După atâta însuflețire, zbatere și speranță ma situam aproape în același loc, de unde inițial plecasem spre necesar, spre ceea ce nu putea sa fie, cum gândeam, la început de drum. Totul, parcă se petrecuse ca într-o piesă de teatru absurd, cu intrigă circulară.*

Viitorul și limitele roboților

(urmare din pagina 1)

Dumnezeu cu inteligență vom fi sau nu înlocuiți de amintitele „creaturi” ale științei și tehnicii secolelor XX și XXI.

Firește, e la mintea cocoșului că oamenii nu vor putea fi niciodată și niciunde înlocuiți de roboți. Din simplul motiv că ei sunt creații ale noastre, ale oamenilor. Creații tehnice și nicidecum descendenți, cum s-ar zice, de sânge, adică născuți de cuplul bărbat-femeie...

Și totuși...

Și totuși, dincolo de scenariile unor filme S.F., dincolo de entuziasmul sau, dimpotrivă, scepticismul unora dintre noi, ne putem, însă, întreba altceva. Bunăoară (și în acest caz interogația își află pe deplin justificarea !) până unde pot ajunge performanțele roboților. Sau, la fel, ne mai putem întreba care este limita până la care o astfel de mașinărie poate imita sau reproduce gesturi și mișcări umane (unele presupunând nu numai o exactă punere le punct a mecanismelor, ci chiar judecățile unei ființe inteligente).

Astfel de gânduri m-au încercat recent, când am citit, într-o revistă de largă răspândire, de mare tiraj și de tradiție de la noi, despre roboți care reușesc să sară peste un obstacol, asta trimițând gândul numai decât la o paralelă ce se poate face între acea mașinărie și un atlet.

Cititorii acestor rânduri (cărora nu le-a căzut în mână articolul despre care este vorba) vor trebui să se gândească la întreaga desfășurare a gesturilor unui atlet pus în situația, să zicem, de a face sărituri la garduri, peste cal ș.a. la goana până la ele, apoi la „fixarea” picioarelor în pământ, la scurtul popas din fața obstacolului, și după aceea le avântul, la încordarea mușchilor pentru a nu da greș la respectiva probă de atletism și la toate celelalte ce presupun nu doar un „scenariu” dinainte stabilit, ci și o „orientare” de moment în funcție de situația din teren.

Este limpede că realizarea unui astfel de robot reprezintă o nouă treaptă, superioară, la care s-a ajuns în materie. O treaptă, se înțelege, dătătoare de noi și noi speranțe în viitorul apropiat și deschizând perspective largi legate de robotică în general și de o anume categorie de roboți în special.

Toate aceste performanțe nu pot decât să ne bucure pe toți, de la vlădică până la opincă, deși e vorba doar de o „imitație”, trăirile, sentimentele, farmecul unei competiții sportive – chiar și în viitor ! –, atribute exclusive ale omului, nu vor putea fi niciodată comparate cu întrecerile dintre roboți...

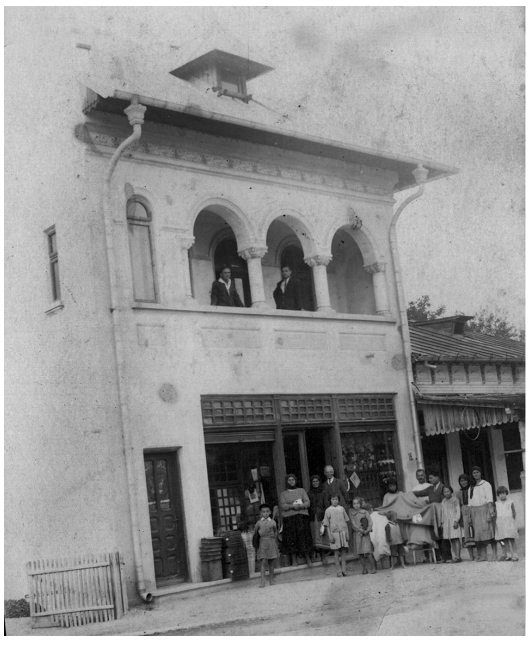
Revenind, însă, în lumea din care am plecat, cea a creatorilor de frumos, a artei și literaturii ce niciodată nu va putea fi concurată de roboți, mă încearcă – totuși ! – o întrebare: Cum ne-ar putea fi de folos roboții ?

Mai în glumă, mai în serios acestei întrebări retorice i-am răspuns cât se poate de simplu: Dând robotul în custodia unor critici literari serioși. Ei ar ști ce să facă cu mașinăria asta. Ar regla-o în așa fel încât, precum robotul despre care am scris mai sus, să poată sări peste cărțile lipsite de valoare, semnate de nenumărați veleitari și scriitori închipuiți, un fel de morman de hârtie cu pagini umplute de grafomani și de nechemați.

Poate așa s-ar înlesni asanarea beletristicii contemporane, acțiune despre care multă lume vorbește, dar foarte puțini (pot fi numărați de degetele de la o singură mână) au curajul să se pronunțe în public. În scris adică.

BOLINTIN - Istorie în imagini

Arc peste timp – Casa Dumitrescu: **25 septembrie 1929 – 1930 – 2015 (Colecția Carmen și Valerian Crețu-Taulescu)**

SUD, PÂNĂ LA CAPĂT
Poeți ai câmpiei levantine

Nicolae Dan Fruntelată

A. Prințul de Bolintin

Am promis și vreau să mă țin de cuvânt, să încerc să desenez în spațiul acestei rubrici pe care revista *Sud* mi-a oferit-o cu generozitate, o schiță de mitologie a câmpiei. Nu a unei câmpii oarecare, ci a celei de tot speciale, pe care mi-aș permite să o definesc astfel:

Câmpia din sud pedepsită de iarbă/ și turme de vânturi mugind/ este coasta mea stângă, cu inimă cu tot/ culcată pe Dunăre.

Când întâlnesc un suflet de poet, de prozator, de gânditor care trăiește în acest spațiu, mă bucur de parcă m-aș fi întors acasă. E un spațiu în care nu pot lăsa, vă rog să mă iertați, pe oricine. Dar când omul care vrea să intre își arată cărțile, îndreptările, cum se zicea de mult, mi se moaie sufletul.

Bună ziua, prietene, Dan Florică, prinț de Bolintin al poemelor într-un vers. Cocorii tăi *se duc în mare grabă în luminosul sud*, țara ta e Țara Vlăsiei, Țara Râurilor, acolo unde lumea nu poate fi cunoscută decât prin metaforă. Acolo unde *aroma ce ne-ncântă din fiecare fruct*, acolo unde *sângele oltenesc se răcorea-n Sabar*, acolo unde Zamolxe *e mare zeu și rege din Țara Dorului*.

Cum se cheamă cărțile lui ? Iată doar câteva: *Greieri până la stele*; *Majestatea Sa, Clipa*; *Ia zâmbetul cu tine*; *Din țara râurilor*; *Cu fiecare stea privim nemărginirea*.

Nu am niciun fel de interes să-l cunosc pe acest poet al câmpiei. Dar cărțile lui mi-l impun cu o forță în care nu poți să ignori evidența. Cel care scrie: *Spre floarea de cais vin brumele flămânde*, ori *Singurătatea noastră măcar are o umbră* este un poet adevărat.

Poezia este, poate fi, un extaz al cuvintelor care se cheamă unele pe altele, ori, dimpotrivă, un sublimat, o esență de parfum ce poate lumina iubirea ori moartea. Poemele „într-un vers" ale acestui nou prieten al meu, Dan Florică, membru al societății de Haiku, dar, mai ales, membru al stirpei rare a poeților câmpiei dunărene, trebuie, da, trebuie, să definească un fecund și etern concept constructor al literaturii române: **Sentimentul Sudului**, pentru că noi, cei din câmpia Dunării, am fost granița vie a dacilor, a geților, mai înainte a pelasgilor, noi am invadat sudul continentului și i-am dat identitate, nu invers, cucerirea romană a fost o întoarcere acasă, nu un marș civilizator, cine nu acceptă asta nu merită.

E un ordin secret, e o taină aceea pe care încerc să v-o deschid. Poetul despre care vorbesc, Dan Florică, face parte din acest ordin. Fie că vrea ori nu vrea.

B. Bolnav de albastru

Dumitru Dumitrică, poet cunoscut deja în republica poeziei, preț de peste șaptesprezece cărți, scoate o antologie care se cheamă ezoteric: *Albastrule cer, albastrule cer*, la Editura Rawex Coms, 2014.

Sunt în carte pasteluri fine, desenate în culorile sufletului. Ori ale toamnei pe câmpiile de lângă Sabar:

Cade în toamnă o gutuie
Târzie lacrimă în timp.

E puțin prea retoric poetul, cuvintele îi vin aluvionar, ca într-un delir vegetal, natura îi susține și-i explică durerile, dorul, sentimentul timpului:

Tainic, însingurata casă geme
Sub infernalul fulgilor noian

Când iese din clasic, din obsesia muzicii, poetul alunecă în metafora mai puternică:

un semn rătăcit în cartea vieții
iubirea noastră de o clipă, iubito.

Dumitrică e, în cele mai bune poeme ale sale, un eminescian târziu:

Pierzându-te, ca steaua-ndepărtată,
Cu-o tristă libertate am rămas.

Iată o sintagmă din care Dumitru Dumitrică își poate hrăni o carte mare, poate cartea definitorie pentru el: *Trista libertate*.

E obsedat de iarnă, de vânt și de albastrul cerului. Copiii din Bolintin au boala albastră, nu, Doamne ferește, cumplita boală a inimii de copil, ci *boala albastrului cer* pe care îl poartă în ochi ca niște cavaleri ai Sudului.

Citiți-i pe toți în această grilă. De la Dimitrie Stelaru, vagabondul sublim, la Niculae Crevedia, până la George Alboiu, fostul meu coleg de facultate, contaminat de eternitatea câmpiei și de tropotul hergheliilor de cai sălbatici de la Roseți, până la un alt prieten al meu, mai nou, George Theodor Popescu Dropioiu, poet al Bărăganului sacru.

Acești poeți nu visează munți, nu se opresc în piatra trecătorilor secrete, pentru ei faima e creșterea ierbii și mai ales creșterea coliliei înălbite de dor.

Îl așez pe Dumitrică în acest spațiu balcanic-latin, în zodia lui se amestecă dragostea de Eminescu și stema Bolintineanului, autorul ciudat, romancier înainte de vremea romanului, autor de baladă în chiar vremea baladelor, unul dintre grănicerii limbii române și poeziei române, aici, la Sud, spre Dunăre, spre Levant, spre lumea care ne-a amețit ca un drog dulce și pătrunzător.

Spune Dumitrică într-un poem aproape ca un cântec popular:

Doamne, mult aș vrea când mor
Să-mi lași sufletul pe-un nor
Să plutesc pe cer cu vântul
Să văd lumea și pământul.

Mă duc și eu cu sufletul spre versurile din antologia lui Blaga:

Doamne, Doamne, mult zic Doamne
Dumnezeu pare că doarme
Cu capul pe-o mânăstire
Și de mine n-are știre.

Aici se termină viața noastră și începe poezia ca o eternitate a cuvântului.

C. Mai mult levantină decât citadină

Editura Inspirescu din Satu Mare (un nume cam ciudat, care l-ar putea supăra pe venerabilul dom' Petrică) dar, de altfel, o editură de tot stimabilă, a premiat în 2014 un volum al Danielei Albu. *Citadini și levantini* se cheamă cartea și mi-a atras atenția cu deosebire în secvența ei levantină, care aparține lumii Sudului nostru.

Citadini avem mai mulți, dar levantini autentici foarte puțini. Acolo este blazonul acestei poete. Într-un Levant care curge dinspre scufundata insulă a adolescenței mele, Ada Kaleh. Când eram elev de liceu la Turnu Severin, toamnele mele aveau aromă de castane coapte, de sugiuc, de bragă și de cafea adevărată, minuni pe care turcii din Ada Kaleh le aduceau pe bulevardul cel mare al orașului.

Un coleg de liceu al cărui tată lucra la fabrica de țigarete de pe insulă șterpelea țigări lungi, de un sfert de metru, netăiate adică, le aducea la liceu și le fumam pe șest, era un gust rar ca orice gust interzis. Sunt toate acestea arome și gusturi pe care mi le-a trezit cartea Danielei Albu, de unde naiba o fi știut ea și o fi trăit acele minuni levantine ?

Poezia ei aburește pe străzile pierdute în timp, pe lângă Foișorul de Foc și Caimata (când spun Caimata simt parfum de tei), apoi se aruncă fericită în Obor: *E furnicar nebun, color/ Găsești pahare cu picior ...* apoi: *Cristal adus din Răsărit/ Prin Chișinăul chinuit/ Sunt și pahare cu picior/ În mult vestitul scump Obor...*

Între aceste culori topite în ceața balcanică a ființei noastre și boieria unor gesturi vechi, precum cafeaua băută în cești de onix și umbrele străzii, cerșetoarele-prințese, niște Pene Corcodușe bântuindu-ne somnul, cartea acestei doamne bucureștene se construiește, repet, ca o marcă levantină a poeziei autentice.

N-o să laud altfel de poezii. N-o să mă entuziasmez de ecourile optzeciste ale vocii băieților care au venit în literatură pe fereastra unui cenaclu de la Casa de cultură a studenților și au avut impresia că ocupă un teritoriu gol.

Pentru că aici, în câmpiile levantine ale Dunării de sus și de jos, poezia a trăit dintotdeauna și s-a completat și s-a împlinit din talente mari care nu au lăsat niciodată goluri. Levantul lui Ion Barbu, al lui Anton Pann, al lui Mateiu os de Caragiale, al lui Arghezi divinul, apoi al lui Stelaru, Crevedia ne luminează dragostea de poezie. Și atunci când vine, o carte este un fel de pașaport prin care poți să treci spre țara Levantului. Un pământ ce începe de aici, din dunga Bucureștiului grecesc, turcesc, dar mai ales românesc, se duce în Sud, peste Rila și Pirin, în Grecia armânilor din Pind, spre insule, emigrează într-un târziu la Alexandria Egiptului, acolo unde un genial pe nume Durrell construia delta Levantului absolut.

Poate am ajuns prea departe. Nu cred, vina pentru acest traiect o poartă această carte de poezie, revin, mai mult, mai important, levantină decât citadină.

Dacă autoarea ei va lua în seamă gândurile unui cititor de poezie (vechi și oarecum calificat) e treaba domniei sale.

Eu am ascultat atent și am auzit uneori ecoul Levantului.

Luminița Cornea

Luminița Cornea: *Înaltpreasfințite Părinte, cu prilejul Sfintei Sărbători a Învierii Domnului din acest an, ați scris prima pastorală în calitatea de Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului. În primele rânduri ale acestei pastorale, ați surprins, ca de multe ori, prin câteva întrebări retorice, după ce ați făcut afirmația că am săvârșit, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, în pace calea postului, la capătul căreia* ***am găsit mormântul gol*** *al Mântuitorului nostru Iisus Hristos.*

Convorbiri duhovnicești cu †Ioan al Banatului (II)

„Lumina soarelui este doar o palidă umbră a luminii Învierii lui Hristos"

Vă rog să-mi permiteți să citez întrebările retorice care au trezit în sufletele credincioșilor o deosebită curiozitate: „Oare, aceasta să fie răsplata celui care postește ? ! A celui care se luptă cu patimile sale ? ! A celui care iubește și iartă, mângâie și hrănește pe cel sărman ? ! Aceasta va fi cununa luptei cu păcatul și cu patimile ? ! Un mormânt gol și un giulgiu zăcând ? ! Ce vom răspunde semenilor și fiilor noștri ?" Într-adevăr, răsplata după un îndelung post trebuie să fie alta.

Î.P.S. Ioan: Desigur. Darul pe care l-am primit este Învierea lui Hristos, învierea noastră, veșnicia noastră. Dacă în urma păcatului lui, Adam s-a dezlegat la moarte, prin Învierea lui Hristos, s-a dezlegat la viață. **Învierea este darul acestui mare Praznic.** Acesta este Praznicul unui nou răsărit, al zilei a opta, cea care are doar răsărit. Hristos ne-a scos din mormânt și din moarte și ne-a dus cu El în acest răsărit veșnic. Pentru noi s-au stins soarele și luna și a răsărit unicul Soare- Hristos. Hristos este Luminătorul acestei zile neînserate, ziua a opta. **O, soare ! De acum tu poți să te odihnești, căci a răsărit un nou Soare Care va lumina veșnicia** și așa vom trece de la heliocentrism la

(continuare în pag. 20)

Paulina Popa

Paulina Popa este poetă, publicistă, editoare, președintă a Festivalului Internațional de Poezie EMIA. În 1997, înființează la Deva Casa de Editare Emia. Debutează în 1970, concomitent în revista *Crișana*, Oradea, și în *Zbor Alb*, Beiuș. Debut editorial în 1991 cu volumul *Rugă Mânuitorului*. În 1998, înființează revista de cultură *Semne-Emia*, a cărei directoare este. Din 2000 organizează anual, la Deva, Festivalul Internațional de Poezie „Emia". Membră a Uniunii Scriitorilor din România, din anul 2000. Colaborează la revistele: *Convorbiri literare*, *Arca*, *România literară*, *Conta*, *Luceafărul*, *Poezia*, *Poesis*, *Steaua*, *Dacia Literară*, *Cronica*, *Reflex*, *Viața Românească*, *Confluențe*, *Unu*, *Aurora*, *Cafeneaua literară*, *Familia*, *Hyperion*, *Mihai Eminescu* (Australia), *Europoesis* (Franța). Cărți publicate (selectiv, poezie): *Nunta cuvintelor* (1995); *Aură amară* (1996); *Căderea, zbor amețitor/La chute, vol envirant*; *Cuvinte sărutate de îngeri* (1997); *Păsări de piatră*, (2010); *The Iordania Book, lyrical journal* (2012); *Iubire* (2012); *În vecinătatea psalmilor, psalmi și rugăciuni* (2012); *60, Carte de muncă* (*antologie de autor*, 2013); *Gravitație* (2014). Proză: *Starea de dialog* (2007). A publicat numeroase cărți pentru copii, este inclusă în antologii și volume de critică. Despre creația sa au scris: Gheorghe Grigurcu, Octavian Soviany, Dan Cristea, Gheorghe Mocuța, Ladislau Daradici etc. Din 2011 realizează emisiunea „Cărți, Personalități, Confesiuni" la UNU TV și la INFO HD, www.emia.ro; Premii și titluri: Premiul USR, filiala Arad, pentru volumul *Rochia nesupunerii* (2001); Premiul pentru poezie al Salonului Internațional de Carte de la Oradea, ed. a VIII-a, pentru volumul *Ghilotina sinelui*; Premiul revistei „Convorbiri literare" pentru revista „Semne" (2001); Premiul *Sensul iubirii*, Drobeta Tr. Severin, pentru volumul *Ghilotina sinelui* (2004); Premiul revistei „Arca", în cadrul Premiilor Uniunii Scriitorilor din România, pentru volumul *Cartea Iordania* (2008); Premiul pentru Poezie, ed. a XVI-a, „Zilele revistei Convorbiri literare", pentru volumul „Vâsla de Ametist, Cartea Grecia", (2012). Premiul „Opera Omnia", a USR (2013). *Cetățean de Onoare* al municipiului Deva (2010); *Cetățean de Onoare* al județului Hunedoara (2013). Versurile poetei Paulina Popa pornesc dintr-o trăire ardentă, vijelioasă, viguroasă, ivind pe cerul poeziei jerbe multicolore de stări, senzații și sentimente, unele contradictorii dar cu atât mai fascinante. Feminitatea se află la cotele ei cele mai înalte de forță, de puritate dar și de protest față de dogme și cutume, de care se debarasează într-un elan vitalist spre a se contopi cu natura, cu ritmurile ei vibraționale, ce au ca lege ordonatoare iubirea. În numele ei, poezia se înalță, îngenunchează, plânge, se bucură, creează lumi noi, alternative, rămânând mereu sub uimirea propriului mister, a propriei seducții. (Victoria Milescu)

PRIMĂVARA

este ca o gramatică fără greșeală
uneori cântă așa cum cânt și eu:

de tânără pe cale cum treceam
pe-aceeași poartă spre sinele de sticlă
să nu se spargă mă opream la timp
cuprinsă ca de-un braț / de frică

mă desfăceam din mugure a floare
din trunchiuri / alte flori spre timpul meu
cu morții mei ca într-o horă
mereu mai strânsă-n jur / mereu

acum prin câmpul ars de soare
vin să se-adape ciutele în seri
toți tinerii lăstari s-au afundat în glie
iar mugurii stau vii sub arșița atâtor veri

va fi din nou floare…
va fi din nou
mugure a floare

MUGURE A FLOARE

în prima zi de facere a lumii

pentru că altfel totul se poate nărui
pentru că nimic nu mai contează
când vine noaptea și lucrurile dispar
nu mai sunt

pentru că altfel mâinile tale
nu mai pot duce ofranda la altare
și pașii se împleticesc din ce în ce mai des

e lesne de înțeles
cum se poate împlini poemul

trebuie să te eliberezi
de veșmântul acesta omenesc
trebuie să dai frâu liber aripilor
trebuie să renaști în miezul flăcării
de pe muntele tău / a mugure

rază de părți de vorbire / de sintagme să fii
rouă de rază / de vers perpendicular
repetarea sinelui până la infinit

uneori te bucuri să-ți umpli pieptul
cu mirosul cuvintelor
cu frunzele proaspete ale gramaticii
împodobite
ca un mire

CA UN MIRE

am primit semnul morții

primăvara îmi rănește buzele
plouă cu florile sintaxei în poeme

este bine că iubirea noastră crește
pentru subzistența lumii
este bine că sărutul crește simplu ca lacrima

trec pe alături fluturi albi
tremură mâna pe sânii timpului
te privesc cum treci
pe deasupra casei de altădată

rar am sărutat cu atâta putere pământul
roșu este mugurele tău / primăvară
râuri pornesc din alcătuiri lexicale
uit că sunt femeie între două vârste
uit că părțile de vorbire
pe zi ce trece
câștigă în greutate

CÂȘTIGĂ ÎN GREUTATE

clipa morții ce trece ca o mireasă
fără a ține seama de iubire

de la amvonul dragostei se predică trecutul
calea cea dreaptă duce la gramaticile iubirii
peste toate cuvintele mantie de frunze
anestezia nu poate opri durerea
un fir de apă pe buzele trecătorului
la trecerea iubirii se cântărește timpul
încă mai avem în jur părți de vorbire
nepregătiți pentru trecere
încă mai cântăm
aleluiia
iubirea se întoarce de unde
a venit

A VENIT

primăvara
ca un vis în care adorm toți oamenii
și numai Domnul citește clipa trezirii

primăvara
cea care desfășoară mantia verde

estimp poetul îi prinde
câte un poem pe aripă

eram tânără atunci
când știam broda sunete

totul era iarbă
fire lungi până la genunchi
trebuia să mă întind în ele privind cerul
brațele care-l sprijinea

ramură am fost / ramură cu muguri noi
floare de ramură

primăvara își desfășura floarea
în visele oamenilor
uneori uitam că ploile
sunt din ce în ce mai rare
și numai Domnul știe
clipa

CLIPA

cea care le fotografiază pe toate
cea care șterge cu palma sudoarea

aseară a plouat și mi-am spălat brațele
de toate îmbrățișările
aseară am cules floarea de ploaie
cu buzele

nimeni nu m-a însoțit în demersul meu / doar
numele și umbra/
mereu sinea care mă urmărește

în interior clocoteau sevele /
mugurii frumuseții

imnuri aduse creației
așa ca în Indiile sufletului
la urma urmei cu asta rămânem
literele cu buze frumoase/ cu brațe virile
umbrele literelor /
părți de vorbire ca-n basme
unelte de metale prețioase/
cristalele sângelui

aseară a plouat /
umbra mea a crescut ca un arbore

ploaie și primăveri/
poemele /
poemele…

POEMELE…

preschimbate în mirări / în liturghii

Aleluia s-a făcut de liturghie
Aleluia a coborât Domnul în carne și oase
ieri am cules frunze / brațe de frunze
ieri am cântat printre oamenii locului
cântece de primăvară

CÂNTECE DE PRIMĂVARĂ

dinafara mediului politic
din suflete
din cercul vieții și morții
din ploaia aplicată direct pe buze…

peste capul nostru norii cu forme de păsări

există lumină după o lungă perioadă de ceață
totul este viu
acum se înțelege rostul vorbirii

răspunde cineva la întrebările ADN-ului ?
răspunde cineva la ecoul din adânc ?

uneori călătoresc cu toate cuvintele
uit de toate zăpezile
acelea înalte cât casa

cântece de primăvară
în văile noastre pline
de cristale

DE CRISTALE

de ametist
de pietre de râu / să fie primăvara

pentru traficul de arme și droguri
pentru torturarea ființei umane
e destul timp
niciodată nu e timp pentru poezie

trec peste pădurea mea stoluri de păsări negre
pe care nu vreau să le numesc cu nume de pasăre
totul se-ntunecă
totul se surpă sub greutatea clipei
nu mai poate fi trăită

ridic spre ramuri privirea
mi-e teamă de norii ce stau să cadă peste noi
rar mai apare câte o rază de soare
uit de vremurile cu trafic de arme și droguri
de torturarea ființei umane de surparea lumii
uit de toți și de toate

aproape de mine un răsărit cum n-a mai fost
de primăvară
de ametist
de piatră…

Mihaela Bustuchină Vlaicu

Doctor în Ştiinţe medicale, medic neurolog la Spitalul Universitar Pitié-Salpêtrière, Paris, unul dintre cele mai mari spitale din Europa, totodată cercetător la L'Institut Hospitalo-Universitaire şi la L'Institut du Cerveau et de la Moelle Épinière (Institutul pentru măduvă şi creier), aparţinând de Universitatea „Pierre et Marie Curie", de la Pitié-Salpêtrière, Paris, cunoscuta interpretă de muzică folk din anii '70-'80 Mihaela Bustuchină Vlaicu (foto), originară din comuna Crâmpoia, judeţul Olt, are în pregătire, urmând să apară la Editura Favorit din Bucureşti, volumul *Să locuieşti într-un cântec de pasăre*, din care face parte şi capitolul prezentat, în premieră, de publicaţia noastră. (Dan Gîju)

Există vise şi vise

Bine-ai venit, An Nou !.../ Bine-ai venit.../ De când te-aştept aproape-am şi albit...[1] Aşteptam clipa „marelui eveniment", sosirea Noului An. Aş fi dorit ca el să arate ca în poezia lui Minulescu „la trup curat, neprihănit" şi i-aş fi cerut să fie „nou de sus şi până jos". Apoi i-aş fi spus cu glas dulce: „Să-mi calci în casă cu piciorul drept...

La graniţa dintre doi ani, citisem din întâmplare un articol pe internet[2]: „Anul 2014 a fost până la urmă un miracol. Pentru România. Pentru noi toţi. [...] Diaspora şi generaţia Facebook. Fără ele, miracolul nu era posibil." Iar în încheiere se spunea că acestea „au creat acea masă critică devastatoare care-i va mătura din calea ei pe toţi cei care au hrănit în ultimii 70 de ani *generaţia ratată a tatălui meu*…" Avusesem fără să vreau un sentiment de satisfacţie şi de mândrie că mă număram printre ei. Nu ştiu de ce, gândul îmi zburase spre imaginea de pe scenă a trupei de rock Phoenix[3], la pletele şi bărbile lor, la blugii, cizmele şi gecile de piele care contrastau cu corurile şi marşurile patriotice din vremea comunismului. Vigoarea muzicii lor însemna enorm pentru păstrarea spiritului liber şi nonconformist al tinerilor din acea perioadă. Cred că întotdeauna, în momentele-cheie ale istoriei, artiştii au ştiut să marcheze momentul. De exemplu în iunie 1871, imediat după reprimarea Comunei din Paris, Eugène Pottier scrisese versurile „Internaţionalei", iar în 1888, Pierre Degeyter îi compusese muzica. Sau Bob Dylan, şi Joan Baez, care au devenit celebri prin protestele lor muzicale, mai ales după participarea lor la Marşul din Washington din 1963. Atunci se rostise celebrul discurs „I Have a Dream" al lui Martin Luther King.

Vali Sterian făcuse, de asemenea, parte dintre bravii „cantautori", acei admirabili protestatari, căci el a avut o adevărată conştiinţă, precum şi convingeri politice şi sociale sănătoase. Albumul „The Wall" al trupei Pink Floyd a fost lansat în 1979, cu zece ani înaintea căderii Zidului Berlinului. Apoi el dobândise noi valenţe în momentul schimbărilor politice revoluţionare din Europa răsăriteană a anului 1989. Şi exemplele pot continua…

Pe la începutul lui 2015, mă invitase Andrei Partoş[4] pe postul „Radio România Actualităţi", ca să particip la cunoscuta şi îndrăgita lui emisiune „Psihologul muzical". Dar cum aceasta începea la miezul nopţii, iar eu trebuia să mă întorc la Paris cu noaptea în cap, hotărâsem să-mi ia interviul prin telefon. Surpriza a fost că, la deschiderea radioului, se transmitea cântecul meu „Făcătura", pe versurile lui Tudor Arghezi. Nu înţelegeam de ce, căci nu era ora 24.00. Să fi început emisiunea lui Andrei mai devreme ? Să fie o problemă cu ceasul meu ? Apoi aflasem răspunsul. Era încă emisiunea „Omul cu chitara" a folkistului Ducu Bertzi, iar melodia mea era oferită de el, la cererea ascultătorilor.

Şi telefonul sunase. Se auzise semnalul emisiunii şi apoi eram în direct. Regăsisem bucuria de a le vorbi ascultătorilor, de a răspunde întrebărilor lui Andrei, regăsisem uşor gustul „vedetei" care creează „modele", mai ales în clipa în care o tânără studentă la medicină (care îşi făcea studiile în Belgia) declarase că „ar vrea să îmi semene". Apoi răsunase pe calea undelor (în primă audiţie) ultima mea compoziţie, „Une simple question". Dar lucrul care mi s-a părut minunat în noaptea aceea fusese faptul că părinţii erau lângă mine, mă priveau şi mă ascultau. Îi văzusem pe amândoi, la cei peste 82 de ani, cum se legănau în ritmul muzicii. Şi puteam citi pe faţa lor cât de fericiţi erau !

A doua zi, ajunsesem din nou la Paris. Era duminică, 11 ianuarie 2015. Soarele strălucea şi era cu adevărat o zi frumoasă de iarnă. Mă grăbisem să ajung acasă, să îmi las bagajul şi apoi să particip la marşul republican, organizat în această zi, în omagiul victimelor atacului terorist ce avusese loc împotriva revistei „Charlie Hebdo".

Plecând de acasă destul de târziu, nu putusem să ajung decât la Piaţa Bastille, care în mod oficial nu era înscrisă pe parcursul marşului. Dar mulţimea se revărsase în mod rapid peste toate străzile şi pieţele învecinate. La ieşirea din metrou, nu îmi venea să cred ! În faţa mea se aşternea o mare de oameni, de steaguri, „ochii" lui Charb, directorul revistei „Charlie Hebdo" care fusese ucis, tot felul de pancarte: „Luaţi armele cetăţenilor: scoateţi-vă creioanele ! Haideţi să apărăm dreptul de a caricaturiza şi libertatea de exprimare." Erau persoane „înarmate" cu pancarte purtând desene făcute de copii mici. Ei desenaseră un balon.

– Numele ei este Stephanie şi are numai doi ani. Aceasta este lumea întreagă pentru ea. Pentru a spune că toate naţiunile trebuie să fie unite, că trebuie să ne reunim cu toţii pentru o lume mai bună.

La dreapta mea, era o fată „amuzantă", ce purta o pălărie roşie şi avea căşti albe pe urechi. Ea defila cu nişte cuvinte atârnate pe o mătură adevărată: „Să măturăm extremiştii şi rasiştii."

„Trăiesc în democraţie, eu sunt pacea, eu nu urăsc"/„Sunt Charlie, eu sunt un ofiţer de poliţie, eu sunt evreu, eu sunt EU, eu sunt francez"/„Libertatea de exprimare, egalitatea religiilor, fraternitatea unei naţiuni, umanitate..."

Eram foarte impresionată. Mărturisesc că nu mă temeam de mulţime. Mă anima un sentiment de datorie absolut real şi fantastic. Vedeam oamenii care desenau, care aveau în mână doar un creion. Şi eu eram acolo, lângă ei şi mă simţeam emoţionată. Îmi dădusem seama în acel moment că Franţa nu se teme !

Mi-a fost greu să-mi desprind privirea de la statuia din Piaţa Bastille. Putem vedea vechea inscripţie: „Pentru gloria cetăţenilor francezi care s-au înarmat şi au luptat pentru apărarea libertăţilor civile în zilele memorabile de 27–28–29 iulie 1840". Şi acum, în faţa ei, vedeam frumoşii tineri „Charlie" pentru că „Toţi suntem Charlie, toţi în picioare împotriva urii". Ei au venit, s-au amestecat aici, poartă banderole care vorbesc de la sine: „Nu fanatismului"/„Nu-mi atingeţi Franţa mea"/„Libertate". Mulţimea întreagă intona sloganuri, cânta „La Marseillaise".

„Eu sunt Franţa multiculturală şi solidară..." Apoi, a urmat un moment de reculegere. Şi emoţia creştea în intensitate. În timpul manifestării, au fost momente când am simţit un nod în gât. Dar mi-am amintit că ei au fost umoriştii şi nu şi-ar fi dorit să fim trişti. Şi apoi am văzut un copil cu pancarta lui, care-mi va rămâne în memorie: „Când am să cresc mare, eu voi fi Charlie."

Piaţa Republicii, Piaţa Bastiliei, Piaţa Naţiunii, negre de contemplare. O astfel de mobilizare masivă a şefilor de stat şi de guvern nu am mai văzut-o nici măcar pentru 11 septembrie.

La picioarele statuilor din cele trei pieţe, manifestanţii încă depun lumânări, trandafiri, lalele, mici cuvinte. Marşul republican de la Paris luase o amploare fără precedent, căci duminică, 3,7 milioane de persoane au manifestat în Franţa împotriva terorismului. A fost cea mai mare mobilizare înregistrată vreodată în ţară după Beauvau. Această duminică va rămâne înscrisa în istoria Franţei şi nu numai. Acum aştept cu nerăbdare ziua de miercuri, când voi cumpăra „Charlie Hebdo", care va fi tipărită în 3 milioane de exemplare. Doar ne-au promis la conferinţa de presă că: „După aceea, vom râde din nou" !

Se făcuse noapte la Paris. Stăteam „la geam în oraşul cel mare" şi în urechi îmi răsuna cântecul lui Victor pe care îl auzisem la radio, înainte de a pleca de la Bucureşti:

Tropa-trop prin oraş, / Şchiopătatul galop, / Un ţăran şi doi cai, / Tropa-trop. [5]

Gândul mi se întorsese în timp, în 1975, când apăruse la Editura Scrisul Românesc din Craiova prima carte a lui Virgil Dumitrescu[6] – *Fiul soarelui*. Cred că, într-un fel, destinul meu muzical era legat de o poezie care purta o magistrală metaforă: „Caii mei albaştri, caii mei de fum"[7].

„Dacă vom şti să-l citim pe Virgil Dumitrescu, atunci vom şti să pictăm şi noi în imaginaţie. Şi vom înţelege esenţele tari de ieri, galopul infernal de azi şi neostoitele frământări de mâine. Pentru că doar găsind, ne vom regăsi, aşa cum a făcut-o şi poetul."[8]

Caii mei albaştri, / caii mei de fum, / Cum zburam pe câmpuri netrădate-n vânt, / cum pocnea sământa stelelor prin ierburi, / cum veneai uşoară smulsă de pământ... / Între care sălcii se întoarnă vâsla / toamnelor din care ai descins acum, / fulgeră prin grâne ca un semn de pace / caii mei albaştri/ caii mei de fum.

Şi mie mi-ar fi venit să plâng, dar cum, vorba lui Virgil, „plânsul pe dinăuntru dăunează grav/ formelor de relief" (chiar când se produce din fericire), m-am hotărât să dorm. Şi dimineaţa mi se desprinsese din aburul viselor mele un zâmbet şi o idee. Există vise şi vise în viaţa unui om. Al meu era luminos şi liniştit. Luasem şi eu creionul în mână, îmbătată de minunata libertate a cuvântului.

[1] Ion Minulescu (1881, Bucureşti-1944), poet şi prozator, reprezentant al Simbolismului: *Din jurnalul unui pribeag*, *Romanţe pentru mai târziu*, *Casa cu geamuri portocalii*, *De vorbă cu mine însumi*, *Măşti de bronz şi lampioane de porţelan*, *Corigent la limba română*, *Nu sunt ce par a fi*.
[2] Laurenţiu Ciocăzanu: „De ce m-am îndrăgostit de Diaspora&Generaţia Facebook. La mulţi ani, OAMENI ! 31 decembrie 2014".
[3] Pentru milioane de români, *Phoenix* înseamnă mai mult decât cel mai longeviv grup de muzică rock din Romania (fondat în 1962), devenind un adevărat mit. O naţiune întreagă s-a bucurat când de la Cornel Chiriac, de la Europa Liberă, s-a aflat că *phoenicşii* au ajuns cu bine în Germania (în 1977, membrii formaţiei au plecat cu camionul, fiind ascunşi în boxele „Marschal").
[4] Andrei Partoş (n. 1949, Braşov), jurnalist şi comentator muzical. A absolvit Facultatea de Filozofie, secţia Psihologie din cadrul Universităţii Bucureşti. În 2003 a primit Premiul de Excelenţă pentru întreaga activitate audiovizuală, din partea Consiliul Naţional al Audiovizualului.
[5] *Tata şi caii,* versuri Adrian Păunescu, muzica Victor Socaciu, în albumul *Ceasul iubirii*, 1995.
[6] Virgil Dumitrescu, poet: *Fiul soarelui*, *Mai mult decât cuprinde ochiul*, *Julie Patru*, *Van Gogh, poetul*, *Dacă ar fi să exist*, *Patru mâini şi o aripă*.
[7] *Caii mei albaştri*, versuri Virgil Dumitrescu, muzica Mihaela Bustuchină Vlaicu.
[8] Dumitru Botar, *Virgil Dumitrescu, pictorul,* în revista „Ramuri", 2007.

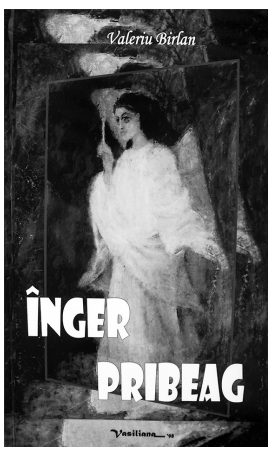
Biblioteca SUD-ului

Florica Gh. Ceapoiu, ***Popas în lumină***, Editura Artemis, Bucureşti, 2014. „... poeta Florica Gh. Ceapoiu îşi continuă, prin acest nou volum, drumul specific vocaţiei sale, prin tonuri şi culori noi îmbogăţind un univers poetic, de altfel constituit, ce o recomandă a fi o voce autentică între scriitorii afirmaţi după evenimentele din decembrie 1989." (Florin Costinescu)

Florin Iordache, ***Vipuşcă SRL: teatru politic***, Editura ZIP, Bucureşti, 2010. „Dacă ne-am propune sa vorbim despre o democraţie a scrisului, aş descoperi-o relativ uşor, cu puţină surprindere chiar, în piesele de teatru ale d-lui Florin Iordache. Autorul şi-a luat îngăduinţa de-a isca drepturi aplicabile numai textelor sale, gândind un fel de libertate valabilă sieşi, toate ajutându-l să consolideze rigoarea ceremonioasă fără de care teatralitatea n-ar fi posibilă." (Gruia Novac)

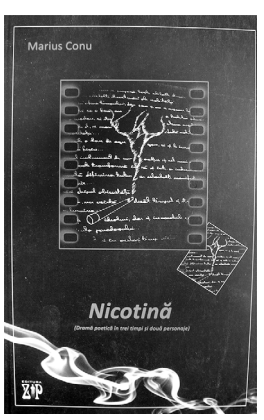

Valeriu Birlan, ***Înger pribeag***, Editura Vasiliana'98, Iaşi, 2013. *Creşte umbra, ploaia înfioară / marginea cerului, trece în vis, / învăluie truda în reculegere. / Cu evlavie arde focul în sobă, / valul roşu al vinului spune / în pahar o veche poveste. / Iar tu stai la masă, / într-o atemporală zi, / şi scrii, la lumina lămpii, / versuri...*

Dumitran Frunză, ***Neliniştea ţărmului***, Editura Tipo Moldova, Iaşi, 2013. *Singurătatea Saharei atacă orbitele, / scorpionii mişună / pe rumorile arşiţei; / invizibili, sub orizonturi nesigure, / stau beduinii cu ureche pe săbii.*

Marius Conu, ***Nicotină***, Editura ZIP, Bucureşti, 2014. „Titlul sugerează că ceea ce ne face dependenţi este obsesia şi constrângerile ei din celelalte domenii ale existenţei. Sinele pare prins într-o rutină obsesivă, compulsivă, auto-centrată cu bucle infinite care nu duc nicăieri, dar degradarea fizică, mentală, spirituală, emoţională îl conduc spre dependenţă, ceea ce face imposibilă negarea naturii intrinseci problemelor sinelui." (Marian Dragomir)

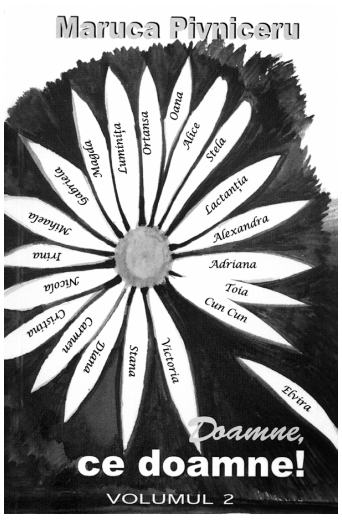
UN MOZAIC DE DESTINE

Victoria Milescu

Doamna Maruca Pivniceru își continuă seria de interviuri luate unor personalități importante din societatea românească în volumul al II-lea al cărții *Doamne, ce doamne !* (Editura Semne, 2015), partenerele de dialog fiind în exclusivitate femei. De ce numai femei ? Feministă convinsă, autoarea dorește să promoveze femeile de valoare care, de cele mai multe ori, din modestie, nu au acea vizibilitatea publică care să le facă mai cunoscute și apreciate conform cu meritele lor. Și totuși, modestia este calitatea pe care dna Maruca Pivniceru o prețuiește în cel mai înalt grad, ,,fiind întâlnită de obicei la persoanele excepționale...". La această calitate, dânsa mai adaugă: bunătatea, altruismul, aplecarea asupra nevoilor celor năpăstuiți de soartă, respectul față de seniori, dragostea de țară și cinstirea înaintașilor, calități omenești esențiale, după cum aflăm din interviul ce prefațează noua carte, luat de data aceasta chiar autoarei de către Adriana Istrate, astfel încât d-na Maruca Pivniceru se află și de o parte și de alta a baricadei achitându-se cu grație de o datorie pe care singură și-a asumat-o. Buchetul de doamne cu care vine în întâmpinarea publicului cititor sunt femei de succes, puternice și tenace, cu diplome și premii, cu o carieră recunoscută pe plan național și internațional, trecând peste piedici și greutăți, chiar peste prejudecăți, activând în diverse domenii: literatură, muzică, știință, coregrafie, sport, management etc. Ele vorbesc despre realizări profesionale dar și despre viața personală, cu frământări și griji, despre efortul de a fi la înălțime în societate dar și în familie, cu zâmbetul pe buze, căci lacrimile lor sunt ca roua, uscându-se sub prima rază de bucurie. Ele merită mediatizarea nu pentru a fi lăudate, ci pentru a constitui exemple pozitive de urmat în societatea noastră de azi ce duce lipsă de valori autentice mai mult ca oricând, pentru a fi creditate, sprijinite în ideile, în proiectele lor ingenioase și curajoase. Și pentru ca nimeni să nu se supere, iată-le pe aceste doamne în ordine alfabetică: Stana Buzatu, Lactanția Iordan-Constantinescu, Victoria Dragu Dimitriu, Stela Enache, Adriana Istrate, Cristina Lascu, Alice Mavrodin, Victoria Milescu, Carmen Coțovanu Pesantez, Cun Cun Popescu, Luminița Săndulache, Irina Sârbu, Magda Stavinschi, Ortansa Sturza, Gabriela Szabo, Diana Maria Șincai, Nicola Tibacu, Mihaela Varga, Oana Rădulescu Velcovici, Alexandra Velniciuc.

Dar după ce recunoaștem o doamnă ? Aflăm tot de la autoarea cărții, cea care schițează una dintre cele mai frumoase definiții a statutului de doamnă: „recunosc o doamnă după lumina specială care o înconjoară, o lumină care impune respect și admirație; o recunosc după ținută dar și după zâmbetul care îmbină blândețea cu fermitatea. O doamnă este elegantă fără a avea – neapărat – haine scumpe, este sobră, modestă și te face să îți dorești să interacționezi cu lumea ei, dar nu oricum și nu oricând; o doamnă este accesibilă și inaccesibilă în același timp și nu îi este teamă să-și poarte feminitatea ca pe un dar de la Dumnezeu." Cu ochi format, cu ,,știința vieții de salon", familiarizată cu o lume elitistă, Maruca Pivniceru, având ca sorginte boieri neaoși, a interacționat cu aceste femei la simpozioane, recepții la ambasade, concerte, rezonând cu bunul gust și bunul simț, cu eleganța vestimentară și conversațională a acestora. S-a gândit că ar fi bine și util să se bucure mai multă lume de inteligența, de lumina reverberată cu generozitate de aceste femei. Meritul cel mai mare al autoarei constă chiar în această inițiativă pusă în operă cu perseverență și dăruire, în spatele căreia s-au aflat nevăzute zile și nopți de documentare asupra domeniilor intervievatelor, nemaivorbind de maniabilitatea diplomatică prin care a reușit să le smulgă acestor femei ocupate și solicitate timp și disponibilitate pentru confesiuni. Dialogurile curg firesc, empatic, vioi; uneori întrebările sunt pretexte ce declanșează surprize, fără însă a se miza pe indiscreții, ori curiozități sterile.

Cartea se constituie într-un adevărat mozaic de destine. Fiecare cu personalitatea sa, cu preocupările, cu realizările, cu visurile, cu luptele, cu pasiunile sale. Când pasiunea coincide cu domeniul de afirmare se obține succesul maxim. Acest mozaic uman frapează prin diversitate, prin informațiile oferite, nu neapărat spectaculoase, configurând un profil uman exemplar ca traseu de viață și experiență. Conf. univ.dr. Stanca Buzatu luptă pentru ,,condiția femeii, a familiei și a copilului". Stela Enache, profesoară de muzică și solist vocal, ține să înlăture o confuzie: „Eu nu am plecat niciodată definitiv din țară." Cristina Lascu, „o voce a Televiziunii Române", a intrat la TVR reușind prima din 400 de candidați. Alice Mavrodin, muzicolog, are în familia sa două premii ale Academiei. Carmen Coțovanu Pesantez, specialistă în cultura și civilizația indiană, căsătorită cu Wladimir Pesantez, artist, promotor al muzicii latino-americane, vine cu o replică la o celebră aserțiune: „În spatele reușitei unei femei sensibile stă un bărbat înțelegător". Cun Cun (Țunțun) Popescu, cântăreață de operă, născută în China, s-a stabilit în România, căsătorindu-se cu Dănuț Popescu și s-a botezat ortodoxă. Irina Sârbu, care a avut-o ca profesoară pe Anca Parghel, cântă jazz, și mărturisește că în fiecare zi, la fiecare concert, învață ceva nou. Magda Stavinschi, care a stat „o viață cu ochii pe cer", directoarea Institutului Astronomic al Academiei Române, declară că cea mai importantă recunoaștere a sa a venit din partea guvernului francez care i-a acordat „Officier de l'Ordre National du Merite" și că după numărul femeilor-astronom, România ocupa în 2003 locul I pe glob. Ortansa Sturza a fost dintotdeauna atrasă de scris, de ,,universul fascinant al publicațiilor" și cea mai importantă revistă, între numeroasele pe care le-a înființat este ,,Plai străbun", unde este redactor-șef, din anul înființării, 2005, fiind un magazin pentru românii din întreaga lume făcându-i cunoscuți pe oamenii de cultură români. Celebra sportivă de performanță Gabriela Szabo, cucerind în 1999 titlul de Cel mai Bun Sportiv din Lume, îi sfătuiește pe tineri să-și fixeze obiective și să nu se abată de la ele, indiferent de context. Nicoleta Tibacu, jurist în Ministerul de Interne, a primit în anul 2000 gradul de general, fiind cea care a realizat Baza națională de date ale persoanelor în cadrul Sistemului național Informatic de Evidență a Populației, devenit funcțional în 1994.

Doamne, ce doamne !, volumul al II-lea, se închide cu un articol scris de dna Maruca Pivniceru în amintirea Elvirei Ivașcu, „o doamnă specială", pentru care Radioul a reprezentat „o boală fără leac". Acum, această voce vorbește îngerilor, iar trupul odihnește în cimitirul din Balotești, lângă soțul ei, eminentul chirurg Stelian Ivașcu, cel care a realizat în 1969 prima operație de auto-transplant pulmonar din țară. Elvira este petala desprinsă din floarea copertei, alcătuită din prenumele femeilor adunate în această carte, femei cu vieți diferite, dar toate având în comun eternul mister feminin. Ca aceste doamne, mai sunt încă multe altele în țară și în lume, lucrând, mai mult sau mai puțin vizibil, cu trudă, cu iubire, cu dăruire sacrificială ca lumea să fie în continuare frumoasă, luminoasă și nemuritoare.

Despre „sfintele năzuințe ale desăvârșirii"

Florica Gh. CEAPOIU

Atunci când harul este hrănit din jeraticul trăirii autentice, compozitorul ajunge la o muzică a sentimentelor de o frumusețe necomună, menită să dăinuiască în eternitate, dar, dacă harul acesta este dublat de o forță de dăruire cum rar ne-a fost dat să întâlnim, așa cum se întâmplă în cazul compozitorului de excepție care este Domnul Florian Chelu Madeva, se poate produce un veritabil „big-bang muzical" capabil să deschidă, în mod magistral, o poartă spirituală pentru viitorime. Un astfel de fenomen se petrece astăzi chiar sub ochii noștri, dacă suntem capabili să vedem și să înțelegem valoarea incontestabilă, noutatea evidentă și frumusețea desăvârșită a melodiilor create, în ultimul deceniu de muncă asiduă, de compozitorul, interpretul vocal-instrumental, orchestratorul muzical, traducătorul și poetul Florian Chelu Madeva.

Două au fost iubirile de-o viață ale compozitorului Florian Chelu Madeva: muzica lui Johann Sebastian Bach – „cel fără de care nu poate nici un muzician ce se respectă să conceapă vreo apropiere de arta muzicală", după cum recunoaște chiar domnia sa (în lucrarea *Sonet – Antologie românească*, operă în cinci părți, Editura Primus, Oradea, 2012-2015, capitolul *Rostire lămuriroare*, p. 256) – și sonetul literar. Aceste pasiuni au fost două până într-un moment de revelație divină, în care compozitorul a aflat dumnezeiasca formulă muzicală, care să-i permită îngemănarea celor două iubiri într-un model cultural de o noutate absolută, intitulat „sonet muzical". De-a lungul anilor, în dorința de a transpune la ghitară o parte dintre partiturile pentru vioară ale lui Johann Sebastian Bach, și-a păstrat diverse notații care l-au condus la măsurile 169 și 170 ale *Fugii din Sonata a treia pentru vioară*. Și-a dat seama că însemnarea, prin încercuirea cu creionul, a acestor măsuri muzicale nu se datora dificultății de execuție ci insolitului lor, așa că a început „să gândească și acordurile ce ar sta îndărătul lor", dezvoltând „o primă formă de armonie care avea o mișcare cromatică" pe care a „adăugat-o la fiecare două note succesive" și apoi a „compus prima melodie în baza lor" (*Rostire lămuriroare*, p. 257).

Acum, după ani de muncă istovitoare, compozitorul Florian Chelu Madeva își amintește: „Tânăr eu fiind scriam: / *mi-aș dori un drum de vers,* / *unic mers în univers...* / Și lucram și compuneam // și de-atunci predestinam / c-am să fac un drum advers: / *univers în unic vers...* / Iată azi cum tot reclam // sfânt *sonetul muzical*, / cu măsuri din Bach creat, / două doar, dar genial... // Deveni-va epocal, / ca un bun de însumat / cu cel literar egal" (*Sinopsa XXIII*, p. 319).

Intuind o muzică ascunsă în spatele celor două măsuri cunoscute, căutând să identifice acele acorduri care se crisalizau tot mai pregnant în adâncul sufletesc al artistului liric, urmându-și „sfintele năzuințe ale desăvârșirii" unei noi forme de expresie muzicală, care parcă se încăpățâna să nu se limpezească, Florian Chelu Madeva compune două melodii pentru o „operă rock", care a rămas nefinalizată „datorită lipsei totale de interes pentru cultură al noilor vremuri de după căderea lui Ceaușescu". La începutul anului 2001, într-un momunt de puternică inspirație creatoare, cu îmbunătățiri rapide și adăugiri reușite, cele două melodii au devenit piese muzicale desăvârșite pentru două sonete eminesciene: „Oricare cap îngust" și „Când însuși glasul". „Oarecum mulțumit, ca pictorul ce se trage puțin îndărăt, spre a-și admira tabloul", compozitorul Florian Chelu Madeva a „constatat nu doar că erau două lucrări ce aveau la bază cele două măsuri de Bach", dar că mai exista una, „Ai noștri tineri"(!), deja compusă pentru opera *Mari melancolii și aspre indignări* – lucrare colectivă cu muzică originală la versurile lui Mihai Eminescu, efort căruia Președenția României și Ministerul Culturii din România i-au conferit, în anul 2000 (cu un an mai înainte !), Medalia și Brevetul „Eminescu 150".

Încercând să definească această întâmplare, compozitorul Florian Chelu Madeva a numit-o „bobârnac cartezian", „kairos", „punct arhimedic" sau „conexiune necesară – unicul principiu al logicii", admițând a spune în final că a fost o „conexiune fericită", deoarece fericire s-ar numi sentimentul care l-a „animat văzând că trei melodii erau compuse pe cele două măsuri de Bach". Din acel moment a început să gândească componistic alte sonete eminesciene și „în peralel a atacat în forță istoria sonetului literar", formându-și în minte (ce minunat !) „o hartă europeană unde capitale erau Shakespeare, Dante, Cam es, Cervantes, Rimbaud, Goethe, Eminescu" etc. și astfel a luat naștere ideea unui sonet european – sonetul muzical – formă fixă propusă muzicii universale prin similitudine cu sonetul literar, construită pe baza celor două măsuri din Johann Sebastian Bach, menită a deveni o nouă capitală europeană.

Depășind momentul fragil al căutărilor și amărăciunea îndoielilor, compozitorul Florian Chelu Madeva intrezărea deja posibila lumină a împlinirii acestui ideal: „Calificarea noastră în cultura lumii / depinde și de-acest sonet zis muzical... / asociat sau chiar supus de fi-va glumii / vocații creatoare va trezi-n final. // Bravajul, cutezanța, noutatea-acestui / demers artistic, cultural, nu vor putea / nesocotite-a fi sau ignorate-acelui / ce-i dăruit creației cum nopții-o stea. // Mă-ndemn și mă încurajez și tot visez, / din greu, cu sârg, că prețuirea o să vină... / prin nopți, prin zi, eu ne'ncetat sonetizez / ca rodnic promotoriu spiritu-mi devină. // Deja-îșI ieșit-a-acest sonet chiar din țâțâni, / spre-a cuceri pe veci înalte căpățâni" (*Sinopsa IV*, p. 49), dar nu s-a oprit la simpla constatare ci și-a „ademenit și persuadat prietenii explicându-le *necesitatea* acestei noi forme de exprimare culturală, oferindu-le sonete după firea fiecăruia", până ce, „la 3 octombrie 2002, Muzeul Țării Crișurilor a devenit spațiul sacru unde a avut loc premiera absolută a concertului... *Renașterea Sonetului European*", pe versuri de Dante, Goethe, Eminescu, Savonarola, Boccaccio, Shakespeare etc.

Întâlnirea cu vocalistul englez David Luke Michael Bryan, care – entuziasmat de frumusețea muzicii compuse de Domnul Florian Chelu Madeva și intuind valoarea deosebită a proiectului care i se propunea – a acceptat să rămână mai mulți ani în România, se pare că a fost momentul decisiv, care a dus la realizarea CD-ului „I am that I am" și a unei cărți cu 154 de partituri pe versurile tuturor sonetelor lui William Shakespeare, apărute la Editura Primus din Oradea, în 2009.

Compunând muzică pentru propria voce precum și pentru frumoasa și talentata artistă lirică, fiica domniei sale, poeta Alexandrina Chelu, susținut de familie, prieteni și colaboratori, compozitorul Florian Chelu Madeva a redat lumii într-o haină de sărbătoare muzicală cele 24 de sonete ale poetei lyoneze Louise Labé, 2012, precum și cele 76 de sonete ale marelui toscan Michelangelo Buonarroti, 2013. A transpus în această formă muzicală și sonete din literatura română astfel că, în cele cinci părți ale lucrării *Sonet – Antologie românească*, publicate între anii 2012-2015, găsim partituri pentru sonetele celor 450 de poeți menționați de maestrul-cărturar Radu Cârneci în filele *Antologiei Sonetului Românesc*, lucrare în trei volume, editată de Muzeul Național al Literaturii Române, între anii 2007-2009, iar într-un volum separat aflăm sonete *Din lirica poeților bihoreni*, 2014. Toate aceste volume au apărut la Editura Primus, Oradea, sub egida Rock Filarmonicii din Oradea, într-o foarte frumoasă înfățișare editorială, potrivită unui conținut atât de încărcat de har și responsabilitate. La acestea se adaugă CD-urile: „Je regrette l'Europe" cu sonete de Arthur Rimbaud, în traducerea compozitorului Florian Chelu Madeva, „Luth, compagnon" cu sonetele poetei renascentiste Louise Labé și „Sonet bihorean" – operă colectivă, semnată de coordonatorul acestui proiect, Florian Chelu Madeva, în numele colegilor săi și al culturii bihorene, printr-un foarte frumos vers lennonian: „I'm a dreamer, but I'm not the only one".

Se pare că, în acest moment de bucurie sufletească, de pauză bine meritată după un efort îndelungat, încununat de un real succes, poetul Florian Chelu Madeva și-a întors fața spre sonetul literar, dezvăluindu-ni-se pentru o clipă: „De Bach sonate și partite-am studiat / cercând mereu să dau sonetului contur / și-am re'ntâlnit pe marele Rimbaud Arthur, / vizionarul jun, atât de încercat... // *Închis ca frunza*-ntr-un ierbar , de-*invidiat*... / mi l-am tradus, mi l-am cântat prejur, de-azur / măsuri doar două-am cumpănit ca trubadur, / *tâlhar de energii*, de-acum eon furat. // Excepție ce-i regulă de devenit, // **sonetul muzical**, ca *fixă formă*, e / tot întru o latină gintă-adeverit... // frumos ca gândul ce din țărnă-a răsărit, / cu clasici sau moderni, e-o re-renaștere / prin ritm de iamb... cu endecasilab sporit" (*Sinopsa XIV*, p. 179).

Toată această „fenomenologie" ne-a făcut să înțelegem că dacă începutul înseamnă „să te viziteze o idee", „totul" se realizează prin muncă asiduă și dăruire nețărmurită, fiindcă numai în acest fel ilustrul compozitor Florian Chelu Madeva, urmându-și sfintele îndemnuri de a lucra întru desăvârșirea demersului său cultural, a reușit, prin muzică și poezie, să ne transmită și nouă o fărâmă din emoția trăită de domnia sa în fața primelor melodii compuse pe cele două măsuri de Bach, presimțind încă de atunci că i-a fost menit să definească și să șlefuiască o nouă formă de manifestare spirituală care „temeinicește" și „înmiunează" civilizația umană.

Nu ne rămâne decât să ne bucurăm și să ne mândrim că avem prilejul și privilegiul de a fi contemporani și conaționali cu OMUL de cultură și CREATORUL de excepție care este compozitorul Florian Chelu Madeva și să asistăm, plini de uimire, la efortul prin care omenirea își rotunjește ființa spirituală.

Un poet mare dintr-un oraș mic

Ion C. ȘTEFAN

Uneori, binecuvântarea lui Dumnezeu se îndreaptă și asupra unor localități mai mici, cum ar fi Bolintin Vale, abia trecut de la stadiul său rural la cel urban, chiar dacă privirile noastre mai atente ar putea descoperi că uneori cele două forme se îmbină armonios: orașul e în centru, cu instituțiile sale reprezentative și cu începuturile de industrializare; ruralul mai poate fi întâlnit prin târgurile duminicale și prin marginile aplecate sub rodul viilor, dar care se manifestă expansive, tinzând spre urbanizare.

Cunosc demult această localitate, de pe vremea când lucram ca inspector de Limba și literatura română, la Inspectoratul Școlar Ilfov, constatând că nu s-a schimbat prea mult ca aspect geografic, dar pot afirma, cu îndreptățire, că evoluțiile sale cele mai mari s-au făcut în domeniul intelectual, cultural și științific.

La aceste transformări mă refeream inițial, când am invocat binecuvântarea lui Dumnezeu asupra Bolintinului Vale, printr-o pleiadă de scriitori talentați, trăgându-și sevele cu demnitate intelectuală, talent și patriotism de la Dimitrie Bolintineanu, vestitul poet pașoptist, care a scris versurile: „Viitor de aur țara noastră are / Și-i prevăz din seculi a ei înălțare" – profeție vizionară, pe care ne-am străduit prea mult s-o împlinim, dar cu greu am reușit să așezăm câte o cărămidă statornică la edificiul progresului. Speranțele bolintinenilor de mai bine, mai artistic și mai convingător au evoluta lent, dar constant. Aici l-am cunoscut pe ilustrul profesor Ion Carbarău, un intelectual de elită care a pregătit o lucrare despre Nicolae Cartojan, purtând o bogată corespondență cu George Călinescu, pe această temă, dar și încă multe altele.

Apoi l-am întâlnit aici pe scriitorul Nicolae Șandru, autor al mai multor romane cu tematică istorică, membru al Uniunii Scriitorilor Români, încă de acum vreo treizeci de ani în urmă, și pe soția sa Ioana Șandru, fosta mea colegă de facultate, o harnică și dotată profesoară de Limba și literatura română, care a predat mulți ani la liceul din localitate, soții Șandru retrăgându-se, după 1989, în localitatea Bulbucata, unde au primit o moștenire.

M-am bucurat să-l reîntâlnesc și pe domnul profesor de Istorie, Constantin Bărbuță, fost mulți ani director al Liceului de Petrol, de-asemenea coleg de serie, în glorioasa noastră promoție 1963.

Dar reprezentantul intelectualității locale din ultima perioadă, a fost Constantin Carbarău, diplomat, om de cultură, întemeietorul revistei ***Sud***, pe care l-am comemorat de curând, la sediul Editurii RawexComs, condusă cu pricepere și dăruire de-o profesoară de chimie, devenită, prin împrejurări de lumină, directoarea editurii și tipografiei, unde apar multe dintre cărțile scriitorilor români contemporani, revistele *Bucureștiul literar și artistic* și *Sud*, alcătuită acum, cu aceeași competență, de Vasile Grigorescu și Ștefan Crudu, cu sprijinul altor condeieri din localitate, precum: Dumitru Dumitrică, Dan Florică, Constantin Bărbuță și mai mulți profesori de română.

În atmosfera solemnă a comemorării lui Constantin Carbarău, îmi era sufletul încărcat de emoție și regrete, ascultând cuvintele rostite de concetățenii săi și de alte câteva personalități naționale, precum prof. univ. dr. Ioan Niculae Alecu, prof. univ. dr. Ion Dodu Bălan, poeții Victoria Milescu, Florentin Popescu, Nicolae Dan Fruntelată, Ion Andreiță, Florin Costinescu și alții despre cel pe care l-au cunoscut ca scriitor, redactor și conducător de revistă, în paginile căreia ne-am găsit adăpost și câțiva scriitori bucureșteni sau din țară, ca: Horia Gârbea, Liviu Ioan Stoici, Teodor Vârgolici, Neagu Udroiu, Stelian Vicol, Mihai Stan, Emil Păunescu și alții.

Cu acest prilej l-am reîntâlnit și pe Dan Florică, fiindcă lui i se adresează cuvintele din titlul articolului meu: „Un poet mare dintr-un oraș mic". Pe vremuri, când l-am văzut pentru prima dată, autorul la care mă refer era un tânăr cenaclist, aflat sub îndrumarea Ioanei Șandru și a soțului ei, sfătuit și încurajat de Virgil Carianopol, Alexandru Raicu și Ion Potopin, în marea aulă a Trustului de Petrol din localitate.

Amintirile de odinioară reverberau muzical în sufletul meu de poet, la bucuria că versificatorul timid de pe vremuri este, de-acum, el însuși un scriitor adevărat. Poate că așa se întâmplă când un poet vârstnic, ajuns deja la un prestigiu național, întâlnește un om în care a investit încredere și care s-a dovedit a fi cum l-ar fi dorit. Fiindcă Dan Florică este apreciat în rândurile scriitorilor români contemporani, autorul mai multor volume, dintre care amintim: "Cu fiecare stea privim nemărginirea", "Micropoeme", „Majestatea sa, Clipa", "Din Țara râurilor" și altele, apărute la editurile Perpessicius și Amurg sentimental. Fostul meu prieten, regretatul profesor universitar doctor Marcel Crihană, constata, în prefața volumului „Înțelepciune din înțelepciune": „De fapt, majoritatea cugetărilor din volum au aspect de poeme într-un vers, ca și când autorul ar fi încercat să se debaraseze de bogata moștenire pillatiană și nu ar fi reușit… Cu această nouă carte, palmaresul lui Dan Florică sporește cum nici nu gândesc cei care, obsedați chipurile de valori, nu iau în seamă *minoritarul artistic* din zilele noastre. *Înțelepciune din înțelepciune* încununează un talent veritabil". (p. 6).

Să-l citești și să-l descifrezi pe Dan Florică, la adevărata sa valoare, pentru a-l explica și cititorilor săi din Bolintin Vale, mai ales unor elevi, care participau la această manifestare a noastră literară, devenea o încercare grea, chiar și pentru un profesor de Limba și literatura română și un profesionist în arta poeziei, cum afirmă unii că aș fi, fiindcă versurile lui Dan Florică sunt atât de concise, de sugestive, încât se încheie după expresivitatea unui singur rând, ca: "Admirația conține splendida ta uimire" (p. 6); sau: „Adevărul recunoscut de societate capătă liberă trecere" (p. 7).

Cum să spui mai multe despre ce pare atât de concis, despre care autoul însuși afirmă: „Iubirea este lumea prin care dăinuim" (p. 43).

Aceasta este prima impresie despre scrisul prea tânărului meu prieten Dan Florică. Dar la întrebarea din urmă încerc să vă răspund. Poezia lui adevărată se prezintă ca un izvor subteran de munte, care iese spontan în razele soarelui, de sub rădăcinile rămuroase ale unui brad viguros, exclamând: „Cu ajutorul lucidității, îndoiala caută noi adevăruri" (p. 49).

O așezare pe tematici și de-a lungul mai multor pagini s-a făcut alfabetic, iar conciziunea a împrumutat-o, probabil, de la Ion Pillat, cu ale sale vestite „Poeme într-un vers", dar și dintr-o ambiție de creator special, cum l-am intuit eu a fi !

Desigur, cred că următorul izvor de inspirație vine din adâncul sufletului său sensibil, care se cristalizează în pronunții aforistice. Pe viitor, îi recomand să abordeze și poezii de o strofă, de mai multe sau de o mai mare întindere, asemenea unui poem, ca acel izvor subteran aluziv, care se revarsă într-un pârâu și se unește apoi cu un râu – și, cine știe, poate să se reverse într-un fluviu de imagini artistice, ori probabil că înclinația sa spre filosofie s-ar putea cristaliza la fel de bine într-un eseu de câteva pagini, cu idei și paragrafe prin care să se explice. Îl aștept cu prietenie la Editura Arefeana, pe care o conduc de aproape 20 de ani și unde am publicat nume de rezonanță, ale unor filosofi și gânditori celebrii, cum ar fi academicienii Vasile Tonoiu, Gheorghe Păun, Gabriel Țepelea, ori scriitori de mare prestigiu, ca: George Șovu, Gheorghe Marin, Vilia Banța, Ina Ionescu și alții. Poate că talentul său și experiența mea să dea roadele dorite.

(Florică Dan, *Înțelepciune din înțelepciune*, Editura Perpessicius, București, 2006)

„Porțile cerului" deschise la Târgoviște

Florentina Loredana DALIAN

Valeriu Stoica, pictor și „zugrav" de biserici, a inițiat o nouă serie de expoziții intitulată sugestiv „Porțile cerului". Prima expoziție din lanțul celor care vor călători prin țară a fost vernisată în Joia Mare la Muzeul de Istorie din Târgoviște, în data de 9 aprilie 2015. Organizatori: Consiliul Județean Dâmbovița și Complexul Național Muzeal „Curtea Domnească". Publicul prezent a asistat la un spectacol de calitate, intitulat „În Grădina Ghetsimani", susținut de solista Ioana Marin, soprana Cleopatra David, formația de cameră a Liceului de Arte „Bălașa Doamna", condusă de profesor Irina Mareș și poeta Florentina Loredana Dalian. În continuarea evenimentului, s-a organizat pelerinajul pascal „Calea Luminii", inițiat de pictorul Mihai Șerbănescu, având ca organizatori Primăria Municipiului Târgoviște și Arhiepiscopia Târgoviștei.

Mă dau peste cap să răspund chemării unui astfel de proiect dedicat Mântuitorului, chit că în Joia Mare, orice femeie normală stă acasă și înroșește ouăle. Dar cine-a spus că eu aș fi normală ? Lasă, că n-am fost singura sărită de pe fix, ceea ce – desigur – m-a bucurat, având companie și din partea altora ca mine, vezi pictoriţele Maria Iacob, Ami Vasilescu și Tania Moroianu, solista Ioana Marin, precum și ceramista Georgeta, alăturată mai nou grupului de călători cu arta prin țară. Asta e, când te cheamă „datoria", lași ouăle să se înroșească singure, precum cel din mâna Mariei Magdalena, curajoasă mai decât o sută de bărbați, înființată la împăratul Tiberiu, să-i vestească – iaca na, minune – Învierea Domnului Iisus Hristos !

Urc la volan cam somnoroasă, după trezirea zilnică la 6:30, după numai vreo cinci ore de somn, și alte câteva la serviciu, cu nădejdea că voi ajunge la timp pentru a putea prezenta evenimentul și a-mi recita poeziile. Asta era socoteala de-acasă. Că aia din târg ... vorba ceea ! Am colindat eu toată țara la volan, dar nicio gaură de șarpe nu mi-a fost mai greu s-o nimeresc decât vechea Cetate de Scaun a Țării. Între Ploiești și Târgoviște, găsește drumul dacă poți ! În teren, Târgoviște nu există pe harta rutieră a țării, de indicatoare nu s-a auzit, n-ai decât să stai la răscruce, să scuipi în palmă și să te-trebi ca boul: eu încotro mă duc ? Bine se tânguia bătrâna aia din cântec: „Fetițo, te-aș întreba/ unde e Târgoviștea ?" Bag de seamă că niciodată n-a fost ușor de găsit fosta capitală a Țării Românești, dar credeam că, între timp, ne-am mai civilizat și noi. După ce-am coborât de vreo trei ori după indicații, nefiind totuși convinsă că nu mă aflu pe drumul spre București, Brașov, sau Vălenii de Munte, m-am oprit și eu într-o intersecție și am întrebat precum bătrâna din gară: „Unde (mama zmeilor !) e Târgoviștea ?". Pe post de „fetiță" mi-a intrat în colimator un agent de circulație care dirija mândru foc. *Domn' agent te-aș întreba, unde e Târgoviștea ?* „Circulați, circulați !" se răstește dumnealui, lămurindu-mă buștean. Înainte să circul, îi strig, scoțând flăcări pe nări, prin geamul deschis: „Mai puneți fraților și indicatoare !" În fine, până la urmă, nădejdea tot la Dumnezeu, Maica Domnului și Sfântul Spiridon care, conform Fișei Postului, mă însoțește la drum, descurcându-mă, apărându-mă, ba chiar găsindu-mi loc de parcare. Tot el mi-o fi scos în cale și bariera la care am stat vreo 20 de minute, că ochii tare mi se închideau, iar eu, presată de timp, nu mă înduram să trag pe dreapta să dorm. Trasă la barieră, n-am avut încotro. Și m-am folosit de timp pentru a mă odihni, chit că mai tresăream din când în când, visând că mă claxonează ăia să plec. În fine, după mai multe peripeții, ajung, cu 15 minute întârziere, stresată peste poate, că nu suport să întârzii și să se decaleze începerea unui spectacol din pricina mea, țip la Valeriu, la toată lumea, de parcă ar fi avut ei vreo vină că eu am vrut să las și treaba terminată la serviciu, să ajung și la vernisaj și eventual să mai și dorm... Până la urmă mă calmez, mai țip o dată la Valeriu și, repede, pe genunchi, încropesc programul pe care aveam să-l prezint. Când am văzut atâta lume adunată, dornică de cultură, brusc mi-a trecut și somnul, mi-a revenit și zâmbetul, mi-a trecut și supărarea pe drumurile patriei cu cin'le are grija și cu mama lor !

A deschis Ioana, interpretând sensibil, cu talentu-i binecunoscut, „Tu, Grădină Ghetsimani" și „Blândul Păstor", am continuat eu cu poezia „Tâlharul" din creație proprie, după care ne-a încântat formația de cameră, cu un repertoriu absolut superb (Aria de Johann Sebastian Bach, *Ave Maria* de Gounod - Bach și *Canonul* de Pachelbel). Sub conducerea pianistei Irina Mareș, ne-au mângâiat sufletele cu vioara Ciprian Râvnic și Andrei Radu, iar cu clarinetul Mircea Udrea. Am continuat cu poezia mea „Cântec pentru Iuda Iscarioteanul", preambul la repertoriul Cleopatrei David (*Ave Maria* de Schubert și selecțiuni din *Stabat Mater* de Pergolesi și Rossini). Reprezentantul Arhiepiscopiei Târgoviștei ne-a transmis binecuvântarea Înaltpresfințitului Nifon și a vorbit despre artă ca punte de legătură și dialog, dar mai ales ca mijloc de laudă adusă lui Dumnezeu, făcând referire la versetul dintr-unul din Psalmii lui David: *Lăudați-L pe Domnul !* Au mai luat cuvântul curatorul expoziției, Valeriu Stoica și criticul de film Irina Margareta Nistor.

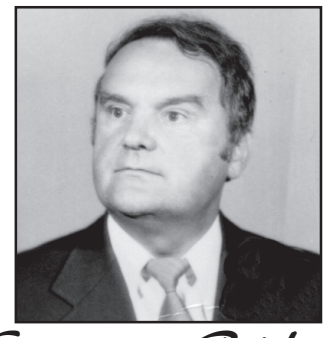
După obișnuitele schimburi de impresii din final, fuga-fuguța ne-am îndreptat spre Catedrală, unde încă se mai slujea Denia din Joia Mare. Cu Maria, am intrat în biserică și am mai apucat ultima pericopă evanghelică, ceilalți rămânând afară unde era o feerie de lumini, sute de candele aprinse și așezate în cerc. Fiind prea târziu, iar lumea înfometată, majoritatea a votat (eu, ca de obicei, mă situez în minoritate, dar mă spun, n-ai ce-i face !) să nu mai participăm la pelerinajul care urma să aibă loc pe Bulevardul Castanilor. Astfel, ne-am retras la Pensiunea *Karoline*, undeva sus pe deal, chiar în apropierea Mănăstirii Dealu, unde domnul Gaby ne-a făcut o primire deosebită și unde am avut parte de o servire ireproșabilă. Când am ajuns, clopotele vesteau începerea slujbei Deniei. Un fapt inedit și care ne-a amuzat și încântat: la fiecare bătaie a clopotului, un cățeluș care stătea, împreună cu mai mulți, pe drumul dintre mănăstire și pensiune, răspundea cu un urlet specific, un soi de cântare canină. Dacă sunt oameni care se cred Napoleon, de ce n-ar fi și câini care se cred cântăreți la strană ? Valeriu stabilise o întâlnire cu Maica Stareță, așa că, înspre ora 22, Gaby ne-a dus la mănăstire. Am mai apucat și acolo ultimele două evanghelii, cât să nu-mi pară prea rău că am lipsit de la Denie în ziua aceea. După slujbă, după miruit, Valeriu a făcut prezentările, Maica Emanuela, stareța mănăstirii a rugat-o pe Ioana să ne cânte acolo, în biserică, ceea ce ea a și făcut. Și nu știu de ce, sau poate știu, cântecul pe care l-a cântat a sunat mult mai emoționant acolo, în biserică, decât sunase mai devreme în Muzeul de Istorie. Părintele, Maica Stareță și încă o măicuță ne-au însoțit apoi la pensiune, unde am continuat „spectacolul", Ioana cântând, iar eu recitând din poeziile mele religioase. Maica Emanuela ne-a adus cadouri, noi i-am oferit reviste și cărți și ne-am promis că ne vom revedea, poate mai spre vară, să repetăm momentele care „ne-au mângâiat sufletele", după cum a afirmat.

Despre Mănăstirea Dealu sunt multe de spus, merită citite în istoria mănăstirii, dar trebuie amintit măcar faptul că este ctitoria lui Radu cel Mare, coborâtor din stirpea Basarabilor, fiu nelegitim al lui Vlad Călugărul. Un domnitor care nu a iubit războiul, ferindu-se de dușmănia cu cei puternici, dar care a ținut la cele dumnezeiești. În această mănăstire este și îngropat și, după cum se știe, aici se află și capul lui Mihai Viteazul. Pe tabloul votiv din dreapta, sunt reprezentați Radu cel Mare, Matei Basarab și Constantin Brâncoveanu. Am adormit târziu în noapte (după ieșirea din Catedrală, îmi revenisem complet, gata să iau ziua de la capăt), mai sporovăind cu Maria, cu bucuria celor care se iubesc, dar se află atât de rar față către față. A doua zi, ne-a întâmpinat un soare superb, care prevestea parcă frumusețea zilei de Paști. M-am dus, de data aceasta, singură la slujbă, apoi am mai dat o roată prin superba curte a mănăstirii, scăldată în soarele dimineții.

Împreună cu Ioana și Valeriu (ceilalți luaseră drumul Capitalei), am dat curs unei invitații făcute în seara precedentă de primarul comunei Aninoasa (de Dâmbovița), fără să-mi imaginez că voi avea de văzut o minune de comună care poate sta la rând sau chiar în fața multor orașe cu pretenții. Cum omul sfințește locul, se vede și aici mâna unui om împătimit de cultură, dornic să facă mult bine celor pe care-i reprezintă, cu discreție și modestie, dar cu consecvență. S-ar putea pune întrebarea dacă mai există așa ceva. Există ! Eu l-am văzut în carne și oase, pe omul, economistul, omul de cultură și primar al Aninoasei, domnul Constantin Maricescu. Am rămas uimiți și frumos impresionați de Centrul Cultural, de Grădiniță, pe care ne-a prezentat-o doamna educatoare, de centrul de informare turistică, dotat modern, unde două angajate ne-au pus un film și ne-au explicat lucruri despre care aflam prima dată, punând în valoare potențialul turistic al zonei. Am văzut terenul de sport, sala de spectacole, am aflat despre echipa comunei, despre cele trei sate, despre serile de poezie de la mănăstirea Viforâta... Mi-am explicat și de ce primarul face atât de multe lucruri pentru comunitate, e un om al lui Dumnezeu, merge constant la biserică, se roagă, are icoane în birou, printre multe discticții, diplome și plachete primite cu diferite ocazii. Ne vorbește cu bucurie despre personalitățile care au vizitat comuna de când e primar (de 19 ani), ne oferă câteva tipărituri de o calitate exemplară: *Aninoasa, sub semnul curcubeului*, *Aninoasa 560*, *Liceul Militar Nicolae Filipescu de la Mănăstirea Dealu*, *Flacăra unirii cuprinde toată România* (o relatare a pelerinajului în cinstea lui Mihai Viteazul, care a trecut și pe la noi prin Orașul de Floci; aflu cu această ocazie că domnul primar este chiar inițiatorul proiectului), pliante de prezentare și informare etc. Uitai să mai zic de domnul Gaby, patronul de la *Karoline*, și el un om credincios, în dimineața de vineri, până să plecăm, mi-a arătat, cu modestie, o clădire în spatele pensiunii, după ce mi-a prezentat grădina cu cepele ei, zicând așa, timid: „Uitați, acela-i spitalul pe care-l construiesc. Am terminat clădirea, dar mai e de lucru la finisaje și mai sunt dotările". Îl rog pe Dumnezeu să-i țină pe acești oameni, să le dea putere și sănătate și să mai dea Țării noastre oameni ca ei. Avem atâta nevoie, atâta nevoie ! Eu, ca să întâlnesc astfel de oameni, mă scol noaptea din somn și plec la drum. Chiar și până la Târgoviște, chiar și prin marea metropolă Ploiești, care n-are bani de indicatoare rutiere. Mergeți și domniile voastre ! Dacă nu nimeriți drumul, întrebați agentul din intersecție. La întoarcere, n-am mai dat de el. În schimb, nu știu cum a pescuit Valeriu de pe marginea drumului un om care și-a rupt din timpul lui, a urcat cu noi în mașină și ne-a scos până la drumul spre Urziceni. I-am înghesuit cu forța 10 lei în mână, să aibă de taxi înapoi, că zicea că el ce-a făcut, că dacă Dumnezeu l-a pus pe el în calea noastră, înseamnă că trebuia să ne-ajute...

Oameni, locuri, fapte... și deasupra tuturor, Mâna Creatorului. M-am întors la timp, cât să mă schimb și să ajung la Denia din Vinerea Mare. Măcar în semn de mulțumire pentru tot și toate...

Spiru Haret și învățătorii

Constantin Bărbuță

Motto:
Eu scriu pentru oamenii de școală.
Spiru Haret

O carte prin care autorul își propune să urmărească și să ilustreze, motivat și selectiv, acele repere fundamentale de „stabilitate și continuitate" în evoluția învățământului românesc, deziderate trecute prin experimente seculare, constituie un act autentic de cultură, interesant și util procesului actual de modernizare a educației din țara noastră.

Lucrarea intitulată *Spiru Haret și învățătorii*, Editura Didactică și Pedagogică, 2014, aparținând prof. dr. Cristina Ștefan, titulară la liceul ce poartă, cu mândrie și demnitate, numele marelui savant și ministru reformator al educației, constituie un astfel de demers, științific și profesional, ce se adresează, parafrazând motto-ul, oamenilor școlii de azi, deopotrivă celor de mâine, remarcabil prin obiectivitatea și profunzimea analizei, „problematizatoare", sociofilosofică și psihopedagogică a documentelor grupate în 11 volume, ce reflectă opera și activitatea publică, excepțională, a ilustrului om de știință și educație, integrând firesc, *nota bene*, idei pertinente și comentarii ample, rod al experienței relevante la catedră, sau din studiile și articolele de profil publicate de autoare.

Conținutul tematic al lucrării este concret, obiectual și dens, axat pe abordarea și tratarea argumentativă a unor zone cu rol fundamental în stuctura învățământului, pe care Marele ministru le-a situat și păstrat permanent în centrul preocupărilor sale, prin soluții moderne, legislative, teoretice și practice, în care autoarea surprinde, salutar, „similarități", unele de o „neașteptată actualitate" (p. 42), observație pe cât de adevărată pe atât de corectă, de natură să inducă spor în motivație și în lectură. Chiar în primul capitol, spre exemplu – *Statutul cadrului didactic, educația centrată pe învățători* – este evidențiat, în viziunea pedagogului de excepție care este Spiru Haret, rolul de piloni și promotori al acestora în procesul de înnoire socială, într-o expunere consistentă, explicită și, fără exagerare sau teama de a greși, chiar captivantă, asupra *menirii* („Prima datorie a școlii este de a forma buni cetățeni, însuflețiți de cea mai nețărmurită iubire pentru țară, de respect pentru legile și instituțiile ei...") și a *statutului* acestora, fiind elocvente cerințele severe, specifice meseriei de dascăl, pregătire continuă, stabilitate, perfecționare, demnitate, moralitate, până la calitatea vieții, inclusiv starea sufletească.

Între ideile haretiene, demne a fi semnalate (și) pentru rezonanța în actualitate, prezentate cu competență în lucrarea Cristinei Ștefan, cele referitoare la *conducerea școlii* rețin atenția cititorilor interesați, cadre didactice îndeosebi, dar și a factorilor decizionali ce derulează din acest an măsuri legislative și administrative ce pot marca (niciodată nu e prea târziu !) începutul sfârșitului stării de instabilitate și confuzie, persistente în acest segment, poate cel mai important al sistemului educațional, generată de *politizarea* la numirea în funcții, un criteriu nefast cu care însuși ministrul patriot a luptat mai bine de un deceniu la cumpăna veacurilor XIX-XX.

Școala, este convins Ministrul, poate sluji cel mai bine principiului autonomiei și descentralizării, ce presupune inițiativă, drepturi și îndatoriri, de aici, relevă el cu consecvență, nevoia unei administrări de sine stătătoare, în care rolul și personalitatea directorului sunt esențiale. Este bine ca directorul să provină din corpul profesoral, însă atunci când nu se află persoane apte să răspundă cerințelor funcției publice, precum experiență, tact pedagogic, onestitate și capacitate de a fi „gând la gând" cu profesorii, energic „dor de bine" sau disciplină, „cercul căutărilor" trebuie lărgit, asigurând respect profesorilor, elevilor și părinților.

După alte dezvoltări analitice, solid întemeiate, referitoare la domenii cardinale pentru școală precum *Chestiunea bacalaureatului*, *Învățarea activă*, *Activitatea extrașcolară* (concept tradițional, incomparabil cu cel denumit *Școala Altfel*), *Simțul moral* ș.a., autoarea abordează, avizat și curajos, în capitolul X, intitulat *Învățătorii și politica*, această temă, veche și totodată stringent de actuală, prilejuind instantaneu o privire istorică, paralelă și instructivă, de natură să stimuleze lectura și să faciliteze mai buna înțelegere a unor realități ale evoluției sociopolitice.

Implicat – nici nu se putea altfel – și acuzat de adversarii săi că se folosește de învățători în bătăliile politice, omul de știință și pedagogul model a dovedit aceeași onestitate ca cetățean și politician, apărându-și prin reacții punctuale și fermitate ideile, crezul și opera sa politică, atrăgând, grație probității morale și bunei credințe, respectul contemporanilor și admirația multor generații. Rolul școlii, menirea sacră a învățătorilor, au însemnat în concepția lui Spiru Haret dăruire, fapte de civilizare și luminare, dar și răspundere pentru pregătirea oamenilor ce vor fi chemați să conducă țara în viitor, astfel că ei nu numai că nu pot rămâne în afara tumultului social, ci sunt datori, trebuie să facă politică, prin care a înțeles în întreaga sa carieră și viață slujirea și promovarea cu tenacitate a interesului public, adică acea politică radical opusă politicianismului înjositor, de abandonare a „binelui cetății" în favoarea interesului îngust, de partid sau și mai grav, personal. Un astfel de politicianism, urât și respingător, este activ și astăzi, la mai bine de un secol, fiind notoriu, din păcate, prin prestația dezolantă a unui fost cadru didactic, „remarcat" în urma unei abnegații gălăgioase și manipulatorii, pe care lumea școlii îl regăsește undeva, acolo sus, la puțin timp după părăsirea elevilor, catalogului și a sălii de clasă, între inițiatorii unui proiect de lege sfidând principii constituționale (Art. 16) și imoral cât cuprinde, de autoacordare a unor noi privilegii, zise indemnizații, în realitate pensii speciale suplimentare, injuste și nemeritate, „catalogate" dur în breaslă și societate.

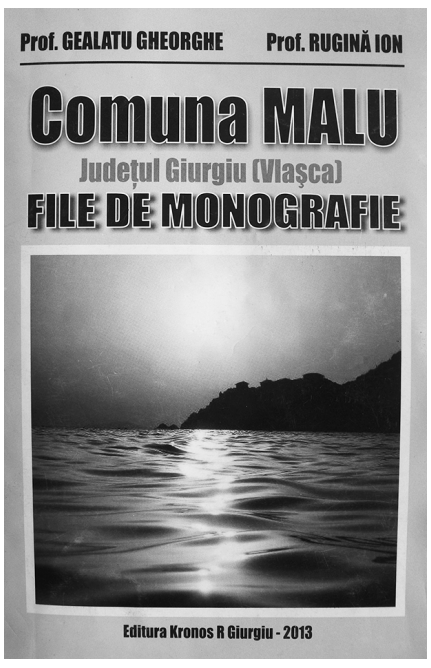
Având ca note definitorii acribia cercetării științifice, talentul și convingerea lucrului bine făcut pe fondul muncii stăruitoare, cartea profesoarei Cristina Ștefan are meritul incontestabil de a reuși să aducă în atenție idei și experimente în spațiul educațional, confirmate valoric, demne de admirație și utile configurării unor viziuni asupra reformei în curs, cât și personalitatea unică a lui Spiru Haret, adevărat „precursor al pedagogiei sociale".

COMUNA MALU – *File din istoria seculară a unui sat vlășcean*

Constantin BĂRBUȚĂ

Așezare compactă pe malul Dunării, nu departe de Giurgiu, cu oameni harnici și statornici, satul Malu împlinește în luna august a acestui an 570 de ani de existență documentară, prilej fericit pentru toți fiii săi de a rememora și retrăi momente ale istoriei locurilor natale, pe care vicisitudinile vremurilor nu le-au ocolit.

După o muncă stăruitoare, dascălii Gheorghe Gealatu și Ion Rugină încununează o carieră plină de abnegație și demnitate dedicând acestui eveniment, unic și emoționant, lucrarea monografică *Comuna Malu, județul Giurgiu (Vlașca): file de monografie*, Editura KronosR, Giurgiu, 2013, prin care își propun și reușesc în bună măsură să readucă în conștiința concetățenilor, vârstnici și tineri îndeosebi, a cititorilor interesați, acele date și fapte, momente și evenimente, instituții, personalități, neamuri sau familii, referențiale, care au jalonat trecutul de muncă și luptă al oamenilor acestor meleaguri, adevărat patrimoniu de suflet și mândrie. Specificul istoriei zbuciumate a satului Malu, redevenit comună prin voință obștească în anul 2003, constă, pe de o parte în așezarea sa fizico-geografică pe malul stâng al Dunării, de unde își trage și numele, aspectul economic fiind unul major, iar pe de alta apropierea de orașul-cetate Giurgiu, menționat de Mircea cel Bătrân în primul deceniu și cedat în al doilea al secolului XV, spre a deveni raia otomană pentru mai bine de patru sute de ani.

Hrisovul emis de voievodul Vlad al II-lea Dracul în cancelaria domnească din Târgoviște, datat 7 august 1445, prin care dăruia lui Badea Ciutin și fiilor săi „.... o funie de pământ la Malu de Sus ..." ca să le fie de „ocină și ohabă", reprezintă prima și cea mai veche mențiune documentară a satului Malu, a cărui istorie avea să fie marcată profund de îndelungata stăpânire otomană (până în 1829). Această realitate a făcut ca misiunea celor doi autori să fie dificilă *da capo*, documentele turcești nefiind încă traduse, dar meritul lor, remarcat de cititori, este incontestabil, deoarece obligați obiectiv să folosească un număr relativ mare de termeni turcești, au avut inspirația să includă și sensul acestora în limba română, înlesnind astfel mai buna înțelegere: haraba – căruță mare, ghicet – punct de trecere, ciflic – cătun, mucata – moșie arendată, emin – staroste, cizie – impozit, rușfet – taxă, timar – feudă, isnaf – atelier etc.

Prima parte a lucrării monografice a comunei Malu este axată pe descrierea caracteristicilor fizico-geografice și de mediu, ale cadrului natural pe care s-a format și evoluat actuala vatră din vechime, condițiile fiind favorizante pentru activități economice variate, astfel cum apar în lucrări de specialitate, cât și din relatări, pline de farmec, ale unor amintiri trăite în copilărie de autorii înșiși, despre albia Dunării („unde este apă, viața înflorește"), câmpie și culturi, floră și faună specifică și bogată, climă etc.

Firesc, ponderea cea mare a „Filelor monografice" aparține redării evoluției sociale, politice și istorice a satului Malu în perioada în care s-a aflat în componența raialei Giurgiu, cât și după revenirea sub suveranitatea românească, în cadrul județului Vlașca, perioadă însoțită de o prezență și implicare remarcabilă a mălurenilor în evenimentele cruciale ale secolelor XIX și XX, inclusiv în cele recente, din 1989 până azi (p. 41-223).

Dacă la 1848, elanul revoluționar în satele vlăscene, inclusiv Malu, a putut fi stăvilit de prezența militară otomană, în războiul de independență, în cel de întregire națională, ca și în al doilea război mondial, implicarea acestora în lupta de eliberare și apărare a fost totală și eroică, mărturie fiind monumentele ridicate în 1910, 1932 și 1993, de eternizare a memoriei celor ce s-au jertfit pentru țară. Bine documentați și animați de un patriotism local sincer și nedisimulat, autorii prezintă procesul de înnoire a societății românești, impactul binefăcător al unor reforme din sec. XIX-XX asupra vieții rurale, exemplificând statistic, cu suprafețe de teren, categorii și număr de familii etc., în cazul satului Malu prin cele din 1864, 1889, 1921 sau 1945.

Partea a doua a Filelor monografice ele satului/comunei Malu, este dedicată aspectelor de civilizație și spiritualitate locală, originale și extrem de bogate, față de care locuitorii au un adevărat cult. Sunt semnificative și convingătoare, prin trăiri și învățăminte, colindele tradiționale și obiceiurile locului cu ocazia sărbătorilor creștine de peste an, de nuntă, botez etc., cântece (*Hai Dunărea mea !*), jocuri, legende (Pazvante Chioru) și chiar aflăm cu interes un „ghid" al superstițiilor locale (p. 304).

Mălurenii se mândresc de faptul că școala lor datează din anul 1838 (p. 311), fiind între primele înființate în baza hrisovului domnitorului Alexandru Ghica, ce instituia această obligativitate pentru fiecare sat. Evoluția învățământului la Malu, domeniu drag celor doi autori, se bucură de o expunere „didactică", fotografii (12) ale școlilor, grupuri de elevi și cadre didactice, tabele cu directori (1838-2013) sau cadrele didactice calificate ale ultimului secol, document important și apt a genera nostalgii și emoții, îndeosebi pentru aceia, nu puțini, care au debutat aici, tineri profesori sau învățători, unii și-au întemeiat familii devotate educației, alții devenind în timp factori reprezentativi ai școlii giurgiuvene, inclusiv în managementul acesteia (Bădilă, Stoica, Marinescu, Zamfir, Daia, Rugină, Mustățea, Păun, Urucu, Gealatu, Burlacu, Pomenea, Popescu ș.a.).

Monografia este, în primul rând, un demers științific, o cercetare tematică având ca țintă stabilirea unui adevăr sau realități prin ordonarea logică și sintetică a informațiilor. Cei doi autori, dascăli de literatură și istorie, reușesc prin profesionalism, atașament și curaj, să demontreze viabilitatea țelului generos propus, acela de a convinge că nivelul atins de civilizația actuală a comunității Malu, educațional, de sănătate, portul și locuința, tradiții și stilul de viață, inclusiv evoluția limbii vorbite (p. 423 și urm.) își trag seva din ceea ce înaintașii lor au înfăptuit, peren, de-a lungul secolelor. Între aceștia, o contribuție remarcabilă, unanim recunoscută aparține și acelor fii ai satului, autentice personalități, înscrise în „Filele monografice" (p. 391-422) care, din tată în fiu, în trecut și în prezent, au constituit repere de conduită morală și patriotică la locul de muncă, în exercitarea funcțiilor publice, în societate, revederea periodică cu aceștia devenind deja o tradiție. (N.B. – Președintele Consiliului Județean Giurgiu, d-nul Vasile Mustățea, s-a născut în Malu și a fost elevul autorilor.)

Având la îndemână un volum imens de date, documente și informații istorice, generale sau locale și în dorința de a le prezenta *in integrum* semnificația, rolul și consecințele asupra comunității, autorii filelor de monografie a comunei Malu, au optat pentru o expunere a conținutului științific fragmentată excesiv în capitole și subcapitole, titluri și subtitluri (cca. 50 !), unele sub aceeași denumire, gen situația social-economică (p. 102, 115, 127, 137), satul Malu (p. 63, 70, 78, 236), sau subtitlul *Eroi* (p. 148, 161, 239), cu impact în lectură, pe care selecția riguroasă și sintetizarea o pot face mai accesibilă. O anumită grabă ar motiva plasarea *Anexelor*, altfel interesante și utile, în mijlocul lucrării (p. 235-265), cunoscut fiind ca rolul acestora este unul secundar, iar locul lor se află dintotdeauna la sfârșit. Cititorii atenți și mai puțin dispuși să facă rabat la scăpări ori neatenții, de autor sau de... calculator, observă desigur și „deformarea" unor termeni: *gânduri* (p. 63) în loc de grinduri, *râvniți* (p. 143) în loc de răniți, *bunuri mobile* (moșii, insule) în loc de imobile, căsătoria în... gogoșari ! (p. 50), subtitluri inconsistente (p. 258) sau improprii (p. 123).

În anul 2018 școala din Malu va aniversa 180 de ani de activitate, fiii satului se vor reîntâlni pentru a cincea oară în ultima jumătate de secol, iar factorii locali, mobilizând toate energiile mălurene, se vor putea mândri că au transformat valoroasele FILE, într-o MONOGRAFIE de suflet și simțire, completă și istorică.

Liceu la Bolintin Vale sau la... Crevedia Mică ?

Poate că titlul acesta pare șocant pentru unii, sau un fapt cunoscut pentru alții. Poate... Dar pentru mine, absolventul din anul 1967 al Liceului „Dimitrie Bolintineanu" din Bolintin Vale, cum îmi place totdeauna să spun, aceasta și datorită faptului că, pe vremea mea nu s-a admis această denumire, esența întrebării de mai sus are o semnificație deosebită.

Aceasta, în primul rând, datorită faptului că m-am născut în satul Crevedia Mică, un sat ca oricare altul, aflat la 15 km de Bolintin, situat pe valea Neajlovului, acest râu mic pe harta geografiei noastre, dar important și definitiv intrat în istoria neamului prin marile bătălii pentru neatârnarea țării, date atât în vremea lui Mihai Viteazul (Călugăreni, 1595), cât și după aceea, culminând cu luptele din timpul Marelui Război pentru Întregirea Neamului Românesc. Despre satul meu am multe de spus și, mai ales, de scris...

Dar ceea ce vreau să menționez aici, în mod special, este că, datorită distanței mici dintre Bolintin Vale și Crevedia Mică și a preocupărilor similare ale locuitorilor, de la producerea bunurilor necesare vieții și până la valorificarea acestora chiar și prin vânzare-cumpărare la târgul din Bolintin, face să existe un spațiu social comun, dar și unul economic.

Târgul din Bolintin, pe care-l numeam, adesea, încă înainte de '89, „sâmburele de capitalism", care, lăsat liber, mai devreme sau mai târziu, va germina și va apărea... economia de piață !, reprezintă un loc de întâlnire a producătorilor din zonă, din județele vecine și chiar mai îndepărtate. Dar să revenim la subiect...

Școala gimnaziala din Crevedia Mică

Ceea ce mie mi se pare deosebit de semnificativ este faptul că, vrem nu vrem, există chiar un spațiu spiritual bolintinean, la care o contribuție esențială au adus și absolvenții liceului din localitate și care are o arie de întindere mult mai mare decât hotarele localității, spirit adânc înrădăcinat în această zonă geografică unde se apropie atât de mult marele râu Argeș cu Neajlovul, Dâmbovița, Sabarul, Glavaciocul etc.

Îmi aduc aminte că, în copilărie, fiind elev la Școala Primară și apoi, la gimnaziu, priveam cu deosebit respect către elevii din sat care învățau la liceul din Bolintin Vale.

Era ceva ce mă atrăgea și constituia ținta adolescenței mele, a elevului care tocmai termina gimnaziul și dorea nespus să-și umple sufletul și mintea cu știința și cultura acestei adevărate Alma Mater (de ce nu ?) din această parte de țară, pe care liceul o radia pe întreg acest spațiu spiritual bolintinean despre care vorbeam...

Bolintinul copilăriei mele a fost, totdeauna, un ... oraș. Aici am văzut primele clădiri cu etaj și primele străzi luminate electric și pavate cu piatră cubică, care producea acel sunet sacadat, specific potcoavelor de cai, și care mai răsună, parcă, și astăzi în urechile mele, atunci când, în zorii zilei, intram în oraș cu căruța trasă de cai, pentru a merge la târgul din Bolintin.

Pentru noi copiii, exodul acela de biciclete, de căruțe și faetoane cu două roți, cu oameni mari, dar și tineri și tinere, gălăgioși și frumos îmbrăcați, care se îndreptau spre Bolintin, producea o adevărată fascinație și ar fi fost o adevărată tragedie să nu fi fost luați, mai ales de Sfântul Dumitru, la Târgul din Bolintin. Această dorință este vie și acum în sufletul meu, indiferent dacă am sau nu ceva de cumpărat, dorință pe care am transmis-o și copiilor mei. Am, încă vie în minte, imaginea furnicarului de oameni maturi care gustau cu nesaț din cârnăciorii rumeniți pe cărbuni, sau din mititei, sau din pastrama de oaie, dar și imaginea unor copii fericiți cărora le-a cumpărat mama lor acea turtă dulce irezistibilă a copilăriei noastre. Și astăzi îmi răsună parcă, în minte, țipătul cristalin al copiilor la pornirea și la oprirea „călușeilor", sau strigătele de spaimă și de bucurie ale fetelor tinere cu obrajii îmbujorați care erau „învârtite și răsucite în lanțuri" de flăcăi puternici și curajoși, cu ochi setoși de dragoste și aventură. Era un Univers al primelor tentații pe care ni le oferea viața, iar mai târziu, când eram elev la liceu, toate acestea s-au amplificat și au căpătat concretețea unor trăiri personale unice, legate poate și de primele momente de dragoste, care ne mai fascinează, încă, și astăzi...

Și oamenii Bolintinului erau, parcă, altfel decât la noi în sat. Apropierea de București a influențat atât modul cum vorbeau, cât și modul cum se îmbrăcau.

Bolintinul a fost și este un centru social, economic și cultural care influențează o zonă mult mai largă, precum o metropolă în devenire care acoperă cu spiritul său toate orașele satelit din spațiul acesteia.

Am pornit din satul meu cu speranța de a apuca pe drumul cărților, pe care, cândva, mersese fratele mamei mele, ajuns apoi învățător, dar care a dispărut prea devreme, din cauza unei boli necruțătoare. Simțeam că este ceva de recuperat în destinul familiei mele și că soarta mă alesese pe mine pentru aceasta. Eu, cel de-al șaselea copil în viață și al șaptelea născut, al Licsandrei și al lui Marin Cristescu, cojocarul din Crevedia Mică care, n-am să uit toată viața, de fiecare dată când venea de la Bolintin, unde avea legături... profesionale cu cunoscutul cojocar Marin Petrescu, sau de la București, cu cele necesare pentru creșterea celor șase copii și pentru exercitarea meseriei lui, scotea din sacii cu miros de pâine acră de doi lei, cel puțin o carte sau chiar o placă de gramofon, acest aparat miraculos al copilăriei mele.

Nu voi uita niciodată, nenumăratele seri care se petreceau în casa noastră, când tatăl meu se bucura de vizita intelectualității satului: învățători, profesori sau preoți, cu care, motivați și de o țuică fiartă sau un vin roșu, discutau pe diverse teme, în special istorice sau literare, uneori chiar politice, căci mulți intelctuali veniți în sat aflau curând că tatăl meu avea cărți interesante în biblioteca lui. De mai multe ori, în acele seri, mi se puneau diverse întrebări, la care eu mă străduiam să răspund cât mai bine, făcând o mare bucurie tatălui meu, dar sufeream foarte mult atunci când nu reușeam acest lucru.

Aceste seri m-au format și mi-au dezvoltat o pasiune deosebită pentru istorie și literatură.

Am intrat la liceul din Bolintin Vale cu gândul lăuntric, neîmpărtășit, dar foarte hotărât de a ajunge, cândva, scriitor... Era ținta ascunsă a tinereții mele.

De aceea, pe lângă eforturile mele de a răspunde cât mai bine la cerințele școlii, pasiunile mele rămâneau, în continuare, literatura și istoria...

În acest context, întâlnirea mea cu domnul profesor Ion Carbarău, profesor de limba și literatura romămâ, dirigintele clasei paralele A, eu fiind în clasa B, și cu domnul profesor Dumitru Dumitrescu, profesor de istorie care, peste ani, după revoluția din anul 1989, a ajuns Primar al orașului Bolintin Vale, această întâlnire spuneam, a constituit o șansă deosebită pentru dezvoltarea pasiunilor mele. Mi-aduc aminte că, la început, am participat la faza locală a olimpiadei de literatură, fiind hotărât ca și în anii următori să fac la fel.

Dar s-a întâmplat ca, în pleiada de profesori ai liceului, să apară un nou, tânăr pe atunci, profesor de matematică și care, pe deasupra, a devenit și dirigintele clasei noastre, clasa B. Domnul profesor Vasile Sebu, căci despre dânsul este vorba. Acesta, apreciind posibilitățile mele la științele exacte, fizica și matemetica, mi-a deturnat, practic, destinul, îndrumându-mi pașii pe calea aprofundării matematicii și apoi al... ingineriei !

Acum, peste ani, nu regret acest lucru și-i mulțumesc domnului diriginte și mă rog pentru pacea sufletului său, mare și generos, iar noi, elevii săi, îl vom purta etern în inimile noastre, pentru că pentru mulți dintre colegii mei, dânsul a fost mentorul și modelul nostru.

Pasiunea mea pentru literatură a rămas aceeași și s-a dezvoltat grație domnului profesor Carbarău. Nu voi uita niciodată apariția dânsului la orele de română. Cu blândețea-i caracteristică, cu un zâmbet părintesc pe buze, cu o figură distinsă și înțelegătoare de bonom, înnobilat, parcă, de provocările și recompensele vieții, era veșnic însoțit de geanta burdușită de cărți, din care cita, adesea, pentru completarea și întregirea imaginii noastre asupra unei opere sau alteia, asupra unui scriitor sau altuia, cu aspecte noi, necuprinse în manualele de clasă. Peste ani, peste foarte mulți ani, datorită bunăvoinței domnului Constantin Carbarău, fiul domnului Profesor, am revăzut casa și... geanta, geanta aceea care ascundea atâtea taine și atâtea cărți de valoare, pe care mi le doream atât de mult... Ca și alți profesori ai liceului la acea vreme, domnul profesor Carbarău ținea lecții de un nivel aproape universitar, care depășeau cu mult nivelul manualului, acesta rămânând un simplu rezumat al cursurilor ținute în clasă. Ne prezenta, de asemenea și alți scriitori valoroși care, dintr-un motiv sau altul, nu erau incluși în manualele vremii...

Un asemenea scriitor era tocmai Dimitrie Bolintineanu, patronul spiritual al Bolintinului și al liceului. Domnul profesor Carbarău a selectat o bibliografie, ne-a dat-o pentru a fi studiată și a organizat apoi, un concurs literar pe această tema, care s-a desfășurat la Căminul Cultural al satului, pentru ca impactul cunoașterii personalității emblematice a Bolintinului să fie maxim, atât asupra elevilor, cât și asupra cetățenilor orașului.

(continuare în pag. 12)

Patrimoniu

Conacul Eftimiu (Mavrache) din Palanca

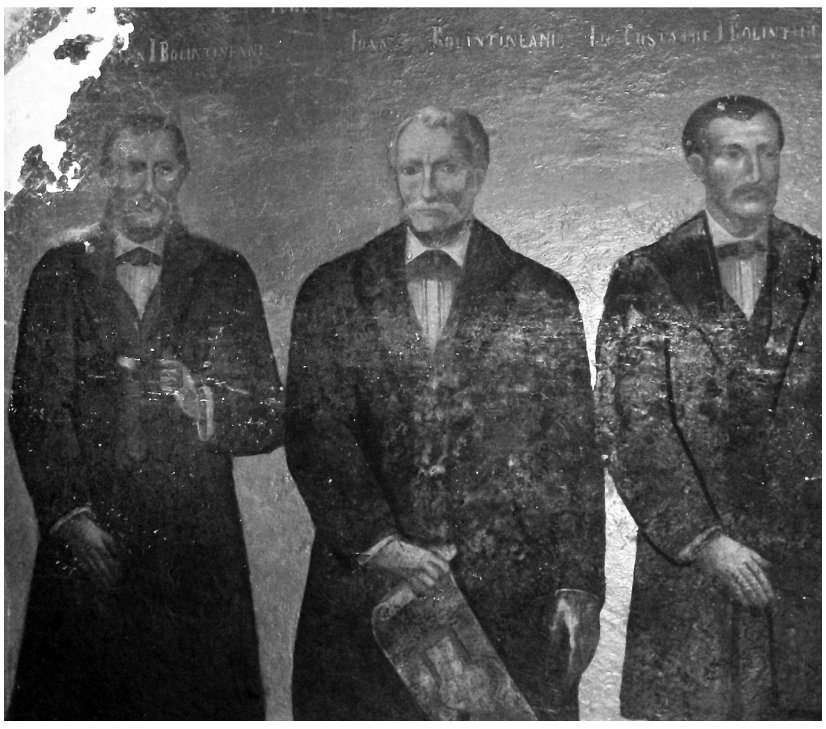
Din nou despre fabuloasa donație Virgil Cioflec și avatarurile donatorului...

Ștefan CRUDU
Vasile GRIGORE

În numărul din august-octombrie 2014 al revistei noastre, găzduiam un articol cuprinzând date despre donația pe care marele filantrop Virgil Cioflec o făcea Universității din Cluj. Datând din anii 1929 și 1930, ele dezvăluiau unele din amănuntele semnificative ale unui act patriotic, pe care Emil Racoviță, rectorul Universității, îl descria astfel la 21 octombrie 1930: „Astăzi după amează se va inaugura *Colecția Cioflec* și se va arăta însemnătatea acestei colecții pentru arta românească în general, dar mai ales pentru Cluj și pentru Ardeal și marea ei valoare pentru Universitatea clujană. Voesc numai să adaug aci prinos de gratitudine, parlamentului și guvernului prezidat de Dl Maniu, pentru darul de trei milioane constituit în fond de întreținere și sporire a colecției și mai țin să asigur pe iubitul nostru binefăcător Virgil Cioflec de însuflețita noastră recunoștință. Numele său [...] va sta în vecinica pomenire a așezământului nostru." (*Anuarul Universității Regele Ferdinand I Cluj pe anul 1929-30*, p. 16)

Urmând promisiunea eminentului speolog român, că numele lui Virgil Cioflec „va sta în vecinica pomenire a așezământului nostru", am încercat oarecare amărăciune constatând că, pentru celebrarea celor 85 de ani trecuți de la acel moment, Clujul nu are niciun plan. Mă rog, poate deocamdată, sau n-am fost noi capabili să aflăm. Și atunci, pentru că-l considerăm pe Virgil Cioflec unul dintre exponenții reprezentativi ai culturii sudului (și *Sud*-ului !), am găsit nimerit să aducem unele precizări privitoare la biografia marelui mecena și la relația sa cu satul vlășcean Mârșa pe vremea concretizării importantei donații.

Virgil Cioflec intrase în posesia proprietății de la Mârșa din postura de unic fiu și moștenitor al lui Nicolae Cioflec. Bucata aceasta de pământ era o parte din marea moșie pe care familia boierilor Bolintineanu o deținuse la Mârșa, încă din veacul al XVI-lea, pe când nu erau *Bolintineanu*. Împărțită între ramurile neamului, porțiunea în cauză era stăpânită la 18 aprilie 1879 de frații Caloian și Dumitru Bolintineanu, care o vindeau unui nou îmbogățit, Petre Gheorghiu (SMBAN, Fond *Creditul Funciar Rural*, 455/1879, f. 8v)

Tabloul ctitorilor bisericii din Mârșa: Ioniță Căpriță Bolintineanu (mijloc) cu cei doi fii ai săi, Ștefan și Constantin

Câteva cuvinte despre frații Bolintineanu se cuvin a fi spuse, atâta vreme cât erau rude directe și cele mai apropiate ale marelui poet Dimitrie Bolintineanu. Ei erau fiii lui Tănase Bolintineanu și ai Ecaterinei Cosmad, sora poetului și moșteniseră respectiva proprietate de la părinții lor.

Buzoianul Niculae Cioflec cumpără moșia de la Mârșa (Mârșa Veche de la Vale) de la Petrache Gheorghiu, cu actul transcris de Tribunalul Vlașca la nr. 45/15 octombrie 1881. La acel moment, avea o întindere de 1334 pogoane, din care pădure tânără de 10 ani șleau 280 de pogoane și restul teren cultivabil. În anul 1894, pe 14 martie, Nicolae Cioflec încetează din viață (soția sa, Zoe, murise la 6 iulie 1888) și lasă moștenitor pe unicul său fiu, Virgil Cioflec.

Conform „actului de naștere no. 26/64, Pr[imăria] Gherășeni [BZ], [se] dovedește că Vergiliu N. Cioflec este născut la 24 septembrie 1864". (SMBAN, *loc. cit.*, f. 96) Informația este extrasă din actele înaintate de Virgil Cioflec însuși și vine în contradicție cu cele până acum cunoscute, prin care se arăta a fi fost născut la 8 septembrie 1876.

Citām în continuare dintr-un raport de „Prețuirea moșiei Mârșa Veche (numită și Mârșa Veche de la Vale și Mârșa de Jos)", proprietatea domnului Virgil Cioflec, întocmit la 20 septembrie 1930 de inginerul R. Dobrescu (SMBAN, Fond *Creditul Funciar Rural*, 689 (vol. II)/1930, f. 4v-7v):

„[...] Moșia Mârșa se află situată în comuna Mârșa, județul Vlașca, la distanță de circa 70 km de orașul Giurgiu spre nord, distanță de 52 km de București spre vest, în distanță de 8 km de gara Videle spre nord. [...] Moșia este udată de rîul Neajlov, care face și hotarul de est al moșiei și de rîul Dâmbovnic, care străbate trupurile.

Moșia Mârșa, atât cât a rămas în urma împroprietărirei și cât formează astăzi deplină proprietate a d-lui Virgil Cioflec, se compune din 4 trupuri distincte și anume:

a) Trupul cel Mare. Moșia propriu zisă este un patrulater de o formă aproape regulată, având lungimea în direcțiunea est-vest, întinzându-se până în apa Neajlovului și învecinându-se la nord cu moșia Mârșa, proprietatea moștenitorilor Iov Lazăr Lazarovici. [...] La est cu islazul comunei Crevedia, dat conform legei din 1907 din moșia Crevedia, fosta proprietate a Casei Rurale. Hotarul despre această vecinătate îl formează apa Neajlovului și anume firul apei. La sud cu moșia Popeasca-Ciupagea (parte teren arabil și parte pădure), proprietatea d-nei Maria C. Georgescu, născută Capeleanu. [...] La vest cu terenul expropriat din moșia Mârșa a Lazarovici. Hotarul este fixat la început printr-un drum de exploatare, apoi prin șanț și împrejmuirile locuitorilor și în urmă prin hotarul vechiu dintre cele două moșii [...]. La est cu islazul comunei Mârșa, dat pe baza legei din 1907, hotarul fiind format de mijlocul apei Dâmbovnicul. La sud, mai întâi cu islazul comunal vorbit mai sus, de care se desparte printr-un drum de exploatare și apoi, în sat, cu împrejmuirea locuitorilor din sat și anume cu Const. Vintilă. La vest cu șoseaua județeană, ce merge la Obedeni-București.

c) Trupul zis la Grădinărie, format dintr-o rezervă a proprietății în satul Mârșa și o parte din luncă; are o formă neregulată, situată la est de trupul precedent, de care se desparte prin hotarul lăsat locuitorilor pentru trecerea cu vitele la islazul lor comunal. Acest trup se învecinește la nord, rezerva din sat, cu locuitorii Stanciu Dudoiu și Ion Ciobărlan și apoi cu islazul comunei Mârșa dat pe baza legei din 1907. La est tot cu islazul comunal. La sud cu moșia Popeasca-Ciupagea, proprietatea d-nei Maria C. Georgescu născută Capeleanu și apoi, rezerva din sat, cu locuitorul Costache Stanciu. La vest cu șoseaua județeană ce merge la Obedeni și București.

d) Trupul Conacul vechi, în satul Mârșa, la distanță de circa 100 m. de șoseaua județeană ce merge spre Obedeni și București, are o formă neregulată și se învecinește, în vatra satului, la nord cu locuitorii Gh. Tunaru și Nicolae Soare, la est cu locuitorii Ghiță Cimpoeru și Badea Gheorghițoiu, la sud cu ulița satului, la vest cu locuitorii Const. Vintilă și State Vintilă. [...]

Subsemnatul, admit că suprafața măsurată de Direcțiunea Cadastrului este de 260 ha. La aceasta suprafață se mai adaogă rezervele din vatra satului, care n-au fost măsurate de cadastru și anume:

Curtea cu grădini și flori, unde locuește proprietarul (fostul han, actualmente mai mărit), din trupul b) în suprafață totală de circ 14 ha, din care ca 1 hectar conacul cel nou în vatra satului, ca 10 hectare teren arabil și ca 3 hectare islaz și smârcuri.

Rezerva din trupul c), actualmente mărită cu partea din luncă, în suprafață totală de circa 5 ha.

Conacul vechi cu ecaretele necesare pentru exploatarea moșiei, trupul d), ca 2,5 ha.

Total 282 ha, suprafață pe care o admite și subsemnatul și care astăzi se specifică cam astfel:

264 ha pământ arabil, situat pe podișul dintre valea Neajlovului și valea Dâmbovnicului, la care se mai adaugă pământul arabil din lunca Neajlovului [...].

1,5 la lucernare în trupul c).

10,5 ha islaz și fâneață inundabilă, care se întrebuințează ca pășune și smârcuri [...]. De fapt, suprafața de 5 ha numită râpi, este coasta ce coboară la lunca Neajlovului. Această coastă cam repede, dar care totuși poate servi ca pășune însă, dacă ar fi bine curățată de măracini și scaeți, ar putea deveni aproape în întregime un imaș bun pentru ochi; solul acestei coaste ar fi bun pentru plantat vie. În două ostroave la Neajlov, în suprafață totală ca 1 ha, se află și pădurea compusă din salcie, ulmi, anin și altele, dar rară.

1 ha grădini de legume, parte în trupul c) și parte în trupul d). [...]

3,5 ha loc ocupat cu ecarete și anume: curtea cu ecarete pentru locuința proprietarului, împreună cu grădina de pomi și flori; în trupul d) vechiul conac cu ecarete și grădini de zarzavat pentru trebuințele curții și moșiei. [...]

La curtea proprietarului se află:

Casa pentru locuința proprietarului, construcție de zid, acoperită cu tablă, compusă din 6 camere, antreu și dedesubt pivniță bună. Casa este bine mobilată și în bună stare;

Casă de zid, acoperită cu draniță, compusă din 2 încăperi, servind ca bucătărie și sufragerie de vară, iar separat se mai află și o bae;

O clădire de zid, acoperită cu tablă, cu 3 încăperi, servind pentru lăptărie și cuptor de pâine.

La Conacul vechi se află:

Casa pentru locuința administratorului, construcție de zid, acoperită cu tablă, compusă din o încăpere mare cu geamlâc și pridvor;

O dependință pentru servitori, construcție de gard, acoperită cu tablă, compusă din 3 încăperi și sală;

Casa pentru ciobani, construcție de gard acoperită cu stuf, compusă din 2 odăi și sală;

Magazie pentru cereale, construcție bună de zid, acoperită cu tablă, cu dimensiunile 24/8 m;

Altă magazie, tot pentru cereale, construcție de gard, acoperită cu tablă, cu dimensiunile 20/4,50 m;

Două grajduri pentru 40 vite mari, construcție de gard lipit, acoperite cu stuf;

Pătul, construcție stejar și brad pe picioare de beton, acoperite cu tablă, în capacitate de 5-6 vagoane;

Cocină pentru 20 porci și altele.

La Neajlov se află:

O moară pe un braț al Neajlovului, clădire de lemn acoperită cu șindrilă, cu o pereche pietre, pusa în mișcare de apa Neajlovului. Localul are trebuință de reparație;

Casa morii, construcție în paiantă, acoperită cu șiță, compusă din 3 camere pentru locuință;

Casa pentru locuința morarului, construcție de gard, acoperită cu coceni, compusă din 2 camere și o mică magazie.

Exploatarea se face de proprietar, grâul și celelalte păioase cultivându-se în regie, iar porumbul în dijmă cu locuitorii. Proprietarul dispune de inventarul următor: 6 pluguri cu câte o brazdă, 6 grăpi, 2 semănătoare în rânduri, o secerătoare nelegătoare, 2 căruțe etc., iar ca inventar viu are 4 cai, 6 vaci, 4 bivoli, 100 oi, 60 porci etc. [...]

Subsemnatul, având în vedere toate cele arătate în acest raport, ținând seama și de faptul că ecaretele sunt bune, suficiente și bine îngrijite, precum și de faptul ca proprietarul se ocupă de moșie, evaluez această moșie [...] la 5.550.000 lei."

Întrunită la 1 noiembrie 1929, o comisie formată din pictorii Camil Ressu, Jean Steriadi și Nicolae Tonitza, prețuia colecția donată de Virgil Cioflec Universității clujene la suma de 7.546.000 lei, adică cam o dată și jumătate valoarea moșiei de la Mârșa. Documentul redat mai sus face parte din dosarul aportat în vederea obținerii unui credit de patru milioane lei, cu ipotecă asupra moșiei Mârșa. Adică, ca să înțelegem mai bine, Virgil Cioflec dona Statului român bunuri în valoare de șapte milioane și jumătate de lei, în timp ce era nevoit să facă un împrumut de patru milioane ! Prin intermediul acestor amănunte putem înțelege mai bine gestul unui om generos, iubitor de neam și de semeni și de unde rezultă respectul și pomenirea pe care avem datoria să il arătăm. Amintindu-ne de Virgil Cioflec, însuflețim spiritul bun a nației noastre.

P.S. În 21 aprilie 1948, la puțină vreme după încetarea din viață a soțului (10 martie), Zenobiei Virgil Cioflec i se aproba un credit de 1.000.000 de lei pentru amenajarea a 16 hectare orezărie la Mârșa. La vremurile care erau și, mai ales la cele care erau să vină, consoarta defunctului mecena demonstra un optimism de-a dreptul molipsitor, pe care nouă, din păcate, nu ni l-a **donat**.

CÂTEVA CONTRIBUȚII PRIVIND COLECȚIA DE ARTĂ A LUI *VIRGIL CIOFLEC*

Nicolae Scurtu

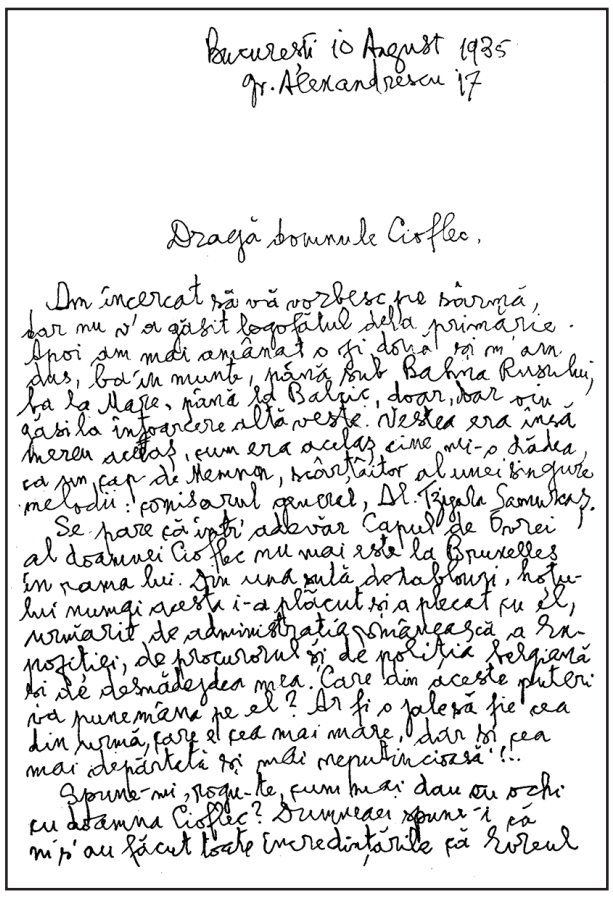
Unul dintre cei mai însemnați colecționari de artă a fost, neîndoielnic, și Virgil Cioflec (1874–1948), jurnalist, prozator și director al prețioasei publicații *Viața literară și artistică*, unde, pe lângă schițe, nuvele și povestiri, a publicat un număr apreciabil de cronici plastice, eseuri și recenzii ale unor cărți de artă.

Se știe că avea o foarte bogată colecție de tablouri, pe care le expunea în casa din București, precum și în cea din localitatea Mârșa, unde deținea un domeniu și o spațioasă locuință.

Cu prilejul *Expoziției universale de la Bruxelles*, din vara anului 1935, Emanoil Bucuța îi solicită câteva dintre piesele sale mai de preț. Virgil Cioflec acceptă și, printre alte tablouri valoroase, trimite și o capodoperă a lui Nicolae Grigorescu, *Cap de ovrei*, care, datorită unor neglijențe, dispare din expoziție. Epistolele lui Emanoil Bucuța, necunoscute până acum, trimise lui Virgil Cioflec contribuie, într-o oarecare măsură, la elucidarea acelui furt atât de regretabil.

Alexandru Tzigara-Samurcaș, comisar general al pavilionului românesc, a făcut câteva mărturisiri[1] în ceea ce privește dispariția acestei capodopere despre care, până azi, nu se mai știe nimic, dar absolut nimic.

Iată un subiect asupra căruia se cuvine să revenim ori de câte ori apar noi știri și informații culturale.

București 10 August 1935
gr. Alexandrescu 17

Dragă domnule Cioflec,

Am încercat să vă vorbesc pe sărmă, dar nu v'a găsit logofătul dela primărie. Apoi am mai amânat o zi, două și m-am dus, ba în munte, până sub Bahna Rusului, ba la Mare, până la Balcic, doar, doar oiu găsi la întoarcere altă veste. Vestea era însă mereu aceeaș, cum era acelaș cine mi-o dădea, ca un cap de Memnon, scârțâitor al unei singure melodii: comisarul general, Dl. Tzigara Samurcaș.

Se pare că într adevăr Capul de Ovrei al doamnei Cioflec nu mai este la Bruxelles în rama lui. Din una sută de tablouri, hoțului numai acesta i-a plăcut și a plecat cu el, urmărit de administrația românească a Expoziției, de procurorul și de poliția belgiană și de deznădejdea mea. Care din aceste puteri va pune mâna pe el? Ar fi o jale să fie cea din urmă, care e cea mai mare, dar și cea mai depărtată și mai neputincioasă!...

Spune-mi, rogu-te, cum mai dau eu ochi cu doamna Cioflec? Dumneaei spune-i că mi s'au făcut toate încredințările că Evreul

***

București, 10 august 1935
[Strada] Gr[igore] Alexandrescu, nr. 17

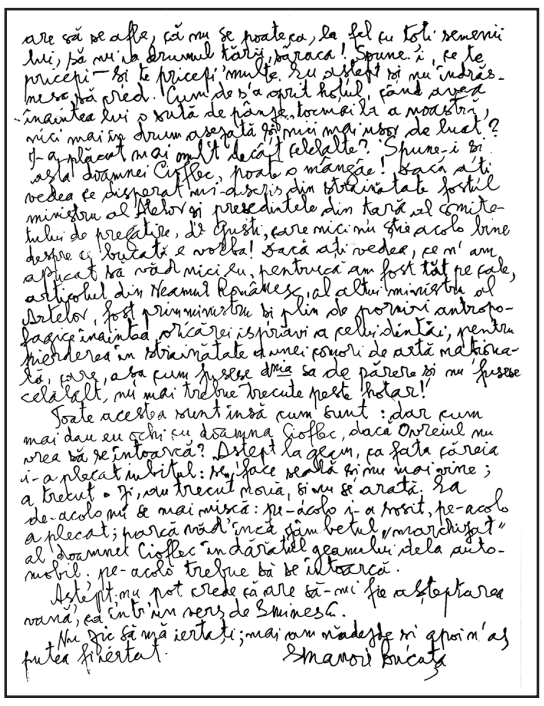
Dragă domnule Cioflec,

Am încercat să vă vorbesc până acum, dar nu v-a găsit logofătul de la primărie. Apoi am mai amânat o zi, două și m-am dus, ba în munte, până sub Bahna Rusului, ba la mare până la Balcic, doar, doar voi găsi la întoarcere altă veste.

Vestea era însă mereu aceeaș[i], cum era acelaș[i] cine mi-o dădea, ca un cap de Memnon[1], scârțâitor al unei singure melodii: comisarul general, d[omnu]l Tzigara-Samurcaș.

Se pare că într-adevăr *Capul de ovrei* al doamnei Cioflec nu mai este la Bruxelles în rama lui. Din una sută de tablouri, hoțului numai acesta i-a plăcut și a plecat cu el, urmărit de administrația românească a expoziției, de procurorul și de poliția belgiană și de deznădejdea mea.

Care din aceste puteri va pune mâna pe el ? Ar fi o jale să fie cea din urmă, care e cea mai mare, dar și cea mai depărtată și mai neputincioasă !

are să se afle, că nu se poate ca, la fel cu toți semenii lui, să nu ia drumul țării, săraca! Spune-i, ce te pricepi — și te pricepi multe. Eu aștept și nu îndrăznesc să cred. Cum de s-a oprit hoțul, când avea înaintea lui o sută de pânze, tocmai la a noastră, nici mai în drum așezată și nici mai ușor de luat? I-a plăcut mai mult decât celelalte? Spune-i și asta doamnei Cioflec, poate o mângâie! Dacă ați vedea ce disperat mi-a scris din străinătate fostul ministru al Artelor și președintele din țară al comitetului de pregătire, d[omnu]l Gusti, care nici nu știe acolo bine despre ce bucată e vorba! Dacă ați vedea, ce n'am apucat să văd nici eu, pentrucă am fost tăt pe cale, articolul din Neamul Românesc, al altui ministru al Artelor, fost prim ministru și plin de porniri antropofagice înaintea oricărei isprăvi a celui dintâi, pentru pierderea în străinătate a unei comori de artă națională, care, așa cum fusese d[omnia]sa de părere și nu fusese celălalt, nu mai trebuie trecute peste hotare! Toate acestea sunt, însă, cum sunt: dar cum mai dau ochi cu doamna Cioflec, dacă *ovreiul* nu vrea să se întoarcă? Aștept la geam, ca fata căreia i-a plecat iubitul: se face seară și nu mai vine; a trecut o zi, au trecut nouă, și nu se mai arată. Ea de-acolo nu se mai mișca; pe-acolo i-a sosit, pe-acolo a plecat, parcă văd încă zâmbetul „marchizat" al doamnei Cioflec îndărătul geamului de la automobil, pe acolo trebuie să se întoarcă.

Aștept, nu pot crede că are să-mi fie așteptarea vană, ca într-un vers de Eminescu.

Nu zic să mă iertați, mai am nădejde și apoi n-aș putea fi iertat.

Emanoil Bucuța

***

[București], 25 august [1]935

Dragă domnule Cioflec,

Știu câtă suferință a pricinuit în casa dumitale raptul de la Bruxelles. Eu trag, însă, mereu nădejde că cele două poliții, belgiană și română, vor izbuti până în cele din urmă să dea de urma *Capului de ovrei* și tot ce știm până acum să nu rămână decât o campanie de publicitate stârnită în jurul lui.

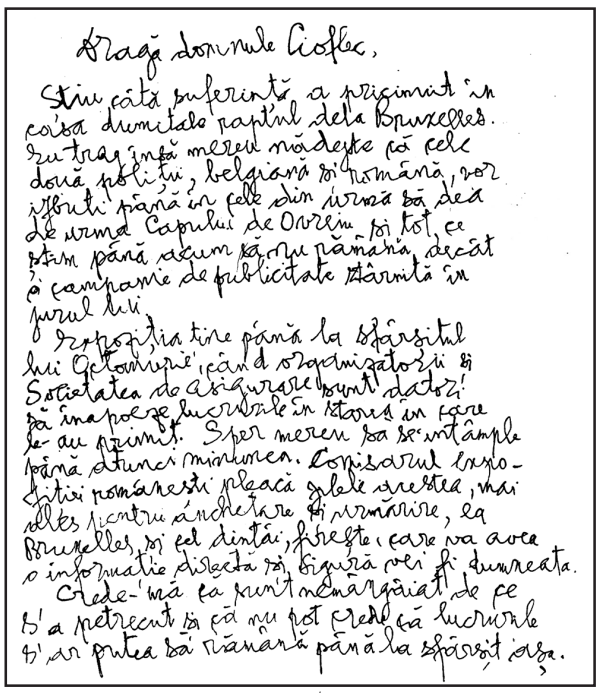
Expoziția ține până la sfârșitul lui octombrie, când organizatorii și Societatea de asigurare sunt datori să înapoieze lucrările în starea în care le-au primit.

Sper mereu să se întâmple până atunci minunea. Comisarul expoziției românești pleacă zilele acestea, mai ales pentru anchetare și urmărire, la Bruxelles și cel dintâi, firește, care va avea o informație directă și sigură vei fi dumneata.

Crede-mă că sunt nemângâiat de ce s-a petrecut și că nu pot crede că lucrurile s-ar putea să rămână până la sfârșit așa.

Întâia mea mișcare a fost să alerg să vă văd la Mârșa și numai teama că nu găsesc drumul sau pe dumneavoastră și, apoi, că în răstimp s-ar putea, printr-o veste venită, ca solia mea să-și fi pierdut obiectul, m-a ținut pe loc.

Arată, te rog, doamnei Cioflec, omagiile mele și fii încredințat că fac tot ce-mi stă în putere („tiutiun" n-am băut niciodată, iar în glumă, nefiind hăzos din fire, mă căznesc destul de stângaci, ca

Dragă domnule Cioflec,

Știu câtă suferință a pricinuit în casa dumitale raptul dela Bruxelles. Eu trag încă mereu nădejde că cele două poliții, belgiană și română, vor izbuti până în cele din urmă să dea de urma Capului de Ovrei și tot ce știm până acum să nu rămână decât o campanie de publicitate stârnită în jurul lui.

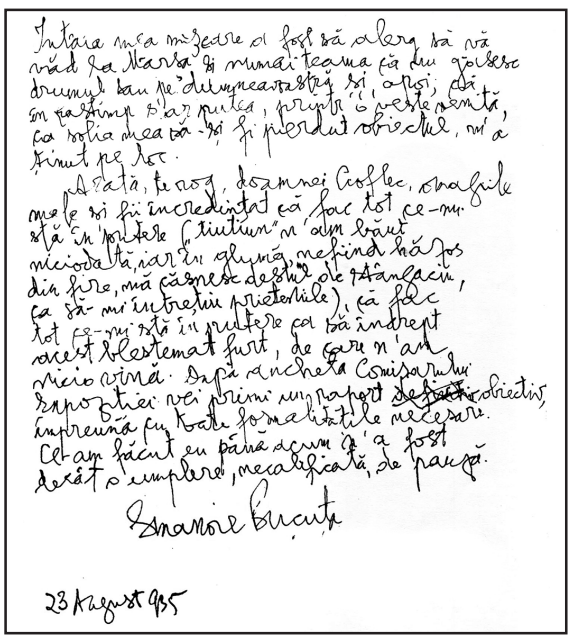
Expoziția ține până la sfârșitul lui Octombrie, când organizatorii și Societatea de asigurare sunt datori să înapoieze lucrările în starea în care le-au primit. Sper mereu să se întâmple până atunci minunea. Comisarul expoziției românești pleacă zilele acestea, mai ales pentru ancheta și urmărire, la Bruxelles, și cel dintâi, firește, care va avea o informație directă și, bineînțeles, veți fi dumneata.

Crede-mă că sunt nemângâiat de ce s'a petrecut și că nu pot crede că lucrurile s'ar putea să rămână până la sfârșit așa.

să-mi întrețin prieteniile), că fac tot ce-mi stă în putere ca să îndrept acest blestemat furt, de care n-am nici o vină.

După ancheta comisarului expoziției vei primi un raport obiectiv, împreună cu toate formalitățile necesare. Ce-am făcut eu până acum n-a fost decât o umplere, necalificată, de pauză.

Emanoil Bucuța

Întâia mea mișcare a fost să alerg să vă văd la Mârșa și numai teama că nu găsesc drumul sau pe dumneavoastră și, apoi, că în răstimp s-ar putea, printr-o veste venită, ca solia mea să-și fi pierdut obiectul, m-a ținut pe loc.

Arată, te rog, doamnei Cioflec, omagiile mele și fii încredințat că fac tot ce-mi stă în putere („tiutiun" n-am băut niciodată, iar în glumă, nefiind hăzos din fire, mă căznesc destul de stângaci, ca să-mi întrețin prieteniile), că fac tot ce-mi stă în putere ca să îndrept acest blestemat furt, de care n'am nici o vină. După ancheta Comisarului expoziției vei primi un raport obiectiv, împreună cu toate formalitățile necesare. Ce-am făcut eu până acum n'a fost decât o umplere, necalificată, de pauză.

Emanoil Bucuța

23 August 935

Note

Originalele celor două epistole, inedite, se află la Biblioteca Academiei Române, București. Cota $\int \frac{27(4-5)}{CXCXI}$.

1. Sfântul cuvios Memnon, făcător de minuni, care exercită o influență profundă asupra oamenilor aflați în dificultate.

2. Al. Tzigara-Samurcaș – *Expoziția românească din Bruxelles* în *Convorbiri literare*, 68, nr. 6–8, iunie–august 1935, p. 334–343. [„În privința dispariției picturii lui Grigorescu, mă voi mulțumi a arăta, că în urma unor ordine date fără știrea Comisariatului, ba chiar împotriva hotărârilor acestuia, s-a înlăturat, fără să fiu prevenit, paznicul oficial belgian, ce personal obținusem pentru mai mare siguranță a Pavilionului"].

2a. Alexandru Tzigara-Samurcaș – *Lupta vieții unui octogenar 1931–1936. Ediție îngrijită, studiu introductiv și cronologie de C.D. Zeletin.* București, Editura Vitruviu, 2007, p. 267–278.

În umbra marelui *URS'S*

Prof. Corneliu STATE

De curând am ascultat un CD cu muzica anilor '70. M-au încântat melodiile interepretate de „pletoșii" de la PHOENIX, formație de succes a vremii. Versurile uneia dintre melodii mi-au atras cu deosebire atenția: „În umbra marelui URS'S", care transmit un mesaj zguduitor tineretului din zilele noastre. Versurile scrise de Nicolae Covaci, component al vestitei formații, aduc în fața noastră adevăruri ce nu trebuie uitate. Mesajul versurilor vine din partea celor care, prin diferite moduri, au luptat ori s-au opus regimului stalinist instaurat după al doilea război mondial în România.

Marele URS'S – imperiul comunist, a dominat răsăritul Europei peste 50 de ani. După al doilea război mondial, cu acordul tacit al marilor puteri – SUA și Marea Britanie – Marele URS și-a extins umbra asupra multor state democratice din estul Europei. Comunismul a însemnat Partid Unic, Conducător Unic, Centralism Democratic, înlăturarea principiului separației puterilor în stat, proprietate comună contra celei private, lipsa drepturilor și libertăților, interzicerea legăturilor cu Occidentul. Umbra marelui URS'S – comunismul, a fost contestat prin diferite forme de luptă sau protest. Una a fost evadarea în Occident, unde cei ajunși organizau acțiuni de demascare a regimului comunist-stalinist. Pentru ce s-au sacrificat acești iubitori de libertate, fie țărani, preoți sau intelectuali ?

„Stau singur și mă-ntreb, de ce am plecat de acasă / Să fie blestemul de veacuri ce ne apasă."

Instaurarea regimului comunist în România s-a făcut datorită URSS-ului, cu acordul tacit al Aliaților, după 23 August 1944 și folosindu-se de un instrument docil: PCR.

Impunerea regimului comunist s-a realizat în mai multe etape:

1. Acțiuni diplomatice datorate conjuncturii internaționale favorabile. Conform înțelegerilor dintre marile puteri, România a fost plasată în sfera de influență a Moscovei, în proporție de 90%. Convenția de armistițiu este transformată de URSS într-un cadru legal pentru a-și atinge obiectivele politice în România.

2. Armata Roșie, care a stat în România până în 1958 fiind considerată „armata eliberatoare", va recurge la abuzuri și violențe împotriva populației civile, precum și la îndepărtarea liderilor anticomuniști. La 28 februarie 1945, adjunctul ministrului de externe al URSS, Andrei Vîșinski, sosește în România și impune un guvern prosovietic, instaurat la 6 martie 1945 sub conducerea lui Petru Groza. PCR va fi elementul esențial în politica lui Stalin în România.

„Căci n-am greșit cu nimic, dar cât am pătimit / Hulit am fost fără rost de cei ce i-am iubit."

S-a trecut la o serie de schimbări, sub argumentul epurării fasciste, prin prefecți comuniști, tribunale populare, arestări, condamnări, deportări și eliminarea partidelor politice, abolirea monarhiei la 30 decembrie 1947 și proclamarea Republicii Populare Române. După înlăturarea tuturor elementelor democratice, se va trece la instituționalizarea comunismului prin aplicarea modelului sovietic-stalinist. Din punct de vedere militar, România va face parte din blocul militar sovietic „Tratatul de la Varșovia", semnând în februarie 1948 Tratatul de prietenie, colaborare și ajutor reciproc cu URSS.

Este înființat partidul unic, Partidul Muncitoresc Român format din uniunea PSD cu PCR. Partidul rezultat urma politica impusă de Moscova. Au fost înființate instituții cu scop represiv după model sovietic: Securitatea și Miliția, care aveau în conducere agenți sovietici. După același model, au fost înființate închisorile morții sau deportările în Bărăgan.

Perioada 1947-1964, având în fruntea partidului unic pe Gh. Gheorghiu-Dej, a cunoscut două etape: 1947-1960, care se caracterizează prin supunerea oarbă față de Moscova (pe plan intern se trece la stalinizarea țării, iar pe plan extern la susținerea politicii Moscovei față de mișcarea de dezidență și anticomunistă din țările vecine); etapa a doua 1960-1965, după retragerea din 1958 a trupelor sovietice, caracterizează o relativă îndepărtare de Moscova.

„Apus peste apus, ce iute trece timpul / Și zorile s-au dus, ce rece bate vântul."

Imediat după preluarea puterii de către comuniști, s-a văzut impactul acestui regim asupra societății. În economie a fost preluat modelul stalinist, axat pe industrializare și colectivizare, controlul sovietic asupra resurselor umane și materiale. S-a trecut la centralizarea activităților economice, sociale, politice și culturale prin elaborarea planurilor cincinale. România devine membru CAER (Consiliul de Ajutor Economic Reciproc). Imediat după război s-au înființat SOVROM-urile – întreprinderi româno-sovietice, prin care mare parte din resursele țării au fost jefuite. În 1949, s-a trecut la colectivizarea agriculturii prin înființarea întovărășirilor, a Gospodăriilor Agricole Colective (GAC).

Urmări negative, foarte grave pentru cultura românească și pentru învățământ, a avut impunerea modelului sovietic. „Realizările" culturale ale perioadei reflectă concepțiile materialiste asupra lumii. Prin intermediul activiștilor, se urmărea impunerea controlului asupra tuturor sectoarelor vieții, scopul fiind crearea „omului nou", de tip sovietic și proslăvirea URSS. Aceste lucruri s-au realizat prin impunerea forțată a modelului sovietic în cultură, întreruperea legăturilor intelectualității românești cu lumea occidentală, desființarea Academiei Române și înființarea Academiei RPR, subordonată PMR, controlul asupra învățământului (Legea din 1948, prin care învățământul mediu și superior era organizat după modelul sovietic), introducerea limbii ruse în școli ca limbă obligatorie, scoaterea religiei din planul de învățământ, excluderea unui număr mare de scriitori prin introducerea cenzurii. Preluarea de către cultura română a aspectelor specifice culturii sovietice s-a făcut și prin înființarea de biblioteci, muzee, edituri etc. Sunt impuse muzica, literatura și cinematografia sovietică.

Stalinismul cultural a dus la instaurarea „democrației populare", la o eradicare a vechiului sistem de valori și a instituțiilor culturale pe care se întemeiase aceasta. Punerea sub control a valorilor naționale a mers paralel cu efortul inoculării unui nou gen de patriotism, socialist și internaționalist, care mută accentul de pe iubirea de țară, de tradiții, pe dragostea pentru marxism și Uniunea Sovietică.

„Am așteptat înfrigurat să mă-ntorc înapoi, / M-ați judecat, condamnat, dar cine sunteți voi ? / Că timpul nostru s-a scurs în umbra marelui URS'S".

Rezistența anticomunistă s-a manifestat prin dezidență, din primii ani după război, din perioada 1946-1956 și până în 1989, concretizat prin acțiuni armate în munți, grupări active în orașe și rezistența intelectualității române din exil prin Paul Goma, Vlad Georgescu, prin mișcarea de rezistență din țară prin Doina Cornea, Mircea Dinescu, Aurel Dragoș Munteanu și mulți alții. Dezidența a avut ca forme de manifestare critici aluzive și directe, idei ce au scăpat de cenzura comunistă – apar cărți, articole în presă, reportaje, emisiuni la posturile de radio Europa Liberă, BBC, Vocea Americii.

„Dar ghearele v-au rămas, în orice îmbrățișare / Astăzi doare sărutul pe obraz."

Umbra marelui URS'S a afectat profund societatea românească până când comunismul a căzut, căzând și marele URS'S, dar nu definitiv răpus ci, precum pasărea Phoenix a renăscut și umbra lui încearcă să se extindă cu putere și prin aceleași mijloace asupra celor pe care altădată îi „umbrea". „LUMINA" vine de la răsărit dar „UMBRA" spre apus se duce ! ! !

„Dar dați-mi viața înapoi, ce-am risipit-o pentru voi".

Decembrie 1989: căderea comunismului prin revoluție, prin mii de morți. De ce ? Pentru ce au murit tinerii ? Pentru SPERANȚĂ.

„Căzut-au frunzele, le-a risipit furtuna / Unde-s speranțele ? N-a mai rămas niciuna."

Pomul vieții este plin cu frunze – sunt anii vieții, dar frunza căzută nu se mai întoarce niciodată de unde s-a desprins.

„Dați-mi viața înapoi ce-am risipit-o pentru voi / Căzut-au frunzele, le-a risipit furtuna."

Au visat libertate, au sperat o viață mai bună. Ce a urmat acestei revoluții ? Ce fac intelectualii ?

„Un gând subit nerostit mă-ncremenește-n loc / Ce-am așteptat, ce-am visat, nimic nu s-a schimbat."

Destinul lor, destinul nostru, destinul pribeagului și urletul de deznădejde al unei Națiuni care își caută identitatea în locuri în care știe că nu o va găsi.

„Căci timpul nostru s-a scurs în umbra marelui urs."

Liceu la Bolintin Vale sau la... Crevedia Mică ?

(urmare din pagina 9)

Aproape fiecare profesor din liceul nostru considera că materia lui este cea mai importantă, și tocmai aceasta a fost șansa noastră de a dobândi o cultură generală temeinică.

De altfel, promoția 1967, considerată cea mai bună de către profesori participanți la revederile după 10, 15, 20 de ani de la absolvire, a avut un număr neobișnuit de mare, în viața liceului, de elevi admiși la facultate, mulți fiind admiși pe primele locuri la facultățile la care au candidat. Aceasta a fost rodul strădaniilor unei pleiade de profesori de aur, pe care liceul i-a avut în acea vreme. Noi, elevii lor, le suntem recunoscători, îi omagiem și nu-i vom uita niciodată !

În timpul orelor de română, domnul Profesor Carbarău, cu talentul și cu sensibilitatea, dar și cu subtilitatea-i caracteristice, reușea, nu o dată, să ne aducă într-o stare emoțională de excepție, corelată cu sentimente de mândrie patriotică deosebite față de scriitorii români valoroși, care au prezentat atât de bine sufletul neamului românesc.

De multe ori, în mintea și inima mea, se isca o bătălie puternică între orientarea către matematică și dorința adâncă de a reveni la literatură. Într-un fel sau altul, și astăzi sunt măcinat de această dilemă, între rigoarea rece a ingineriei, dar fascinantă în esența ei, și sublimul imaginii artistice generate de literatură, care, parcă, îți eliberează sufletul și îl face să plutească prin „Edenul" spațiului spiritual românesc sau universal.

Toată această modelare spirituală și sensibilizare artistică, o datorez domnului profesor Ion Carbarău care, deseori, lăcrima împreună cu noi din cauza emoției artistice pe care dânsul o producea prin citate din creațiile marilor noștri scriitori. Sensibilitatea mea nativă mă face și acum, de multe ori, să lăcrimez în fața emoției artistice profunde și, de fiecare dată, gândul mă duce către domnul profesor Carbarău...

Despre personalitatea domnului Profesor ar fi multe de spus și de scris...

Nu vom uita niciodată mândria patriotică pe care ne-o insufla în zilele de sărbători importante (Ziua Unirii, Ziua Eroilor etc.), când apărea maiestuos, încălțat cu cizmele de ofițer în rezervă, îmbrăcat cu un veston cu pieptul plin de decorații pe care Patria i le dăruise, recunoscătoare... A fost respectat și apreciat nu numai de elevi, dar și de societate și chiar de autoritățile vremii și, nu o dată, i s-au încredințat misiuni culturale importante.

Despre una dintre acestea, care viza înființarea unui liceu în zonă, am avut șansa, poate unică, să-mi vorbească domnia sa abia la revederea colegială de 10, sau 15 ani de la absolvire. Atunci, la masa festivă, de la Restaurantul „Km 36", care a urmat sublimului moment al întâlnirii colegiale, desfășurat în incinta noului liceu, am inițiat o discuție apropiată cu domnul Profesor. Venind vorba depre satul meu, Crevedia Mică, s-a interesat despre dascălii mei, intelectualii satului, domnul învățător Mănache Alexandru și domnul profesor Elefterescu Alexandru, care au contribuit mult la formarea mea, pe care îi cunoștea și-i aprecia foarte mult.

În acest context, domnul profesor Carbarău mi-a făcut o mărturisire care m-a surprins total, despre care nu aveam nici cea mai mică idee, relatându-mi cele de mai jos:

Fiind implicat în acțiunea de identificare în zonă a unui posibil loc pentru înființarea unui liceu (Școală Medie Mixtă, cum se numea atunci), a analizat, împreună cu ceilalți membri ai comisiei, o mulțime de posibilități, de clădiri și de localități care să permită desfășurarea în bune condiții a unui proces de învățământ de nivelul liceului.

Una dintre localitățile vizate era și satul meu natal, Crevedia Mică, unde exista o clădire de o deosebită frumusețe, amplasată pe dealul din dreapta șoselei, la intrarea dinspre Bolintin. Clădirea fusese construită între cele două războaie mondiale și destinată, după câte știu, unei Școli de Arte și Meserii. Ea prezenta spații foarte bune pentru a deveni liceu și era foarte nimerită pentru aceasta. Astăzi, ca și pe vremea copilăriei mele, aici funcționează gimnaziul din comună.

Am fost nu numai surprins de această relatare, dar am fost, în același timp, uimit de sinceritetea domnului Profesor care mi-a mărturisit că, deși această clădire era cea mai bună pentru înființarea noului liceu, totuși a trebuit să accepte și chiar a influențat lucrurile în sensul înființării liceului la Bolintin Vale, aceasta și din motive sociale și economice, legate, în mod special, de locuințele viitorilor profesori, de posibilitățile de navetă la București etc.

Acesta este sensul profund al întrebării din titlu, iar răspunsul este binecunoscut !

O altă acțiune importantă, de același nivel, a fost implicarea domnului Profesor în realizarea clădirii noi a liceului actual, chiar în perioada când eram elevi (1963-1967), când a făcut o echipă foarte bună cu directorul de atunci al liceului, domnul profesor Ștefan Ivașcu, un manager de excepție, cum am spune astăzi și care, la depunerea plăcii comemorative în anul 1992 pe noua clădire a liceului, a subliniat faptul că a folosit din plin prestigiul și autoritatea de care se bucura domnul profesor Carbarău pentru obținerea tuturor aprobărilor și fondurilor necesare în vederea construirii unei noi clădiri pentru liceu.

Lăsând la o parte patriotismul meu local, legat de perspectiva deosebită de a fi avut un liceu în satul meu natal, totuși, la momentul respectiv, probabil că cea mai bună soluție a fost cea propusă și susținută de domnul Profesor, de înființare a liceului la Bolintin Vale...

Se cuvine, deci, să aducem un omagiu și un prinos de recunoștință marelui nostru dascăl, Profesorul Ion Carbarău, pe care nu-l vom uita niciodată și care va rămîne veșnic în inimile elevilor săi și al celor care l-au cunoscut !

Nota autorului: *Acest material, scris din inimă întru amintirea liceului și profesorilor de excepție pe care i-am avut, a fost scris în anul 2003 și transmis spre a fi inclus în cartea „Bolintinul, bolintinenii, Bolintineanu" (Editura Dominor, 2004), publicată sub coordonarea domnului profesor Constantin Carbarău. Spațiul disponibil redus și amploarea articolului au făcut ca din el să fie publicată doar o parte, cuprinsă între paginile 177 și 179, din monografia menționată. De aceea, am simțit nevoia lăuntrică de a-l publica integral în această frumoasă revistă* ***Sud****, pentru că articolul se adresează tuturor oamenilor iubitori de cultură trăitori în spațiul spiritual bolintinean, care au dreptul să cunoască articolul în totalitate.*

Oferta educațională a Liceului Tehnologic „D. Bolintineanu” în anul școlar 2015-2016

Prof. Andreea GRIGORE

Școala este un cadru complex, un sistem într-o continuă transformare și interacțiune cu mediul socio-economic, în care toata lumea învață. Liceul Tehnologic „Dimitrie Bolintineanu” din orașul Bolintin Vale este locul unde sunt promovate spiritul de inițiativă și creativitatea, în scopul de a asigura o interfață sigură și dinamică între elev, comunitate și piața muncii.

Școala noastră își trage rădăcinile din primele forme de ucenicie. Astfel școala de meserii a fost înființată la 1 septembrie 1927, ca urmare a dezvoltării localității și a creșterii populației. Ea a funcționat cu statut de instituție privată, extrabugetară, cu durată de 5 ani până în 1934, când s-a transformat în gimnaziu industrial cu o durată de 4 ani, iar din 1937 a devenit instituție bugetară. Gimnaziul a funcționat până la 1 septembrie 1946, reprofilându-se de atunci în gimnaziu mixt de fete și băieți. În perioada 1953-1973 s-a transformat în liceu teoretic, iar între 1973 și 1990 a fost liceu industrial.

Din anul 1990 instituția s-a transformat în liceu teoretic și școală profesională, pentru ca în 1995 să devină Grupul Școlar „Dimitrie Bolintineanu”, iar din septembrie 2012 poartă denumirea de Liceul Tehnologic „Dimitrie Bolintineanu”.

Ne îndreptăm cu recunoștință gândul către cei care au contribuit în mod direct la înființarea acestui așezământ de cultură și către numeroșii profesori, diriginți, directori, care, de-a lungul anilor au educat mii de copii din Bolintin, din satele învecinate și de mai departe.

În prezent școala are angajate un numar de 91 cadre didactice (profesori și maiștri instructori). Dintre aceștia, 88 sunt calificați (23 au gradul didactic I, 18 au gradul didactic II, iar 29 au definitivare în învățământ).

Școala dispune de urmatoarele dotari: 29 săli de clasă; 2 laboratoare de informatică; 9 laboratoare și cabinete școlare pentru discipline de cultură generală și tehnologică; 5 ateliere-școală; teren de sport; Centru de documentare și informare (CDI) cu dotări moderne; bibliotecă școlară cu un număr de 20877 volume; cabinet medical; cabinet de asistență psihopedagogică și consiliere privind cariera.

Baza materială a școlii este îmbunătățită permanent, în vederea asigurării de condiții optime desfășurării procesului instructiv-educativ. Investițiile în reabilitarea infrastructurii și dezvoltarea fondului de mijloace didactice sunt foarte mari și este necesară identificarea unor surse de finanțare posibile (Consiliul local, Consiliul Județean, fonduri nerambursabile, autofinanțare).

Atelierele-școală au fost reabilitate în programul PHARE 2004-2006 și s-au primit echipamente de bază pentru pregătirea în domeniile mecanic și electric, toate corespunzând unor standarde europene de pregătire de ultima generatie.

În anul școlar 2014-2015 a început construcția unei săli de sport, cu infrastructură și dotări moderne, de nivel european.

Oferta CDS pentru 2015-2016:

Aria limbă și comunicare (se poate opta pentru opțional nou sau aprofundare)**:**

Literatură. Teatru. Film – clasa a X-a, a XI-a;
Estetica urâtului în lirica arghezianã – a XII-a (filologie);
Arta între real și virtual – clasa a XI-a, a XII-a (profil real);
Arta intre real și virtual-literatura universală – clasa a XI-a, a XII-a (filologie);
Dezbatere, oratorie și retorică – clasa a IX-a (filologie);
Gramatica limbii române – clasa a IX-a, a X-a ,a XI-a, a XII-a (filologie);
Mituri fundamentale românesti transpuse în literatura cultă – clasa a XI-a, a XII-a (filologie);
Limba germană, o limbă de circulație internațională – clasa a IX-a, a X-a, a XI-a, a XII-a (filologie);
Aprofundare franceză, engleză, limba română;

Matematică și științe (se poate opta pentru opțional nou sau aprofundare):
Tehnici de laborator în fizică clasa a IX-a, a X-a;
Istoria fizicii clasa a IX-a, a X-a;
Istoria matematicii clasa a IX-a, a X-a ,a XI-a, a XII-a;
Ecuatii clasa a IX-a, a X-a, a XI-a, a XII-a;
Probleme de extrem clasa a XI-a;
Structuri algebrice clasa a XII-a
Educatie pentru dezvoltare durabila clasa a IX-a, a X-a, a XI-a, a XII-a (teoretic);
Educația pentru sănătate;
Aprofundare matematica, fizică, chimie și biologie:

Aria tehnologii (se poate opta pentru opțional nou sau aprofundare):
Crearea paginilor WEB;
Geoinformatica clasa a IX-a, a X-a ,a XI-a,a XII-a;
Economia (aprofundare) a XI-a.

Aria om și societate (se poate opta pentru opțional nou sau aprofundare):
Cetățean într-o societate democratică clasa a XI-a, a XII-a;
Planificarea carierei – un pas spre o carieră de succes a XI-a, a XII-a;
H*olocaustul* clasa a IX-a, a X-a;
Relieful Romaniei clasa a XII-a;
Drepturile omului clasa a XI-a, a XII-a;
Riscuri și hazarde în România clasa a XI-a;
Potențialul turistic al României clasa a XII-a;
Geografia orizontului local clasa a IX-a, a X-a, a XI-a, a XII-a;
Fii activ, pregătește-ți accesul către succes.

Educație fizică și sport (se poate opta pentru opțional nou, aprofundare sau extindere):

Activități extracurriculare: ArtMedia; Cerc „Gânditorul”-fizica**;** ClubArt – teatru, grup vocal, cor; Jocuri sportive – fotbal-băieți, handbal-fete.

Planul de școlarizare pentru anul 2015-2016este următorul:

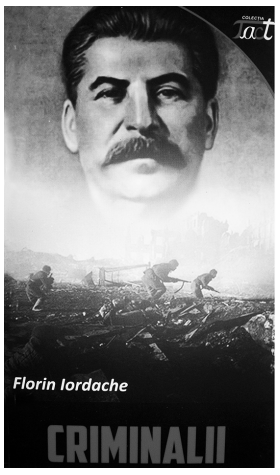
Filiera	Invatamant liceal cursuri de zi clasa a IX-a	Nr. Clase/ Nr. elevi
teoretica	**Total, din care:**	**5/140**
	Profil real	**3/84**
	Specializarea: Matematica-informatica	1/28
	Specializarea: Stiinte ale naturii	2/56
	Profil uman	**2/56**
	Specializarea: Filologie	2/56
tehnologica	**Total, din care:**	**9/252**
	Profil tehnic	**6/168**
	Domeniul electric	**2/56**
	Specializarea Tehnician in instalatii electrice	2/56
	Domeniul mecanic	**4/112**
	Specializarea Tehnician mecatronist	2/56
	Specializarea Tehnician mecanic pentru intretinere si reparatii	2/56
	Profil Servicii	**3/84**
	Domeniul Economic	**2/56**
	Specializarea Tehnician in Activitati Economice	2/56
	Domeniul Comert	**1/28**
	Specializarea Tehnician in activitati de comert	1/28
	Invatamant profesional cursuri de zi cu durata de 3 ani	**3/84**
	Profil Tehnic	**2/56**
	Domeniul Electric	**1/28**
	Calificarea electrician exploatare joasa tensiune	1/28
	Domeniul Industrie Textila si Pielarie	**1/28**
	Calificarea confectioner produse textile	1/28
	Domeniul Comert	**1/28**
	Calificarea Comerciant Vanzator	1/28

Contact: Director prof. Enache Mihaela, Director adj. prof. Mădălina Dyonisatos; Adresa: str. Republicii nr. 2B, oraș Bolintin-Vale, județul Giurgiu, cod 085100, Tel/Fax: 0246/271283; e-mail: mail@liceubolintin.com; Website: www.liceubolintin.com

Biblioteca SUD-ului

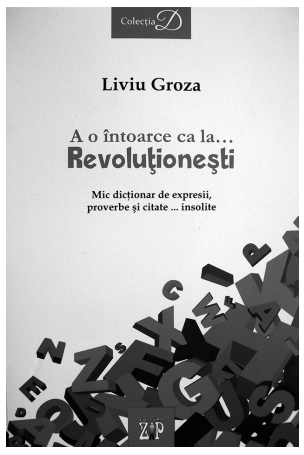
Liviu Groza, ***De la Ana la Caiafa: mic dicționar de expresii biblice***, Editura ZIP, București, 2014. *Lucrarea de față, concepută sub forma unui dicționar, oferă celor interesați explicații lingvistice în legătură cu semnificația celor mai cunoscute expresii biblice utilizate în limba română.*

Florin Iordache, ***Criminalii***, Editura ZIP, București, 2013. *Care popor ?... Dacă rămâneam la Moskova eram artista poporului sovietic sau mai bine zis rus... Aici la Tbilisi sunt artista poporului gruzin... adică a poporului lui Stalin... Ce frumos se cânta pe vremuri...*

Ioan V. Maftei Buhăiești, ***Flacăra credinței brâncovene***, Editura Amurg sentimental, București, 2014. „Să scrii despre Constantin Vodă Brâncoveanu, Domn și Sfânt, îți trebuie talent, dăruire, aplecare spre credință și istoria neamului. Ioan V. Maftei Buhăiești prin tot ce creează dovedește că le posedă din plin.” (Sterian Vicol)

Liviu Groza, ***A o întoarce ca la... revoluționești: mic dicționar de expresii, proverbe și citate... insolite***, Editura ZIP, București, 2014.

Reviste primite la redacție

Litere, anul XVI, nr. 5 (182), mai 2015, revistă lunară de cultură a Societății Scriitorilor Târgovișteni. Director Tudor Cristea; Redactor șef Mihai Stan.

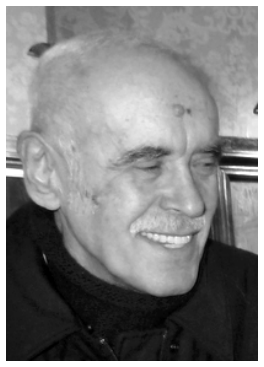
Bucureștiul literar și artistic, anul V, nr. 6 (45), iunie 2015. Director Coman Șova; Redactor șef Florentin Popescu.

Actualitatea literară, anul VI, nr. 47, aprilie-mai 2015, revistă a Unirii Scriitorilor din România editată de Societatea Culturală Lugojpress. Director Nicolae Silade; Redactor șef Remus V. Giorgioni.

Observator cultural, anul XIV, serie nouă, nr. 518 (776), 11-17 iunie 2015. Redactor șef Carmen Mușat; Redactor șef adjunct Ovidiu Șimonca; Secretar general de redacție Alina Purcaru.

Valahia Dacia Nemurioare, nr. 21, mai 2015. Director coordonator Cristi Cristescu; Senior editor Ilie Gabra.

Prezența artiștilor noștri pe simezele budapestane

Florin Colonaș

Pentru amatorul de artă în vizită la Budapesta, o mare surpriză: marele muzeu Szépművészeti este închis pentru renovare până în... 2018.

Dar orașul de pe Dunăre este un oraș al muzeelor, așa că sunt încă suficiente locuri de vizitat, unde există interferențe între cultura română și cea maghiară. Și acest fapt nu se întâmplă doar în așezămintele muzeale, ci și dacă parcurgi acel cartier al galeriilor și al caselor de licitație de la piciorul podului Marghit; pe o singură stradă, Falk Miksa, există zeci de asemenea prăvălii cu tablouri, covoare, mobilier, artă decorativă, arme și uniforme militare. În captivantul periplu în acest areal, descoperi și piese care au legătură cu arta noastră cultă internațională. Fascinantă este și descoperirea acestor spații, în care elementul arhitectonic al unor subsoluri, ale vechilor construcții din perioada Imperiului, te fac să rămâi descumpănit privind elementele din fier sau zidărie, care de multe ori concurează exponatele, amplificându-le în final, acestora, valoarea artistică.

Ludwig Muzeum Budapesta

În clădirea Muzeului de Artă Modernă, care face pereche cu noua clădire a Teatrului Național Maghiar, la cel de al doilea etaj se află Fundația Ludwig, prestigioasa instituție, având nu mai puțin de 13 sedii, de la Havana la Pekin, Bucureștiul ratând acum două decenii o propunere de a fi reprezentată și la noi. Fundația organizează cu ritmicitate expoziții colective de artă modernă într-un cadru tematic, în prezent desfășurându-se o manifestare dedicată unui sfert de secol de când Fundația este prezentă pe malul Dunării. Douăzeci și cinci de ani care au marcat pentru această parte a Europei o nouă etapă, totul decurgând din „politichie", cu răsfrângere directă și rapidă în lumea artei.

Între numeroșii expozanți întâlnim și iscăliturile mai multor români. Chiar de la debutul incintei, se proiectează filmul „Procesul". Titlul kafkian dă forță secvențelor cinematografice și sonorului care narează atmosfera stenogramei procesului soților Ceaușescu. Este vorba despre o filmare a fațadelor blocurilor; au fost alese doar cele întinse pe mari lungimi, de la etajul prim în sus, toate imaginile fiind obținute din goana unui vehicul. Înșiruirea se face de la stânga la dreapta, cu momente de stop și apoi alte filmări care decurg în sens invers. În tot acest timp se citește, precum o dare de seamă, textul stenogramei procesului. În momentele grave, imaginile se opresc, iar apoi totul continuă. Fără oameni, fără imagini panoramice, fără documente. Clădirile joacă integral rolul personajelor. Așa au văzut realizatorii Mona Vătămanu și Florin Tudor acest eveniment care a schimbat soarta țării și iată, producția lor, alb-negru, datând din 2006, a fost preluată de Fundația Ludwig.

Există, de asemenea, o lucrare pe șapte panouri, din sticlă de mari dimensiuni, acoperite cu imagini lucrate cu markerul negru de către ingeniosul Dan Perjovschi. Lucrarea datează din 1997 și este intitulată „Glass-nost", care și ea are, am putea spune, o derulare filmică. La baza fiecărui panou vitrat se află câte un volum broșat al săptămânalului „22", fiecare tom fiind deschis la câte un titlu incitant.

Mai aflăm în expoziția jubiliară Ludwig și o lucrare a Anei Lupas.

La Galeria Națională, o grandioasă expoziție dedicată prieteniei dintre Rippl-Ronai și Aristide Maillol, excepțional gândită și pusă în operă. Mă gândesc, când vom avea prilejul să vedem la Muzeul de Artă a României o expoziție Pallady-Matisse ?

Tot la aceasta importantă instituție muzeală, în corpul A, găsim deschisă o expoziție întinsă pe o suprafață imensă, pe două etaje, intitulată „Destin și simbol", în care se dezvoltă tema artiștilor maghiari din Ardeal. Sunt prezentați un mare număr de artiști, cu lucrări în diferite tehnici, pictură, desene, gravură, sculptură, artă decorativă. O adevărata repertorizare a unei perioade de peste o jumătate de secol (1920-1990).

Un loc central în aceasta manifestare îl ocupă brașoveanul Hans Mattis Teutsch, care are un însemnat număr de lucrări, pictură dar și sculptură, ca și un material documentar aflat în vitrine. Ar trebui subliniat că artistul este prezent și în expunerea Fundației Ludwig.

În vitrinele care argumentează în mod fericit expoziția, găsim un număr însemnat de exemplare din revista noastră *Arta plastică*, deschise la paginile cu ilustrații ale operelor prezentate pe simeze.

Hans Mattis Teutsch este prezent și prin prelucrarea sa teoretică *Ideologia artei*. Există și alte rarități bibliofile, în care sunt reproduse lucrările sale: revista *Der Sturm*, din noiembrie 1921, în care este consemnată expoziția sa din galeria berlineză, *Contimporanul*, nr. 50-51 din noembrie 1924, revista *MA*, a lui Lajos Kássak, nr. 8, an IV, sau publicația clujană Korunk din 1926, în care este reprodusă o lucrare a aceluiași Kassak, care îi găzduise în 1917, în galeria „MA", o expoziție brașoveanului. Dealtfel, găsim chiar afișul expoziției, o adevărata raritate.

În expunere se află o serie de afișe de o mare atracție prin grafică, cum ar fi cel al vestitei fabrici clujene de pantofi „Dermata".

O pleiadă de mari pictori: Alexandru Ziffer, Tibor Ernö, David Jandi, Simon Hollosy, Alexandru Mohi stau alături de alți binecunoscuți artiști (Petre Abrudan, Aurel Popp, Traian Bilțin-Dancuș, Podlipny Gyula, Iosif Bene).

Expoziția aduce un omagiu și unor artiști victime ale lagărelor de exterminare naziste, ale căror lucrări de gravură dovedesc o mare virtuozitate: Grünbaum Ernö (dispărut la Mathausen), Klein Iosif (Auschwitz), ca și Leon Alexandru.

Interesantă asocierea la această expoziție a lui Tasso Marchini, pictor de origină italiană, care a activat la Cluj o perioadă de timp și care este autorul unui excelent portret al pictorului Fülop, prietenul său, prezent și el cu pânze remarcabile.

Am descoperit cu acest prilej arta unor artiști pe care nu-i cunoaștem, care activând în centre urbane mai mici, nu au fost în centrul atenției, așa cum arta lor o merită pe deplin: Pallosch Jutta (Reghin), Pittner Oliver (Lupeni).

Interesantă și legătura între arta tradițională populară românească a iconarilor pe sticlă de la Gherla, Laz, Maramureș, sau *Tripticul artelor* semnat de Novac Vilmoș.

Sculptura este reprezentata la cel mai înalt nivel prin lucrările în lemn, piatră, bronz, semnate de Vida Geza, Jenö Szervatius, Victor Roman, Josif Fekete, Ștefan Balogh.

Am fost mirat că nu am întâlnit numele lui Brassa¿, care a fost și un interesant sculptor (expoziția la galeria pariziană Lucie Weil), sau a unui alt brașovean, revendicat de cultura maghiară, Henri Nouveau, pictor și teoretician al culturii.

Dacă ținem cont de faptul ca pe teritoriul Ardealului s-au desfășurat plenar acele tabere ale coloniei de la Baia Mare și cele de la Baia Sprie, ale căror roade au fost în egală măsură benefice culturii maghiare ca și celei românești, devine lesne de înțeles importanța acestei expoziții, pe care ne-am dori s-o admirăm și în București. (*Budapesta, mai 2015*)

Monumentul Eroilor

Prof. Ion CARBARĂU

Grijile, multele griji pe care viața ni le „prepară" la fiecare ceas, ne-au făcut a uita a ne bucura, a ne reuni și sărbători marile momente, personalități și întâmplări care ne-au marcat devenirea. Acum 90 de ani, într-un iunie ceva mai răcoros decât acesta, bolintinenii dezveleau cu un fast care le permitea să-și etaleze întreagă mândria, Monumentul Eroilor. Câțiva, doi-trei, și-au amintit de asta. Restul așteaptă anul cu veacul...

Textul următor, aflat în Arhiva Asociației noastre, unde se regăsește în mai multe variante, a fost elaborat de profesorul Ion Carbarău de-a lungul anului 1975 (definitivat în februarie 1976), sub impulsul aniversării a 50 de ani de la inaugurarea monumentului. Manuscrisul a fost descoperit și salvat de la „reciclare" în iulie 2014, de Constanța Crudu.

În grădina publică din centrul satului Bolintinul din Vale s-a ridicat monumentul dedicat eroilor patriei întregitori de neam. Acest monument s-a realizat din inițiativa primarului comunei, Atanasie Șt. Bolintineanu, de un comitet de cetățeni. Informația o dețin de la săteanul Niță Stere, fost secretar de Consiliu în acea vreme. Fondurile s-au obținut prin colectă publică de la cetățenii satului și de la autoritățile comunale – după cum mă asigură avocatul Gh. Popescu, fost și el primar al comunei.

Inaugurarea monumentului s-a petrecut la 6 iunie 1925, la Ziua Eroilor, pe atunci sărbătoare națională pentru cinstirea eroilor neamului. Această zi era o sărbătoare la care participa întreaga armată română și toate școlile din țară. Pe plan religios se sărbătorea Înălțarea Domnului.

Statuia reprezintă un ostaș sculptat din bronz, în poziție de luptă la baionetă, lovind cu patul armei. Ostașul nu este un bărbat masiv, totuși este foarte bine realizat artistic.

Sculptorul acestui monument este Theodor M. Mâinea, născut în Bolintinul din Vale, unde a avut frați și surori.

Statuia este așezată pe un soclu de piatră și marmură. Pe una din laturi se află o placă de bronz pe care sînt încrustate numele ostașilor căzuți în războiul pentru Independență din 1877-1878 împotriva jugului otoman, în bătăliile de la Grivița și Plevna din Bulgaria. Sînt, de asemenea trecuți ostași căzuți în Campania din 1913. Pe aceeași placă sînt încrise numele unui mare număr de bolintineni morți în războiul pentru unitate națională din 1916-1918, împotriva armatelor germane care invadaseră regatul României.

Inaugurarea s-a făcut printr-o frumoasa festivitate – îmi confirmă învățătoarea pensionară Niculina Ionescu – organizată de școala primară, la care participă întreaga populație a satului. Mame și soții ale celor căzuți pentru întregirea și libertatea poporului român depun jerbe de flori și aduc ofrande pentru cei care și-au dat viața pentru patria lor.

Soclul monumentului, construit din piatră de granit și marmură, este bine întreținut, fiind apărat de un gard de piatră artistic lucrat. Pe structura sa este săpată în piatră inscripția „Eroilor Leagănului Bolintin întregitori de neam" în anii 1877; 1913; 1916-1918. În dreapta, la baza corpului statuii, găsim dăltuit în piatră adagiul latin „Pro patriae – Victoria", apoi sunt indicate mari lupte ca Neajlov, Oituz, Mărășești, Mărăști, Solnoc, Budapesta din 1916-1918.

Din Războiul pentru Independență, pe placa de bronz este înscris soldatul Dinu Mincu Stan din Regt. 8 linie. Din 1913 avem pe Grigore Ilie din Regt. 6 dorobanți și Năstase Gheorghe din Regt. 8 linie, iar din războiul pentru Unitatea Națională, din 1916-1918, avem notați foarte mulți bolintineni care și-au dat viața pentru glia străbună.

Voi relata în continuare câteva date despre sculptorul Theodor M. Mâinea. Repet, s-a născut în 1885 în comuna Bolintin Vale, din părinți care se ocupau cu munca câmpului. Urmează școala primară în satul său natal. Urmează apoi liceul la Sf. Sava în București. După absolvire se înscrie la Facultatea de „Belle Arte", dedicându-se în special sculpturii. După terminarea facultății este numit profesor de desen la Liceul de construcții civile și edilitare din București. Ca sculptor a executat bustul doctorului Constantinescu de la Spitalul Poenari-Ulmi, un bust al lui Cristea Petre, fost elev la Liceul „Mihai Viteazul" din București, plasat în cimitirul din Poenari.

Adaug la cele relatate mai sus o carte poștală – fotografie documentară – în care aflăm un aspect de la inaugurarea Monumentului Eroilor și pe care vedem scris „Comitetul care s-a îngrijit de realizarea Monumentului Eroilor din comuna Bolintinul din Vale – Ilfov". Este greu să recunoaștem astăzi persoanele care au făcut parte din Comitet. Eu recunosc doar pe învățătoarea Maria Bărbulescu, care se pare că în acea vreme era directoarea școlii primare, secția fete. Privesc fotografia cu atenție și mă gândesc cu câtă dragoste se interesau cei de acum 50 de ani, să imortalizeze acest eveniment deosebit petrecut în satul nostru. În acest chip s-a păstrat trecutul neamului nostru. În asemenea momente să nu uităm că tot ce facem trebuie să rămână pentru cei ce vin.

România în menghina geopolitică a marilor puteri

Gl.Bg.(r) Gheorghe DRAGOMIR
Președinte Centrul Român de Etică și Strategii – CRESFOR "Radu Chirculescu",
Asociația culturală "Romînia în lume"

Motto:

Ori lăsați americanii să extragă gazele de șist pentru a le vinde europenilor dependenți de gazele rusești, ori vă izolăm ca pe vremea lui Ceaușescu și vă lăsăm pradă războiului. Da, acesta este prețul pe care trebuie să-l plătiți ! (George Friedman, Președinte STRATFOR)

Acest avertisment, dat guvernanților români de o personalitate de talia lui George Friedman, ne îndeamnă la meditație privind provocările care bat la frontierele noastre în contextul actual global, marcat de tensiune și confruntări politico-diplomatice și militare, generate de goana pentru controlul resurselor vitale ale planetei: apă, gaze, petrol, minereuri strategice, hrană etc. Drept urmare, asistăm la o luptă deschisă între SUA, Rusia, UE și statele emergente din BRICS pentru o redesenare a sferelor de influență geoeconomică și geopolitică la nivel planetar. Victime ale acestor ciocniri de interese sunt țările care mai dețin aceste resurse râvnite de corporațiile multinaționale, în categoria acestor țări aflându-se și România, care trăiește această realitate dureroasă de la răsturnarea regimului Ceaușescu și se pare că și în deceniile următoare vom împărtăși aceași soarta, România continuând să rămână un teren de experimentare și confruntare a Occidentului cu Răsăritul Europei.

În 2012, cu ocazia lansării lucrării *România – între scutul american anti-rachetă și katiușa rusească*, îndrăzneam să anticipez evenimentele ce urmau să vină și scriam pe coperta a patra a cărții următoarea concluzie, care a avut darul de profeție: *În urmă cu opt decenii, Regatul României era la o răscruce a destinului. Să aleagă între zvastica nazistă și steaua bolșevică în speranța reîntregirii neamului românesc. A ales zvastica și următoarea jumătate de secol poporul român a suportat apăsările unui regim comunist instalat sub amenintarea Armatei Roșii „eliberatoare" și sub privirile îngăduitoare ale SUA și Europei Occidentale. Astăzi, în 2012, Republica România se află în fața unei noi încercări a destinului: să aleagă între Vulturul american năpârlit de crize și războaie sau Ursul caucazian, trezit dintr-o lungă „hibernare", dornic să se revigoreze cu mierea din prisaca românească. Alegerea a fost făcută și zarurile aruncate. Dumnezeu știe ce destin ne mai așteaptă !*

În baza Parteneriatului Strategic semnat de președintele Traian Băsescu și de ministrul de externe, Theodor Bakonschi, la Washington, în septembrie 2011, se stipulează clar obligațiile guvernelor care se vor succeda la cârma României în următoarele decenii, de a oferi, în regim de urgență, companiilor americane posibilitatea de a explora și exploata gazele de șist, zăcămintele de gaze naturale și de petrol din Marea Neagră, zăcămintele de aur și cupru, dar și de molibden, heliu, uraniu, în schimb partea americană își propunea să analizeze posibilitatea îmbunătățirii condițiilor de obținere a vizelor pentru cetățenii români. Grozave negocieri !

Manifestatiile de protest organizate în Capitală și în zonele vizate, ce s-au intins, cu întreruperi, pe perioada 2011-2014, au fost manipulate cu abilitate de oamenii politici pentru a-și atinge obiectivele.

Guvernele Boc și Ungureanu au fost obligate să demisioneze la presiunea manifestațiilor de protest sprijinite logistic de PSD, care, prin vocea președintelui său, Victor P*ONTA* „înfiera cu mânie proletară" trădarea intereselor naționale de către coaliția aflată la guvernare și „aservită" companiilor americane. După preluarea puterii, ca printr-o minune și după vizitele efectuate în SUA, atitudinea premierului Ponta și a guvernului său a devenit „nuanțată" și chiar de criticare a protestatarilor, care nu au înțeles că prin aceste concesionări a resurselor strategice către firmele americane, vor avea parte de locuri de muncă, de ridicare economică a zonelor și în final, de prosperitate. Întrebat de presă cum de și-a schimbat poziția, premierul Ponta, cu cinism și nonșalanță, zâmbind tâmp, a afirmat că nu a știut conținutul acordurilor semnate la Washington, deși erau publice. În fața unui asemenea răspuns nu știi cum să reacționezi, rămâi siderat de ipocrizia și nesimțirea afișată, care vine în contradicție cu sloganul electoral „mândria de a fi român", pe care s-au bazat campaniile pentru alegerile europarlamentare și prezidențiale.

Cu asemenea lideri politici numai mândri nu putem fi !

De fapt, presiunea care se pune permanent din vest și din est asupra României, evidențiază că destinul nostru este să ne ducem traiul și să supraviețuim în această menghină geopoliticaă și geoeconomică a marilor puteri, așa cum ne-am purtat crucea de la prima confruntare cu Imperiul Roman în urmă cu doua milenii.

De atunci și până acum, poporul român a renăscut din propria cenușă ca Pasărea Phoenix, agonizând și înviind în Iisus Hristos, cu nădejdea că Bunul Dumnezeu ne va apăra și ne va călăuzi spre lumina cea adevarată.

În acest sfert de secol ce s-a scurs de la evenimentele sângeroase din decembrie 1989, țara și nația română sunt bântuite de spiritele răului, ale întunericului, ce au reușit prin intermediul cozilor de topor să vândă avuția țării la bucată pe taraba negocierilor păguboase de aderare la NATO și UE, cât și să ne învrăjbească pentru a anihila orice formă de reacție. Astfel, ne-am trezit în „Clubul select" al NATO și UE cu hainele peticite și în tenișI chinezești, stârnind grimasa „fețelor simandicoase" pentru că nu miroseam a parfum de calitate, ci mai păstram la buzunarul de la piept busuioc și levănțică ca să nu uităm cine suntem și de unde venim.

Cu toată strădania politicienilor care s-au succedat la conducerea țării și a președinților, de a face „danii" din avuția țării pentru a primi „binecuvântarea" și legitimarea cancelariilor occidentale și administrațiilor americane, totuși România este cotată codașa Europei la capitolele reformă a statului de drept și democrației, deși fiecare ciclu politic s-a lăudat că a „modernizat" țara, inclusiv instituțiile statului și justiția.

Iată că la sfârșitul unui nou ciclu politic, făcând o analiză succintă, avem în față un tablou cutremurător: o națiune dezbinată și umilită de conducătorii ei interni și de stăpânii lor din exterior, sărăcită, bolnavă de cancerul corupției și a crimei organizate ce sunt protejate de politicieni, cu o justiție părtinitoare, cu servicii de siguranță națională transformate în instrumente folositoare în lupta dintre clanurile politice.

Din păcate, aceasta este imaginea unei țări în pragul disoluției instituțiilor statului de drept și a puterii, unde vechile revendicări ale etnicilor maghiari de autonomie, încurajate și susținute deschis de autoritățile de la Budapesta, devin tot mai agresive, tinzând să arunce țara într-o nouă confruntare inter-etnică de genul celei din 15 martie 1990 de la Târgu Mureș.

Față de aceste acțiuni ce cad sub incidența legii penale, guvernele României și autoritățile locale sunt absente, trăind într-o complicitate trădătoare cu UDMR de care are nevoie la fiecare ciclu electoral pentru a avea o majoritate parlamentară. În tot acest timp, românii din Harghita, Covasna și Mureș sunt excluși din viața comunității, sunt amenințați și marginalizați social și cultural, mulți fiind nevoiți să-și părăsească căminele pentru a găsi de lucru în județele limitrofe.

Așa își poartă românii din Transilvania traiul, umiliți și alungați din propria țară de veneticii care s-au transformat în stăpâni mai aroganți și mai agresivi decât în perioada austro-ungară. Dintr-o minoritate tolerată, căreia i s-au acordat drepturi și libertăți la care etnicii unguri din alte țări vecine nici nu pot visa, iată că acum această minoritate s-a transformat într-o etnie asupritoare și persecutoare a românului transilvan.

Revenind la viitorul României, care este tot mai incert și influențat de un trecut obsedant și un prezent imperfect, se pune întrebarea firească: *România să fie râvnită de marile puteri numai pentru bogățiile sale și poziția geostrategică, sau mai sunt și alte rațiuni ?* Răspunsul este că interesul este nu numai de ordin geostrategic și geoeconomic, ci mai importante sunt rațiunile de ordin spiritual.

Oare marile puteri se tem de retrezirea națiunii române din coma indusă, când oamenii vor descoperi că aparținem uneia dintre cele mai vechi civilizații a lumii și, în acel moment, acest popor nu va mai suporta umilința și jugul apăsător al străinilor și-și va revendica locul ce i se cuvine de drept în fruntea altor nații ?

Cui îi este frică de „deșteptarea românilor" și de România profundă, care are la baza piramidei spiritul genial al acestui popor care a dat lumii imense valori de ordin material și spiritual ?

Propaganda externă și internă bine articulată să se teamă că România dispune de un rezervor nesecat de inteligență care, odată conștient de importanța sa, va răsturna actuala clasa politică coruptă, incompetentă, aservită intereselor străine și va instaura la cârma țării generația meritocrației, care poartă în genele ei patrimoniul informațional al marilor civilizații care au populat acest pământ sacru, trăgându-și puterea din credința străbună care provine din conștiința Universului ?

Au înțeles marile puteri că forța armelor și a armatelor nu poate învinge forța spirituală, care este puterea biruitoare și de aceea se încearca pervertirea sufletelor noastre ?

Sunt convins că nădejdea în Dumnezeu și păstrarea nealterată a credinței străbune vor întări caracterele conducătorilor de azi și de mâine pentru a face față și a supraviețui provocărilor viitorului. Și provocările viitoare deja sunt prezente și ne indică confruntări necruțătoare între Occident și Orient, într-o lume aflată în agonie și la un prag istoric și la un ciclu cosmic, când asistăm la plămădirea germenilor unei noi civilizații, care ar putea fi războinică sau spiritualizată. Dar chinurile nașterii unei noi civilizații sunt dureroase și au costuri pe măsură, deci să scrutăm cu speranță și încredere orizonturile văzute și nevăzute.

Dacă este să aruncăm o privire în trecut pentru a face o asemănare cu prezentul, cred că se cuvine să amintim de cuvintele pline de înțelepciune și clarviziune ale lui Albert Pike care, la sfârsitul secolului XIX, vorbea de încercările prin care vor trece națiunile ce se confruntă cu războaie și revoluții.

„Fiecare națiune trece prin perioade de încercare și de tranziție, mai ales când este angajată într-un război sau o revoluție. Vine o vreme când un popor este condus de agitatori care recurg la mijloace populiste pentru a căpăta puterea și a profita apoi de slăbiciunile guvernului și deprecierea monedei pentru a se îmbogăți avocățeii, intriganții, aventurierii, într-un cuvânt o oligarhie îmbogățită pe seama prăbușirii statului și care se îngrașă din rodul muncii celor săraci. Apoi sperantele noastre amăgitoare despre egalitatea în drepturi a oamenilor se prăbușesc. Statul se destramă și libertatea reală se mai poate dobândi numai trecând prin „marea purificare", adică prin foc și sabie".

Această radiografie se potrivește perfect pe matricea „statului democratic" român, generat de un „capitalism de cumetrie".

Ieșirea din menghina geopolitică a marilor puteri se poate realiza printr-o unitate în cuget și simțire a tuturor românilor din țară și străinătate, care să ridice în demnități publice adevărați patrioți, selecționati din rândul celor mai luminate minți ale națiunii, hotărâți să înlăture putregaiul ce a cuprins întreaga societate, să apere și să promoveze interesele naționale indiferent cât de puternic este „partenerul sau rivalul", să știe că parteneriatele se fundamentează pe respect, încredere și bună-cuviință și nu pe șantaj și amenințări.

Este bine, ca români, să avem în suflet îndemnul lui Alecu Russo: *„Desteaptă-te, pământ român ! Biruiește-ți durerea... E vremea să ieși din amorțire, semințe a domnitorilor lumii ! Cu cât mai mult pleci capul, cu atât cei nelegiuiți își bat gioc de tine și sug sângele tău !"*

Dacă nu vom ține seama de acest îndemn, vom fi striviți în această menghină geoplolitică și vom dispărea ca nație. Dar, să credem în steaua norocoasă care a călăuzit poporul român și l-a ajutat să supraviețuiască în mod miraculos avatarurilor Istoriei, să știm că Dumnezeu ne iubește și este prezent și la această nouă încercare a destinului.

Să sperăm în profeția poetului indian Sundahar Singh care, în 1922 prevedea un viitor mesianic poporului român când afirma că: *„România rămâne un miracol căruia i s-a prevăzut un viitor messianic, românii vor deveni un popor îndrăgit de toate popoarele lumii."*

Doamne ajută-ne să se împlinească această profeție !

O viață printre cuvinte și oameni, cărți și destine - 70 de ani în 70 de volume tipărite -

Gabriel DRAGNEA

De la debutul său cu volumul *Obsesia păsărilor* (1970), poetul Florentin Popescu se poate lăuda cu o extraordinară activitate scriitoricească, tipărind 70 de lucrări literare și publicistice, aplecându-se în același timp asupra operelor scriitorilor clasici, dar și contemporani. Merită menționate volumele dedicate lui Vasile Voiculescu (*Pe urmele lui Vasile Voiculescu*; *V. Voiculescu și lumea lui*; *V. Voiculescu la Pârscov*; *V. Voiculescu, contemporanul nostru* și *Detenția și sfârșitul lui V. Voiculescu*), lucrări ce analizează viața și activitatea lui Alexandru Odobescu (*Al.I. Odobescu și Buzăul* sau monografia *Romanul vieții și operei lui Alexandru Odobescu*) îngrijind totodată ediții de poezie ale lui Bacovia, I. Peltz sau Octavian Goga.

„S-a vehiculat mereu prin presă că Florentin Popescu împlinește 70 de ani. Eu aș face o corectură substanțială. După ce operă bogată a realizat, atât de diversă, toate speciile și genurile literare enunțate și astăzi (poezie, proză, monografie, pamflet, critică și istorie literară), vîrsta împlinită de el mi se pare o minciună. Doar 70 de ani ! ?” (acad. Ion Dodu Bălan – fragment din alocuțiunea ținută cu prilejul sărbătoririi scriitorului buzoian)

În data de 20 aprilie a lui 2015, peste 60 de poeți, scriitori, prieteni și cunoscuți au fost prezenți în sala Centrului Cultural „Jean-Louis Calderon” din București pentru a-l sărbători pe poetul, publicistul și criticul Florentin Popescu pentru împlinirea vârstei de 70 de ani. Altfel spus a fost subliniată o viață printre cuvinte și oameni, cărți și destine.

Bineînțeles că, la o astfel de întâlnire mulți și-au exprimat puncte de vedere, amintiri referitoare la anii tinereții poetului, drumul ales și parcurs pe treptele cuvintelor, reușitele literar-publicistice. Fiecare în parte și-a manifestat dorința de a scoate în evidență diferite calități ale poetului, efortul, conștinciozitatea și consecvența în activitatea literară de care a dat dovadă poetul Florentin Popescu.

Prieten, coleg de redacții și reviste literare de-a lungul timpului, poetul Coman Șova a subliniat că Fl. Popescu, fiind un „om al pământului are în operele sale un patriotism nezgomotos, un patriotism care te încălzește și care te face să simți și tu că aceste locuri pe care respirăm și ne ducem viața și destinul sunt ale noastre”. Și aici, cu siguranță că poetul Șova făcea referire nu doar la poemele existente, dar și la volumele de reportaje: *Rapsodii la vatra Mioriței*, *Carte de dragoste pentru București* sau *Țara fântânilor*.

Despre prietenia îndelungată care îi leagă și amintirile pe care și le-au construit împreună a vorbit și poetul Nicolae Dan Fruntelată: *„Îl cunosc* – pe Florentin Popescu, n.r – *din anul de grație 1964. Atunci am intrat împreună la Facultatea de Filologie a Universității din București. Am trăit în aceeași lume, am trecut prin aceeași lume și, astăzi, când îl sărbătorim la 70 de ani aș vrea să vorbesc pornind de la această carte „Redacțiile prin care am trecut”. Universitățile noastre au fost redacțiile pe unde am lucrat, un fel de pușcării ale existenței noastre. Când intri într-un loc de muncă dimineața și pleci noaptea, când se tipărește gazeta sau cartea, tot un fel de pușcărie este, dar una frumoasă care-ți înflorește sângele, îți răcorește visele și care-ți dă temeiul să judeci altfel viața și literatura. Cartea acesta este un pretext de a vorbi despre oameni”.*

Tot în numele prieteniei a luat cuvântul și poetul Șerban Codrin: *„Credința lui este una singură: prietenia. Ne cunoaștem de 51 de ani. În tot acest timp, noi, cei care i-am fost colegi sau prieteni am încercat să mai facem câte ceva. Cel care a reușit cu adevărat să ajungă la cifra de 70 de volume tipărite este numai Florentin Popescu”.*

Autor a peste 30 de cărți, Neagu Udroiu, fost director general al AGERPRES și fost ambasador al României în Finlanda s-a prezentat așa cum îi stă bine unui diplomat de carieră, serios, cu o prestanță aparte, folosind cuvinte alese cu grijă și atentă finețe: „Această carte, *Redacțiile prin care am trecut* este un exercițiu la persoana întâi, este un travaliu care implică pe de-o parte descrieri după natură dar, mai ales, relatarea unei deveniri a acestei profesii, privită chiorâș de unii, privită cu neînțelegere de alții, dar atât de respectată când îi cunoști datele ei de esență. Ceea ce face Florentin Popescu este un exercițiu binevenit și salutat pentru rezultatele sale”.

Despre personalitatea și activitatea poetului Florentin Popescu dar și despre cele trei cărți lansate de acesta – *Redacțiile prin care am trecut*, *De patruzeci de ori în pagina I-a* și *Cheia de aur (teatru)* – au mai vorbit Radu Cârneci, Nae Georgescu, Raluca Tudor, Ștefan Mitroi, Geo Călugăru, Margareta Labiș și moderatorul întâlnirii, poetul Petru Solonaru.

Și, cum această după-amiază nu putea să continue fără cuvântul sărbătoritului, Florentin Popescu, având o ușoară emoție în glas și-a mărturisit gândurile și trăirile cu aceeași sinceritate cu care și-a ținut prietenii și cititorii alături: *„Am abordat toate tipurile și genurile publicistice, de la știre la anchetă, de la pamflet și până la reportaj. Ziaristica a rămas până astăzi și cred că va rămâne toată viața marea mea dragoste. Vă mărturisesc că nicio clipă nu m-am considerat un om realizat și nu m-am culcat pe laurii gloriei. După 1990, când condițiile publicării au devenit cele pe care le știți, nu am făcut nimic altceva decât să continui cu ceea ce eram deja obișnuit să fac. Să scriu tot ceea ce gândesc și simt, să scot în evidență scriitori care am considerat că au ceva de spus și să nu abandonez niciodată această activitate indiferent de neajunsuri sau obstacole”.*

La evenimentul de la Centrul Cultural „Jean-Louis Calderon” din București au mai participat scriitorii și criticii literari: Emil Lungeanu, Lucian Gruia, Ion Andreiță, Vasile Szolga, Nicolae Grigore Mărășanu, Iuliana Paloda-Popescu, Victoria Milescu, Florin Costinescu, Corneliu Ostahie, Candid Stoica, Ion Haineș, Dinu Grigorescu, Nicolae Cabel, Vasile Grigore, Alexandra Firiță, Șerban Codrin și subsemnatul. Din opera poetului sărbătorit au citit actorii Ion Arcudeanu și Doina Ghițescu.

DE ZIUA CĂRȚII... la Bolintin

Constanța CRUDU

23 aprilie 2015, Ziua Internațională a Cărții și dreptului de autor, este o dată memorabilă în viața școlii, care dovedește longevitatea acestor „prieteni fără grai” și interesul încă nepericlitat de apariția e-book-urilor și a unei lumi virtuale.

Iar ziua aceasta a fost marcată într-un mod profitabil și la nivelul comunității noastre printr-un bineintenționat parteneriat al Asociației pentru Cultură și Tradiție Istorică împreună cu Școala Gimnazială nr. 1, Liceul Tehnologic „Dimitrie Bolintineanu” și Biblioteca Liceului „D. Bolintineanu” din Bolintin Vale. Manifestarea a avut loc la sediul Asociației, într-o atmosferă propice

desfășurării unui astfel de eveniment cultural. În sala pregătită în acest scop așteptau *Cărțile*. Rând pe rând, au sosit elevii mai mari și mai mici, curioși și entuziasmați ca și dascalii lor. Au fost prezente, cum era și firesc, directoarele celor două unități de învățământ, doamnele Mihaela Enache și Irina Andrei, alături de profesoarele Andreea Grigore, Constanța Crudu, Mariana Petre și bibliotecara Silvia Popescu. Au fost întâmpinați cu toții de minunatele volume reunite la Bolintin Vale pentru prima dată, într-o inedită expoziție de carte aparținând unor scriitori originari din zonă sau cu puternice legături cu aceasta, la loc de frunte fiind nemuritorul

Bolintineanu, autorul elegiei „O fată tânără pe patul morții”, al „Legendelor istorice” care încă mai trezesc mândria patriotică, al cărților de călătorii în locurile de unde era originar tatăl său și a unor ținuturi mai îndepărtate și exotice.

Din gama largă de lucrări expuse, n-au lipsit cărți ale poetului și prozatorului Dumitru Dumitrică, al poeților Alexandra Firiță, Victor Pencu și Florică Dan, medicului Romulus Dinu, Matei Călinescu, Grigore Alexandrescu, ale jurnaliștilor Constantin Carbarău și Gabriel Dragnea,

(continuare în pag. 17)

DE ZIUA CĂRȚII... la Bolintin

(urmare din pagina 16)

ale istoricilor Gheoghe Lazăr, Ștefania Ciubotaru, Niculae Șandru sau Constantin Bărbuță etc., etc.

A ținut un discurs emoționant redactorul-șef al revistei *Sud*, Vasile Grigore, care a subliniat importanța zilei marcante pe plan internațional, ce coincide, nu întâmplător, cu ziua morții unor titani ai literaturii universale din epoca renascentistă, Cervantes și Shakespeare.

În continuare, dl. prof. C-tin Bărbuță s-a adresat auditoriului subliniind importanța lecturii în ceea ce privește lărgirea orizontului cultural, al nivelului de

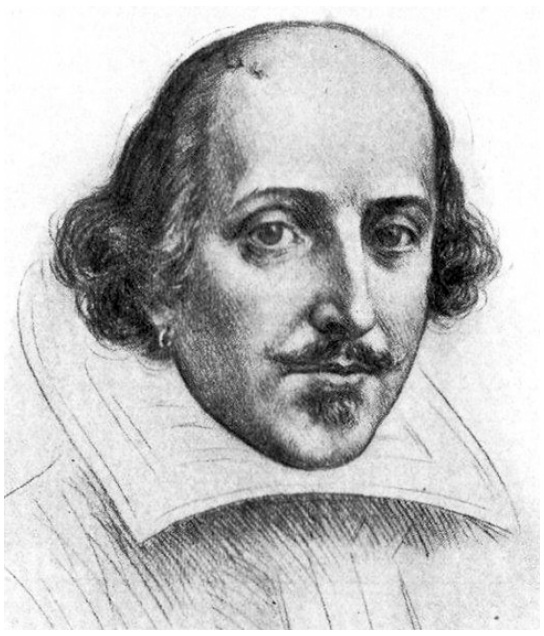

exprimare, al imaginației și al cunoștințelor, amintindu-și cu mândrie că în activitatea sa didactică a ghidat multe generații în lumea fascinantă și diversă a cărților.

Apoi, pr. V. Dumitrescu a subliniat importanța zilei de 23 aprilie pentru lumea ortodoxă, iar pentru a realiza legătura cu ziua cărții a amintit o anecdotă pilduitoare, apreciată de public, dumnealui însuși fiind un iubitor al cărților vechi și noi, de substanță.

În încheiere, poeta Maria Mircea Stan a citit câteva poeme din volumul *Labirintul tăcerii*, apărut în 2014, care, în mod surprinzător, respectă formula clasică a versificației, într-o epocă în care lirismul modern e dominat de versul alb, iar universul dominant este cel rural: câmpia, pădurea, satul patriarhal și locuitorii lui, păstrători ai tradițiilor și obiceiurilor, valori tot mai des minimalizate. Vocea blândă, actorială, atât de potrivită cu mesajul transmis, a fermecat și a trezit fiorul poeziei autentice.

Și astfel, călătoria în lumea cărților a luat sfârșit. Nu a fost propriu-zis o aventură, ci o tentativă de a demonstra că oriunde și oricând se poate scrie literatura adevărată, că nu numai un grup de oameni poate fi animat de idealuri, de aspirații, iar cărțile înseși au suflet și așteaptă, dacă e nevoie, chiar și secole, pentru a fi descoperite.

William Shakespeare

"Cenușa verii" s-a așternut în aprilie

Gabriel DRAGNEA

Am întâlnit cu câțiva ani în urmă un gând al lui Fernando Pessoa care spunea astfel: „Să fiu poet nu-i din ambiții, e-un fel al meu de a fi singur". Nu știu câți dintre poeți au gândit astfel vreodată, dar un lucru este cert, poeții trăiesc un soi de însingurare care le permite și îi legitimează să fie acei deosebiți nebuni ce șlefuiesc vise și le așternsub pleoapele obositilor de rutină și de atâtea nuanțe de gri din privire. Poeții sunt pictori de cuvinte, creatori de pasteluri scrise, tablouri pentru ochii rătăciți în neculoare. Victoria Milescu este exact genul de creator care, din punctul meu de vedere se identifică perfect cu cele descrise mai sus.

„Oare mai poți tu, inimă obosită/ Să te ridici trufașă, să luminezi/ pe cel mai curat să-l găsești, să-l păstrezi/ pe raza lunii să cânți răstignită ?// Oare mai poți tu, inimă să visezi/ în zarea lumilor curgând înflorită/ către furtuni să strigi nechibzuită/ între ispite să alegi și să pierzi ?// Oare mai poți tu, inimă să dezmierzi/ mâna ce te va smulge-ncordată/ și îți va stoarce aprig mugurii verzi// Hrănind rana nopților în lacrimi scăldată/ și în propriul sânge iar să dansezi/ înjunghiată de-o stea, înc-o dată ?..." (*Înjunghiată de-o stea,* pag. 132)

Poeta Victoria Milescu este aceea care în data de 21 aprilie 2015, la Librăria Mihail Sadoveanu din București a reușit cu harul care i-a fost hărăzit să aștearnă o frumoasă „cenușă a verii" într-un aprilie condamnat la visare și dragoste prin poezie și vers autentic.

Nici nu bătea ceasul ora 16:30 (deși lansarea de carte era programată la ora 17:00) și, deja, la intrarea în Librăria Mihail Sadoveanu de pe Bd. Magheru își făceau apariția primele buchete de flori care își căutau cu nerăbdare destinatarul. Cu fiecare clipă care trecea, sala special amenajată pentru astfel de manifestări culturale devenea tot mai neîncăpătoare, scaunele devenind pentru scurt timp actori principali într-o piesă ce se joacă doar pentru o seară, așteptată cu sufletul la gură. În față, la masa celor ce cuvântă se verifică notițe, se fac însemnări suplimentare și, din nou flori care își găsesc loc alături de cărțile autoarei, ca într-o reuniune de familie. Cum spuneam, în față se pregătesc pentru a vorbi despre carte, dar și despre activitatea autoarei scriitorii Nicolae Georgescu, Lucian Gruia și traducătoarea Paula Romanescu. Actrița Doina Ghițescu, invitată pentru a citi din poemele sărbătoritei cu dicția-i și amprenta vocală impecabile și inconfundabile, a dat tonul acestui maraton de lectură și aprecieri critice pe marginea volumului *Cenușa verii / Les cendres de l'été* (Editura eLiteratura, 2015).

Scriitorul Nicolae Georgescu a abordat poezia Victoriei Milescu analizând impactul traducerii și păstrarea sensului cuvântului gândit și exprimat în scris de autoare. Faptul că prin traducere, la modul general, se pierde sau nu din profunzimea mesajului, că anumite expresii sau sintagme literare sunt perfect traductibile, iar altele prin tălmăcire își pierd sensul, simbolul și gravitatea gândite inițial, toate acestea sunt riscuri asumate în procesul de traducere a unui text.

Despre poeta Victoria Milescu, în toți acești ani ai activității domniei sale s-a scris mult, cerneala scursă în paginile revistelor literare aducându-i aprecieri juste pe marginea calităților ei de scriitoare originală, consecventă în publicarea materialelor proprii și modestă în fața laudelor binemeritate. Despre cartea poetei, Lucian Gruia a consemnat următoarele: *„Până la publicarea recentului volum de versuri, „Cenușa verii / Les cendres de l'été" (Editura eLiteratura, 2015), Victoria Milescu ne-a obișnuit cu o poezie de idei, de multe ori de atitudine civică, scrisă în vers liber (...) Noul volum al poetei, tipărit în ediție bilingvă, tradus în limba franceză de Ion Roșioru, supervizat de Paula Romanescu, reprezintă o schimbare stilistică majoră în repertoriul bogat al autoarei. Dacă celelalte volume erau scrise în vers liber (cu rare excepții), „Cenușa verii" ne surprinde prin epode alcătuite îndeobște din patru distihuri concepute cu ritm și rimă. Rimele sunt bine alese, rare, îndeobște între cuvinte care marchează părți gramaticale diferite: substantiv cu verb, adverb sau adjectiv. Tema principală a volumului o constituie dragostea, în special neîmpărtășită: „Ce bine că plouă și pot să merg prin ploaie afară/ Iar lacrimile curgând pe obraz tot ploaie să pară" (Plouă, pag. 24). Volumul stă sub semnul acvatic, feminin și intimist din punct de vedere al structurilor antropologice ale imaginarului: „Plouă, Vic. Și ploaia asta parcă seamănă cu tine/ E și caldă, e și rece, e de rău, e și de bine"* (*Ploaie*, pag. 44).

Pe aceeași temă a traducerii cărții, poeta Paula Romanescu a subliniat relativa ușurință cu care aceasta s-a produs tocmai datorită construcției versului, simplu, fără metafore rigide și fără termeni care să alunge căldura și emoția unui sentiment sincer, natural și, pe alocuri sfâșietor, așa cum îl regăsim, de exemplu, în versurile poeziei *Aș vrea* (pag. 104): *„Aș vrea să murim într-o zi/ În floarea de mac sângerând pe câmpii(...)/ Aș vrea să murim sub argintul din ploi/ Cenuși orbitoare să fim amândoi/ Aș vrea să murim ca și cum nici n-am ști/ În râul ce crește în noi zi de zi"*.

Finalul acestui episod literar-editorial i-a aparținut, așa cum era și normal poetei Victoria Milescu. Aceasta a făcut un mic slalom printre amintiri evocând cu drag și emoție vizibilă momentul debutului literar din 1978 în revista *Luceafărul* și mai apoi cel dublu-editorial din 1988, cu volumele *Prier* și *Argonauții*, dar și perioada activității sale în rândurile celor două grupări literare, *Cenaclul de luni*, condus de Nicolae Manolescu și *Numele poetului* al lui Cezar Ivănescu. Pentru atmosfera și modul de lucru, datorită atitudinii, acelui *„quelque chose"* pe care îl avea poetul Cezar Ivănescu, poeta Victoria Milescu a recunoscut cu o oarecare nostalgie apropierea, empatia mai mare față de gruparea literară „Numele poetului".

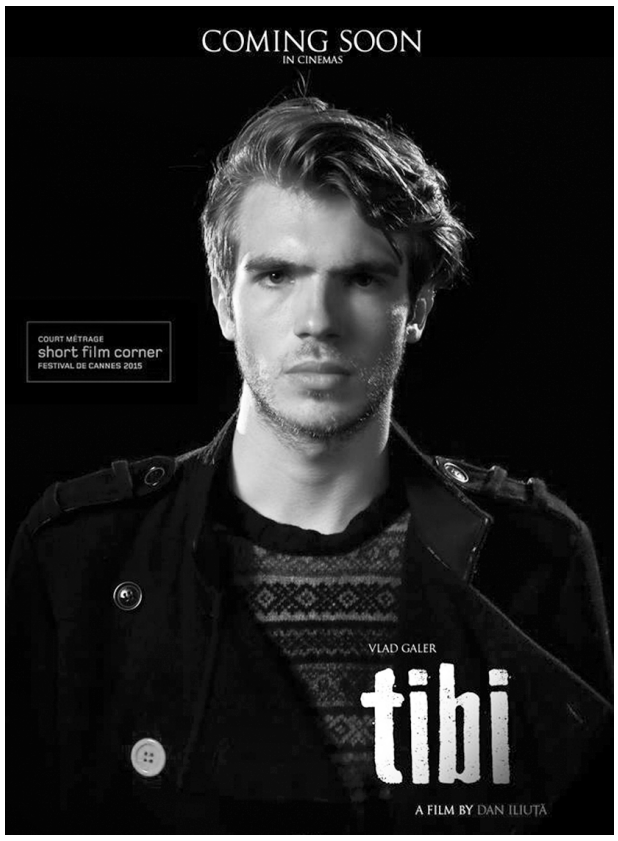
Despre scriitura Victoriei Milescu, de-a lungul timpului și-au exprimat punctul de vedere Romul Munteanu, Gheorghe Tomozei, Cezar Ivănescu, Octavian Soviany, Aureliu Goci, Radu Voinescu, Constantin Cubleșan, Victor Sterom, Mariana Filimon, Radu Cârneci, Valeria Manta Tăicuțu, Florentin Popescu, Constantin Abăluță, Const. Miu, Gheorghe Istrate, Lucian Gruia, Ion Murgeanu, Emil Lungeanu demonstrându-se astfel că, acolo unde există poezie adevărată, alături stau aprecierile și îndemnurile pentru încă un pas.Și, iată că, după atâția ani de la debut, după atâta trudă pe eșafodul poeziei, unde singurele care pot tăia până la lacrimi sunt doar cuvintele, putem recunoaște și sublinia încă un nume al poetului: Victoria Milescu.

(Material realizat cu ocazia lansării volumului bilingv *Cenușa verii / Les cendres de* l'été, Editura eLiteratura, 2015, al poetei Victoria Milescu.)

„Tinerețea este singurul cusur al omului cugetat"

Dan Iliuță este elev al Colegiului Național „Gheorghe Lazăr" din București, în clasa a XI-a. Aflat la vîrsta marilor idealuri, Dan se poate lăuda cu o mare reușită în domeniul cinematografiei. *Tibi*, filmul regizat de el fiind acceptat, într-o secțiune separată, la Festivalul de la Cannes de anul acesta.

Gabriel Stegărescu: *Dan Iliuță, de cînd ai căpătat această pasiune pentru cinematografie ?*

Dan Iliuță: E greu de spus cu exactitate. Cel mai aproape de dăruirea pentru film am ajuns în clasa a IV-a, înainte de banchetul de terminare a școlii primare, când mi-am regizat prima scenetă cu colegii mei de clasă. Având 9 ani, toată inspirația mea își găsea originile în povești și desene animate. Dar nu conta, pentru că detaliile acelea au fost pentru mine începutul – acțiunea, personajele, design-ul unei producții. Apoi, prin generală, făceam niște scurte clipuri video *home-made* în care mă amuzam cu o cameră video de telefon mobil. Ultima cale de apropiere reprezentat-o, bineînțeles, bucuria de a vedea filme prin care să evadez din realitate.

G. S.: *Copilărila ți-a fost marcată de lumea filmului ?*

D.I.: O, da ! Și încă cîte plăceri vinovate...

G.S.: Cum a început proiectul ?

D.I.: Vara trecută, în luna iulie, eu am început să mă gîndesc la o idee vagă care îmi trecuse în cap de ceva vreme, un ansamblu de evenimente care ar putea forma o poveste atractivă și dinamică. Faptul interesant, este că ideea care stă la baza lui *Tibi* e inspirată din experiența mea personală. Săptămînile de vacanță treceau, iar eu structuram povestea filmului într-o formă din ce în ce mai concretă. Am ajuns la liceu, în septembrie (începînd clasa a XI-a) cu un *draft* foarte diferit față de cum se desfășoară acum acțiunea filmului. Filmul – în prezent dramă – era gîndit ca un film de acțiune, cu elemente secundare aparținînd dramei. Scopul filmului era, de asemenea, foarte diferit față de unde am ajuns în prezent. Acum doi ani, în clasa a IX-a, eu am înființat în liceul meu o „trupă de film" numită LCA (Lights - Camera - Action), care a căpătat amploare în relativ scurt timp. Am început cu cîteva scurtmetraje, participarea la un festival de film pentru liceeni, iar în curînd ajunsesem să ne extindem și prin alte licee, formîndu-ne un grup unit de peste 60 de persoane – actori, cameramani, scenariști, editori – simpli liceeni pasionați de film, dornici să învățăm unii de la ceilalți arta cinematografiei. Ajunsesem să facem un serial de comedie on-line, propriile noastre proiecții și spectacole interactive etc. Cum vara abia trecuse și îmi era dor să fac ceva inovativ cu trupa, aveam povestea asta de film pregătită. Era diferit față de orice făcusem pînă atunci. În septembrie a fost momentul cînd Vlad și Radu, colegii mei de clasă, au aflat întîmplător despre ideea mea, iar așa a pornit concret totul. Vlad Marina și Radu Alexandru Ianoș erau și ei membri ai trupei noastre. Au fost primii care au citit povestea, le-a plăcut dar se gîndeau că dacă ar fi fost în locul meu, ar fi schimbat mai multe aspecte. Le-am ascultat ideile și mi-a plăcut abordarea lor suficient de mult încît să le propun ca ei să facă scenariul acestui film. Tot ei au fost cei care și-au dat seama de potențialul filmului; era un proiect căruia merita să i se acorde o atenție deosebită față de „joaca" pe care o făcusem pînă atunci, cu un alt gen de echipă. Am hotărît ca, împreună, să separăm cumva proiectul și să trecem la nivelul următor. Pentru toată luna octombrie, Vlad și Radu au lucrat la scenariu. Ne întîlneam de cel puțin două ori pe săptămînă în cafenelele din jurul liceului, lucrînd la scenariu într-o atmosferă cît mai liniștită. Lor le plăcea, pentru că se puteau concentra, iar eu îmi spuneam părerile în legătură cu ce se scrie și ce s-ar mai putea ajusta sau schimba.

G.S.: Cîteva cuvinte despre filmul „Tibi".

D.I.: Am ajuns împreună la varianta finală, sinopsis-ul oficial fiind următorul:

Tiberiu Dinescu (Vlad Galer) este un tînăr de 21 de ani, confruntat încă de mic cu o dramă devastatoare: moartea tatălui în circumstanțe inexplicabile. Existența cotidiană îi este întreruptă cînd primește un bilet anonim, cu o posibilă cale de a afla adevărul. Disperat să-și găsească tatăl, se agață de orice fir și dă curs chemării, astfel ajungînd să o cunoască pe Emilia (Raluca Mihai), o umbră a trecutului. Aflată pe patul de moarte, Emilia își dorește să transmită cuiva secretul știut, se pare, numai de ea, ce o leagă de tatăl lui Tibi. Totuși, înainte de a putea dezvălui întregul mister, intervine boala, astfel încît el nu mai ajunge să afle adevărul. Cu toate acestea, folosindu-se de frînturile pe care le aflase de la muribundă și ajutat de fiica ei, Ioana (Cezara Munteanu), pornește într-o căutare asiduă printre mirajele trecutului. Violent, tulburat și paranoic, el se atașează de Ioana, care îi devine partener de suferință. Ajungînd în cele din urmă la un posibil suspect pentru moartea tatălui, Tibi hotărăște cum va acționa. Chiar și așa însă, curînd apare o nouă problemă, care îi aruncă pe cei doi într-o situație cu totul și cu totul... neobișnuită. Motto-ul (tagline-ul) filmului este: „Tinerețea este singurul cusur al omului cugetat".

G.S.: Ceilalți membrii ai echipei sînt tot liceeni ?

D.I.: Producția – asta chiar pot spune că a fost o provocare. Nu neapărat procesul și responsabilitățile pe care le aveam, cît faptul că trebuia să mă ocup și de regie și coordonare în paralel. Am lucrat pe echipamentul nostru, de resurse tot noi am făcut rost. Ne-am calculat bugetul în timp ce se finaliza scenariul, am mai avut momente cînd l-am depășit (lipsa de experiență în estimarea investițiilor s-a făcut vizibilă), dar am dus-o la capăt cu bine. Cu locațiile ne-am descurcat cum am putut. Apartamentul lui Tibi e în realitate garsoniera bunicilor mei, casa Emiliei e asigurată printr-un prieten, se află în Otopeni și e, la origini, vila unui vechi prieten de-al Regelui Mihai, el venind deseori în vizită pe acolo. Pentru fiecare detaliu de care a trebuit să am grijă, de un imens ajutor au fost prietenii mei Cristi Drăgan (clasa a X-a în *Viteazul*) și Daria Pentelie talentate la desen) și eleve în *Lazăr*, iar machiajul a fost opera lui Edith Tălmăcean (a XII-a în *Caragiale*). Daniel Frangulea (18 ani) a compus coloana sonoră originală a filmului, piesa de rezistență fiind melodia „Do I know you ?", cîntată de Miruna Mărăcine (clasa a IX-a, *Lazăr*). Muzica a fost orchestrată și *masterizată* de Fernando Drăgănici, membru al trupeu Talisman.

În privința casting-ului, el s-a ținut în noiembrie, într-un mic spațiu asigurat de către prietenii noștri de la Biblioteca Metropolitană. Eu, Vlad, Radu și Vlad (directorul de imagine, care acum filma momentele) stăteam la două mese de camping și urmăream reprezentațiile. Am anunțat evenimentul pe *facebook*, a fost distribuit pe grupurile studenților din UNATC și pe cele ale trupelor de teatru independente. A fost o zi solicitantă, dar plăcută, am avut în jur de 20 de participanți pe care i-am interogat amănunțit pe parcursul a 5 ore. În acea seară am mai discutat și ne-am stabilit fiecare alegerile, iar trei zile mai tîrziu am anunțat distribuția. Vlad Galer și Cezara Munteanu, doi tineri talentați din Botoșani au preluat rolurile principale, pe cel al lui Tiberiu și cel al Ioanei, ei fiind vechi prieteni și neștiind că au venit la același casting, în aceeași zi, pînă cînd nu s-au anunțat rezultatele. Bineînțeles, rolurile le-am distribuit în funcție de calitățile pe care și le-au dovedit la casting, dar și față de cum ne-am imaginat fiecare persoană după o noapte de *brain-storming* în rolurile respective. Avînd în vedere întregul context al echipei, ne-am dat seama că la final s-a format o combinație fericită de liceeni, studenți și profesioniști, toți cu un scop comun.

G.S.: Cum a fost văzut filmul de către colegii voștri ?

D.I.: Cînd am aflat că am fost acceptați la Festival, ne-am bucurat, e drept, ne-am strîns să vedem împreună varianta selectată la festival, dar imediat ne-am gîndit la banii pentru a merge acolo. Filmul nu a fost văzut deocamdată decît de o mînă de oameni, noi, cei din echipă, care ne-am analizat punctele forte și cele la care ne mai putem îmbunătăți, obiectiv.

G.S.: Dacă ați cîștiga un premiu considerabil la festivalul de la Cannes ați începe un alt proiect, sau l-ați dezvolta pe acesta ?

D.I.: Noi participăm la Cannes într-o anexă necompetițională. Dacă aș câștiga un premiu într-un următor festival unde vom înscrie filmul, cu siguranță am învesti într-un nou proiect, pentru că la vârsta noastră nu cred că merită să te blochezi pe un singur drum și să îl consideri unic. Plus de asta, am să aplic ce am învățat din greșeli.

G.S.: Pe viitor vom mai avea și alte proiecte semnate Dan Iliuță ?

(boboacă în *Lazăr*), care sunt producători executivi ai filmului.

Despre echipa din spatele camerelor, pot spune că în luna noiembrie aveam deja scenariul în formă finală. Echipa s-a format în același timp. Vlad Cristian Pau (student în anul I la UNATC, Imagine) a preluat imaginea filmului; eu îl cunoșteam de cînd era la liceu și participase la un festival cu cîteva scurtmetraje, filme cărora le-am remarcat imaginea bogată în expresivitate. Am știut că pentru un astfel de film, trebuie să apelez la ajutorul lui. De sunet s-a ocupat Cătălin Rugină, student la Politehnică și pasionat de *film-making*. Vlad și Radu au îndeplinit funcțiile de *script supervisori*, asigurîndu-se că se urmează și se respectă scenariul. Asistenți de regie au fost Iacob Paștina (clasa a XII-a la *Lazăr*), un bun prieten de-al meu, care a participat anul trecut într-un atelier de film la TIFF și Iulia Dineș, pasionată de teatru și colega mea de bancă. Scenografia și costumele au fost gîndite de către echipa formată din Larisa Amza și Adriana Tomeci (ambele

D.I.: Ar fi absurd să nu mai fie. Mă consider într-o perioadă de probe, de încercari. Am scris recent un sinopsis de scurtmetraj, pe care vreau să îl dezvolt și să îl materializez în vara asta, ca film de admitere pentru a studia în SUA, și nu numai. De data asta va fi un scurtmetraj în adevăratul sens al cuvântului, pentru că va fi cuprinzător și simplu, un contrast între aparență și esență. Vreau, de asemenea, să proiectez în anul care vine un spectacol-eveniment, o altă arie artistică cu care mai am tangențe, însă nu vreau să dau mai multe detalii. În tot ce îmi propun, piedicile vin la partea de buget. Cam așa e dacă începi și cu producția și cu regia în același timp.

G.S.: Îți mulțumesc pentru gândurile împărtășite *Sud*-ului și îți urez ca „viziunile" să ți se îndeplinească.

A consemnat Gabriel Stegărescu

Mersul târgului

Ștefan CRUDU

5.04.2015 – *Sacrificiul inutil al mieilor. Florii pângărite*

Fiind ultima duminică de târg înainte de Paște (când este închis târgul), afluența de vânzători și cumpărători este maximă. Fiecare are planuri de cumpărături absolut necesare. Mieii și carnea de vițel sunt căutate de cei mai mulți. Când nimeni nu se aștepta, a venit urgia: control ANAF, DNA, Protecția consumatorului și jandarmi fără număr. Amenzi și confiscări de miei și carne (care a fost „tratată" cu substanțe specifice ca să nu mai poată fi consumată), tarabagii îngroziți încercând să-și ascundă marfa sau să fugă (încotro, dacă porțile de intrare erau blocate). Astfel că, după plecarea „invadatorilor" târgul s-a golit. Acțiunea a fost filmată și la TV va apărea fapta de vitejie a instituțiilor statului care-și fac datoria. Din punctul meu de vedere a fost o faptă de mârșăvie. Păcat de mieii care trebuiau să ajungă pe masa de Paște la câteva sute de persoane.

19.04.2015 – *Sporturi extreme*

Sf. Apostol Toma (Necredinciosul) ar fi încă odată într-o mare dilemă. De data aceasta și-ar menține convingerea inițială: nicio minune nu este posibilă în târg. Cu toate rugăciunile către Cel de Sus, orice ploaie aduce bălți și nămol în jurul și în incinta bătrânului obor bolintinean. După ploaia continuă din timpul nopții, care printr-o minune s-a oprit chiar la ora 7, la sosirea cumpărătorilor aceștia au fost surprinși de bălțile extinse și foarte adânci, într-atât încât nici mașinile nu puteau trece în zona intrării auto de sud-est. Tot bălți erau și în cartierul spoitorilor, unde tradiția sărbătoririi Paștelui blajinilor era în toi.

26.04.2015 – *Târg europenizat. Disperarea murăturilor*

Dacă acum 6 luni erau preferatele întregii familii, mândria gospodinei șefe, acum, apărând trufandalele (chiar dacă din import), sunt privite ca intruse. Nu mai poți, sunt grele, depășite. Mai bine ceva proaspăt – ce dacă-i prea scump. Iar târgul oferă mărfuri agroalimentare din toată Europa (via en-gros-uri din București): roșii turcești, salată și morcovi din Italia, căpșuni din Spania, mere din Polonia, usturoi de aiurea (adică chinezesc), răsaduri și semințe din Bulgaria.

3.05.2015 – *Ultimului sosit i se oferă exact ce-și dorește*

Am fost de multe ori în ipostaza de a fi păcălit de către vânzătorii de răsaduri necinstiți. Am cerut ardei gras și am umplut grădina de ardei iute bulgăresc. Negustorii care se dau producători debitând povești legate de prețul unei semințe, procedează astfel ca să-și vândă marfa. Se întâmplă la vița de vie, la pomi fructiferi și cel mai des la răsaduri de tomate. De multe ori și din neștiință, pentru că încurcă lădițele cumpărate en-gros de la producători direcți sau din Bulgaria. De exemplu, o tanti vindea busuioc alimentar cu gust de lămâiță. Adică ce era de fapt ? Prețurile la trufandale au fost: cartofi noi 4 lei/kg (cei vechi 1 leu/kg); varza nouă: 3,5 lei/kg; castraveți cornișon: 5 lei/kg. Răsaduri vindeau toți tarabagii (mai puțin grătaragii), cu prețuri diferite, ceea ce demonstrează că nu erau din răsadnițele proprii. În plus foarte multe răsaduri erau crude, forțate, nu erau călite și ca urmare se ofilesc pe brazdă și nu rezistă șocului de transplantare. Cele mai sigure, cele din pahare și cofraje care au și prețuri mai mari: între 0,50 și 1 leu/fir/pahar. Cele de pe brazdă: 0,20 lei/buc. Vă doresc recolte pe măsura efortului și cheltuielii și să luați aminte de la cei pățiți că altfel luați țeapă.

10.05.2015 – *Slavă ție primăvară / C-ai adus răsad în țară / Să-nvățăm limba bulgară !*

Oferta de răsaduri este însoțită de afișe-inscripții cu denumirea soiului și prețului. Acestea trădează proveniența ori a semințelor, ori/și a răsadurilor aduse direct din Bulgaria. Riha, Marisa, Ryana, Marisa – am scris așa cum erau afișate – sau Precos predomină. Că Marisa este mai vechea Mariță e greu de aflat. Important este că sunt O.M.G. care produc G.P.S. (adică *organisme modificate genetic* care produc *grave probleme de sănătate*). Și nu spun vorbe-n vânt. Un vânzător de răsaduri de acest fel încerca să-mi dovedească faptul că pe el îl costă fiecare sămânță circa 5.000 de lei vechi. La care se adaugă coeficientul de germinație și firele/răsadurile rebut. Adică cele la care se observau urmările modificării genetice: plante mutilate, care rămân la stadiul de frunze și nu mai cresc. Asta mâncăm, dar nu știm. Din păcate sau din fericire ? Cine ar trebui să ne avertizeze și/sau să ia măsuri ? Căci ardeiul lung/capia, zis „ureche de elefant" și care cântărește chiar jumătate de kilogram sigur este modificat genetic.

17.05.2015 – *Legume la ceas de tranziție*

În plină primăvară fiind, au apărut trufandalele, dar la prețuri prohibitive. Astfel, la varza nouă de solar prețul a scăzut până la 2,5-3 lei/kg; castraveții: 4 lei/kg iar cartofii noi (marfă epuizată) tot la 4 lei/kg. Se cumpără totuși de poftă și din dorința de a uita de anotimpul conservelor. Cartofii vechi: 1,10 lei/kg. Căpșunile, la 10 lei/kg, zise din țară, dar pentru că sunt mari și neparfumate par a fi de import (sau doar soiul din import !). Răsaduri parțial nevândute pentru că cererea a fost mare în ultimele trei duminici și ca atare oamenii și-au completat necesarul. Prețuri diverse, de la 0,20 la 0,50 lei/fir (în pahar nutritiv), funcție și de calitate. Se observă graba de a veni cu marfă multă, dar calitatea este necorespunzătoare (talie mică, necălite) și nu asigură prinderea (și așa vin căldurile în curând). Verdețuri din belșug. Morcovii la preț istoric: 5 lei/kg sau 2 lei legătura. Am luat cu 5 lei, 3 legături, mai scumpi, dar de la producătorii autohtoni. Multe flori la ghivece. Pui măricei, relativ scumpi. Am cumpărat răsad de completare (ardei gogoșar, varză, sfeclă roșie și cimbru – care se prinde mai greu dacă nu este suficient de matur).

24.05.2015 – *Invazia florilor în ghivece*

După răsaduri, intermediarii descurcăreți care sufocă târgul s-au adaptat cerințelor ofertei de sezon și au venit și cu flori cultivate în ghivece. Pe lângă un singur cultivator-producător autentic din Bolintin Deal, foarte mulți negustori cu „de toate" încearcă acum și florile în ghivece care sunt foarte apreciate de fiecare dintre noi, fie că avem vile cu pretenții sau o mică gospodărie ori doar un balcon. Așadar, pe lângă zarzavaturi și legume sunt expuse panseluțe, urzicuțe, petunii, dalii pitice, gura leului, crăițe și mușcate de toate culorile (cele curgătoare fiind cele mai scumpe, dar și cele mai căutate). Oricum, nimeni nu mai poate spune că-s crescute în răsadnițe proprii, pentru că se obțin după o tehnologie laborioasă și pretențioasă pe care puțini se încumetă s-o încerce. Târgul începe să aibă abundență de produse. Asta pentru că au apărut producătorii veritabili și drept urmare prețurile au scăzut vertiginos (și profitabil pentru cumpărători) față de duminica trecută. Varza nouă: 1 leu/kg (de la 2,5 lei/kg). Cartofii noi: 1,5 lei/kg. Răsadurile, încă multe pe tarabe, nu mai sunt căutate în cantități mari, ci pentru completări. Și aici observăm prețuri mai mici. Căpșunile, de la 10 lei, azi o săptămână, au ajuns la 8 lei/kg și chiar la 5 lei cele mai mici (dar și cele mai dulci, din soiuri autohtone). Toți așteptăm darul îmbelșugat al primăverii și nu ne-a dezamăgit. Subliniez că în ultimele trei săptămâni, în zonă ploile ne-au ocolit și nu-i bucură nici pe grădinari și nici pe restul țăranilor, cerealele cultivate în toamnă și primăvară fiind de talie mică, iar producția sigur va fi mult mai mică decât anul trecut. Așa e când nu avem an electoral și politicienii nu mai fac pe paparudele în campanie ca să fie an bogat pentru agricultură. Să sperăm că Cel de Sus va avea îndurare și ne va ierta și de data asta, dăruindu-ne ploile binefăcătoare.

31.05.2015 – *Itinerar Schengen: paparude exportate*

Am lipsit o săptămână fără să regret. Am văzut ce-am visat și mai mult de-atât: țara cantoanelor și a vacilor cu adevărat fericite. Străbătând și vizitând diverse orase și zone am constatat că agricultura și creșterea vitelor erau superorganizate (irigații 100%, pășuni, fânețe, cereale, viță de vie, pomi fructiferi). Fermele erau pretutindeni. Surpriza a venit însă când am văzut în chiar capitala țării, Berna, o piață țărănească autentică, așezată pe fosta grotă a ursilor (simbolul Elveției), în actuala Piață a Ursilor. Suprafața dedicată era împărțită în două: piața alimentară (brânzeturi, fructe, legume, flori) și produse tradiționale, suveniruri – toate autentice, vândute de producătorii direcți, în corturi de pânză sau direct pe caldarâm, în diverse forme de prezentare, dar frumos ambalate și la prețuri afișate pe fiecare produs. Astfel de piețe pentru fermieri erau în foarte multe alte localități pe care le-am vizitat. Chiar și la Milano (de data asta în Italia) era o piață de acest fel și chiar foarte mare, care se închidea exact când treceam pe acolo, situată pe o esplanadă. După ce au strâns marfa și corturile, totul era perfect curat și a urmat o repetiție a jandarmilor pentru Ziua Națională (2 iulie), fără alte pregătiri. Întâmplător, la Lucerna, într-un avizier am văzut un afiș sugestiv cu un spectacol „gitan" itinerant având ca temă dansuri și muzică specifică etniei. Pe afiș se observa un grup de tinere adolescente (nu pubere), îmbrăcate sumar și transparent, care executau dansul paparudelor în cadrul sărbătorilor Rusaliilor. Ca să vezi. Și probabil d-aia la ei plouă.

7.06.2015 – *Târg sau bazar ?*

Ajungând mai târziu, când cumpărătorii se mai răriseră, efectuând preumblarea (de informare) printre tarabe, am făcut și prima constatare: jumătate erau cu mărfuri industriale sau de bazar. Iar dacă adăugăm și zona de cherestea și de grătare, partea rămasă pentru produse agricole este sub 50% ! Probabil aceasta-i direcția. Oricum, în afară de cartofii noi – 1 leu/kg și de cei vechi care încă există din abundența anului trecut (0,5 lei/kg), în rest răsaduri, zarzavaturi încă nevândute. Criza de morcovi (5 lei/kg), lipsa totală de mazăre de grădină, varza nouă în cantități mici și scumpită deja (2 lei/kg), fructe puține și scumpe.

Clubul de istorie

Ciprian NECȘUȚU

Deși nu s-ar zice, în scurtul răstimp dintre ultimele apariții ale revistei s-au desfășurat două ședințe ale consacratului, de acum, Club de Istorie.

Ediția din 21 martie, a XXXVII-a reunire a pasionaților de trecutul acestor locuri, a avut un oaspete deosebit, prof. univ. dr. Florin Iordache, care, convins de nivelul și ardoarea dezbaterilor, a promis să devină o prezență constantă a ședințelor Clubului. Intervențiile domniei sale au marcat ședința, aducând o notă proaspătă și precizări importante.

Fiind o ediție aniversară, ca în fiecare martie când Bolintinul marchează trecerea a încă unui an de la prima atestare documentară (15 martie 1433), tema generală a ședinței a fost legată, după cum s-a împământenit, de prezentarea și lămurirea unor aspecte ale istoriei acestui vechi sat valah. Au prezentat materiale domnii Vasile Grigore (*Hotarul Bolintinului*; *Crima de la Gimnaziul industrial*), Ștefan Crudu (*Frumuseți ale Bolintinului interbelic*), Corneliu State (*În umbra marelui URR'S*), Nicolae Stoica (*Douăzeci de ani în slujba chinologiei de serviciu*). Ele au fost urmate (și chiar acompaniate) de intervențiile participanților, care au comentat pertinent și furtunos materialele expuse.

Ediția a XXXVIII-a, din 16 mai 2015, ca urmare a propunerii Iuliei Lazăr, a avut ca temă *Literatura*, mai precis scriitorii care au vreo legătură cu spațiul bolintinean. Din fericire, pentru tratarea subiectului, membrii au avut la îndemână o vastă bibliografie. Prin urmare, participanții la Clubul de Istorie s-au aplecat asupra scriitorilor Radu Boureanu (*Scriitorul satului Palanca* – Iulia Lazăr), Tudor Arghezi (*O vizită la Mărțișor* – Ștefan Crudu), Ion Carbarău (*Un mare și necunoscut scriitor* – Vasile Grigore). Intervențiile celorlalți participanți au îmbogățit substanța dezbaterilor, devenite furtunoase în anumite momente.

Au participat: Florin Iordache, Constantin Bărbuță, Valerian Crețu, Vasile Grigore, Răzvan Preda, Ana-Maria Guler, Iulia Lazăr, Mioara Mănescu, Ciprian Necșuțu, Ștefan Crudu, Vasile Constantin, Nicolae Stoica, Corneliu State, Valeriu Dumitrescu, Gabriel Stegărescu, Marian Grigore, Florică Dan, Nicolae Ciubuc, Maria Alexandra Mănescu, Narcis Fănică, Constantina Chiva, Ștefana Fănică. Vă invităm să vă alăturați lor, la următoarea întâlnire, din 18 iulie a Clubului de Istorie, la care tema va fi *Din cufărul bunicilor* (propunere Ciprian Necșuțu).

Revista poate fi procurată, în București: de la Anticariatul UNU (str. Academiei), de la chioșcul de presă din Piața Romană (La Coloane) și de la sediul Editurii RAWEX COMS (Calea Griviței, nr. 403, Bl. R, sector 1); în Bolintin Vale: de la Librăria Traian Chiva și de la sediul redacției.

Cărțile se primesc pe adresa redacției (str. Partizani, nr. 41A, Bolintin Vale, Giurgiu), iar manuscrisele pe adresa de e-mail: revistasud@yahoo.com.

Revista "SUD" recomandă autorilor sudiști și din alte părți de țară Editura - RAWEX COMS, București, pentru publicarea unor volume de poezie, proză, teatru, eseu etc.

Indiferent de tiraj, pentru debutanți se oferă o reducere de 10%; pentru autorii publicați reducerea este de 5%.

Editor: Raluca Tudor

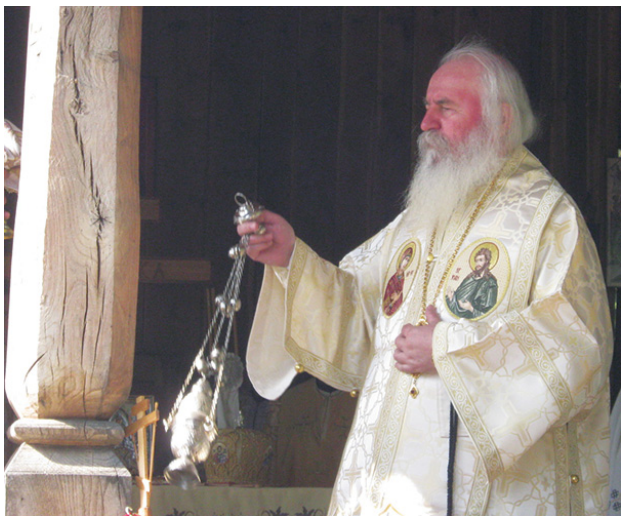
Telefon editură: 0720 773209

Consilier editorial: Vasile Grigorescu

Telefon revista "SUD": 0786 455702

Convorbiri duhovnicești cu †Ioan al Banatului (II)

(urmare din pagina 3)

hristocentrism.

L.C.: *Cred că important este să știm cum să prețuim darul scump al Învierii. Oare, noi, astăzi, știm să-l prețuim ?*

Î.P.S. Ioan: Pentru unii, acest dar înseamnă revărsarea iubirii lui Dumnezeu peste noi, este întoarcerea la Tatăl, în tainicul Rai al iubirii lui Dumnezeu. Alții, ar fi dorit ca mormântul să fi rămas pecetluit și lespedea de piatră să închidă pentru totdeauna Iubirea, Cea Care S-a jertfit pentru noi. Însă n-au știut că Iubirea lui Dumnezeu răsare și rodește chiar și din piatră. Omul a semănat Iubirea – pe Hristos – în piatră, știind că tot ce se seamănă în piatră moare. S-a înșelat, căci Iubirea lui Dumnezeu copleșește orice stâncă, iar stânca, decât să lăcrimeze, mai bine crapă. Din stânca de pe Golgota, unde a fost semănat Hristos Domnul, a răsărit Soarele dreptății. O, tu, stâncă a Golgotei, cât de mult L-ai iubit tu pe Hristos ! L-ai primit în tine pe Bobul de Grâu cel Dumnezeiesc, de unde a răsărit, dând pacea și lumina veșnică acestei lumi. În Rai, Adam a fost oprit să mănânce din pomul vieții. Noi suntem chemați azi să mâncăm din rodul Crucii, cea care L-a rodit pe Hristos Euharistic, căci **Crucea a rodit Viața**. Hristos este Lumina la care vedem creația lui Dumnezeu. **Lumina soarelui este doar o palidă umbră a luminii Învierii lui Hristos**.

Învierea este darul lui Dumnezeu făcut omului, este darul iubirii desăvârșite a Preasfintei Treimi. Este darul vieții veșnice și al nemărginitei responsabilități. Învierea înseamnă iubire, dar și responsabilitate.

Cei care refuză iubirea și responsabilitatea ar fi dorit să găsească astăzi mormântul străjuit de ostași. Dar Iubirea nu poate fi pusă sub strajă. Ea nu poate fi înlănțuită sau întemnițată. Dacă ai primit darul Învierii, păstrează-l ca pe cel mai scump odor, căci în el se află nimbul vieții veșnice.

L.C.: *Foarte interesant: în darul Învierii se află nimbul vieții veșnice ! Dar, Înaltpreasfințite Părinte, vă rog să ne spuneți mai multe despre iubire și responsabilitate ?*

Î.P.S. Ioan: Responsabilitatea veșniciei este greu de dus și de împlinit. Pentru unii, iubirea este cea mai mare povară din viața lor. Dar, **pentru cei ce se împărtășesc din iubirea lui Hristos, iubirea înseamnă viața și bucuria în Duhul Sfânt**. Moise a lovit cu toiagul în stâncă și a izvorât apă, salvând astfel poporul lui Israel în pustie: „Zis-a Domnul către Moise:«Treci înaintea poporului acestuia, dar ia cu tine câțiva din bătrânii lui Israel; ia în mână toiagul cu care ai lovit Nilul și du-te. Iată Eu voi sta înaintea ta acolo la stânca din Horeb, iar tu vei lovi în stâncă și va curge apă din ea și va bea poporul.» Și a făcut Moise așa înaintea bătrânilor lui Israel." (Ieșire 17, 5-6). Hristos a lovit și El în stâncă, din care a izvorât lumină și viață veșnică. Doamne, lovește și în stânca inimii mele și fă să izvorască din ea iubirea față de Tine și față de frații mei !

Învierea izvorăște din jertfă, jertfa izvorăște din ascultare, iar ascultarea din iubire. Tatăl L-a trimis în lume pe Fiul Său, Unul Născut, ca s-o izbăvească și s-o scoată din întunericul păcatului: „S-a smerit pe sine, ascultător făcându-Se până la moarte și încă moarte pe cruce. Pentru aceea și Dumnezeu L-a preaînălțat și I-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume." (Filipeni 2, 8-9). După Înviere, contemporanii lui Iisus nu-I mai pronunțau în acest fel numele, ci-I spuneau: Înviatul din Nazaret. Pilat a poruncit să se scrie pe o tăbliță vina lui Iisus: „Iisus Nazarineanul, Regele iudeilor" (Ioan 19, 19). Oare, după Învierea lui Iisus, n-a dat poruncă unui scrib să dăltuiască în piatra de deasupra mormântului: Aici a fost pentru trei zile mormântul Înviatului din Nazaret ? ! Așa I-a rămas în popor numele: **Înviatul din Nazaret**.

Înviatul din Nazaret ne-a lăsat și nouă darul Învierii, dar, pe care unii îl primesc cu bucurie, iar alții încă mai stau și azi în cumpănă. Însă aripa veșniciei i-a atins și pe ei. Rămâne doar mila lui Hristos care să răstoarne piatra de pe inima lor. **O, inimă de sub piatră, greu și cu amar vei plânge, odată** ! Îndemn pe frații creștini să nu lăse ca, la umbra vieții lor, să crească doar nostalgii.

L.C.: *Înaltpreasfințite Părinte Mitropolit, ați afirmat în pastorală că, pe Golgota, iubirea a deschis șirul sfinților cu un tâlhar.*

Î.P.S. Ioan: Era primăvară la Ierusalim și pe Golgota înfloriseră trei cruci. Hristos, pe Cruce, Și-a întins mâinile celor doi tâlhari. Voia să Se împace și cu ei, să-i tragă și pe ei la Tatăl, dar numai unuia nu i-a fost rușine să-I întindă mâna Răstignitului. Pe acela, în acea zi, l-a trecut în Paradisul pierdut

de Adam. Un tâlhar a căzut pe cruce, altul s-a mântuit pe cruce. Ce mare taină ! **Iubirea deschide șirul sfinților cu un tâlhar**. Iată ce poate face iubirea dintr-un tâlhar care se pocăiește: un sfânt ! Doamne, în iubirea Ta și tâlharii pot ajunge sfinți !

Astfel să avem nădejdea că orice creștin, chiar dacă a făcut păcate precum tâlharul de pe cruce, prin spovedanie cu lacrimi și adâncă pocăință, poate să fie cu tâlharul în Rai.

L.C.: *Ați pus o altă întrebare retorică: „de ce ne este greu să dăm mâna cu Răstignitul" ? !*

Î.P.S. Ioan: Da, oare, de ce ne este greu să dăm mâna cu Răstignitul ? ! Pentru că este plină de sânge și străpunsă de piroane ? ! Numai rănile și sângele lui Hristos ne pot vindeca rănile noastre. Ostașul a împuns cu sulița coasta Sa, ca din ea să ne recreeze Hristos, așa cum din coasta lui Adam a făcut-o pe Eva. Din coasta Sa ne-a hrănit Hristos cu apă și sânge, ca să nu mai fim pradă morții. Erau apa și sângele vieții veșnice. Gustați din acest izvor ce curge din coasta lui Hristos ! Hristos ne-a lăsat fiecăruia dintre noi o cruce ca să răstignim pe ea patimile și păcatele noastre. Crucea ne însoțește și la mormânt. Ea dă mărturie despre noi că am fost oameni ai Crucii, ai jertfei.

Oare, ce va spune trecătorilor crucea ta, iubite frate creștine ? ! Crucile, într-o zi, s-or face stele și vor avea îngerii grijă de ele. Va fi o mare galaxie în univers, Galaxia Crucii. Îndemn mamele să nu le ia copiilor darul Crucii ! Să nu uite mamele că patria începe pe brațele lor. Brațele mamei sunt cea mai dulce patrie. Lăsați-i să trăiască o clipă în acest sfânt pridvor al veșniciei.

Hristos, pe Cruce, a atins infinitul durerii omenești, pe care l-a frânt pe Golgota. Hristos ne arată că moartea nu este ultima speranță a omului. De acum, moartea a fost scoasă afară din infinit. De azi, viața aparține veșniciei, iar timpul nu mai stinge veșnicia. Omul își trăiește viața pe pământ între două dangăte de clopot: între timpul istoric și veșnicie, între naștere și Înviere.

Învierea este dangătul ce ne trece prin moarte la veșnicie. Moartea este locul pe unde noi scăpăm din această viață în veșnicie. Nu-i altă cale pentru a trece de aici „dincolo". Aceasta este cărarea pe care a călătorit și Hristos. În calea Sa spre Tatăl, Hristos S-a întâlnit cu moartea care nu voia să-L lase să Se întoarcă la Tatăl. Dar a lovit-o cu sabia Jertfei, cu Crucea Sa, învingând-o, ca să putem trece și noi la Tatăl, peste moarte călcând. Astfel, moartea a căzut din infinit.

L.C.: *Începând cu Ziua Învierii Domnului până la Înălțare, creștinii se salută, bucuroși, cu urarea „Hristos a Înviat !" care de fapt transmite o informație, reprezintă o veste bună transmisă din generație în generație.*

Î.P.S. Ioan: În zilele de sfântă prăznuire a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, grăim în cuvinte duhovnicești, presărate cu vestea care a întors lumea din întuneric la lumină.

M-am adresat în pastorală părinților, mai ales mamelor, ca să-și crească pruncii în lumina Învierii lui Hristos și să nu-i lase pe seama celor care încă nu s-au trezit din noaptea minții, căci cei ce se luptă cu Dumnezeu au o gândire cu sumă zero. Ei vă îndeamnă să evadați din lumină. Îndemn pe iubitele surori ca, din fața sfintelor altare, să ducă copiilor, vestea cea bună pe care au auzit-o și femeile mironosițe: „*Hristos a înviat !*" (cf. Marcu 16, 6).

L.C.: *Înaltpreasfințite Părinte, cu mereu aceeași dragoste pentru limba română, ați afirmat, în pastorala despre care vorbim, cuvinte minunate despre graiul nostru românesc. În încheiere, vă rog să oferiți cititorilor câteva sfaturi duhovnicești.*

Î.P.S. Ioan: După Înviere s-a creat în lume un nou alfabet de gândire. **Cuvântul „Înviere" creează noi catedrale ale duhului**, în care Se prăznuiește Dumnezeu Cel în Treime lăudat. Binecuvântat să fie Dumnezeu că, și în graiul nostru românesc, a pătruns vestea Învierii lui Hristos ! Dumnezeu a binecuvântat limba noastră română din care a făcut un sanctuar, unde nu putem intra decât cu smerenie și respect.

Pe Golgota, Hristos a început rezidirea lumii întemeind, pe Cruce, Biserica Sa ca spațiu binecuvântat al veșniciei. Îndemn pe credincioși să rămână în Biserica zidită de Hristos pe Golgota, căci pe aceasta „*nici porțile iadului nu o vor birui*" (cf. Mt.16, 18). Femeile mironosițe sunt în fața unei minuni - ele găsesc mormântul gol și le cuprinde teama.

Ungerea cu mir era un gest de iubire. Astfel, vedem că iubirea nu moare niciodată. Să nu ne fie teamă de marile minuni pe care ni le pregătește Dumnezeu. Femeile mironosițe L-au căutat pe Hristos la mormânt și nu L-au găsit. Totuși L-au găsit printre

lacrimi. Nu vă căutați părinții în cimitire, că n-o să-i găsiți, ci căutați-i în Împărăția lui Dumnezeu. Sărută crucea maicii tale la mormânt, dar n-o mai căuta acolo. Ea este în Împărăția bucuriei lui Dumnezeu.

Spuneți celor care s-au jertfit pentru libertate, în fața măreței noastre catedrale, că, deși Timișoara a fost fără țară, în decembrie '89, ea n-a fost nicio clipă fără Dumnezeu. Hristos a biruit și moartea lor.

Să împărtășim azi semenilor noștri lumină din lumina Învierii lui Hristos, iubire din iubirea lui Hristos, milă din mila lui Hristos. Să ne aducem aminte și de cei răstigniți cu Hristos, să le aducem și lor vestea Învierii lui Hristos și nădejdea că și pentru ei S-a jertfit Hristos. Mângâiere și celor de pe patul suferinței. Hristos să vindece ale lor răni cu scump Sângele Său.

Pruncilor, bună creștere și înțelepciune, iar celor în vârstă, nădejdea plină de bucurie a întâlnirii cu Hristos Cel Înviat. Tuturor le doresc să aibă parte de bucuria pe care a avut-o Maica Domnului când L-a văzut pe Fiul Său Înviat.

Sud

Director fondator: Constantin Carbarău
Redactor șef: Vasile Grigore. **Senior editor:** Florentin Popescu
(tel.: 0246.270.633; 0720350555, revistasud@yahoo.com)
Colectiv de redacție: Ștefan Crudu (secretar general de redacție), Constantin Bărbuță, Constanța Crudu, Marian Grigore, Corneliu State, Gabriel Dragnea, Ciprian Necșuțu, Geanina Mehedințu
Prelucrare imagini: Mircea Paraschiv

Redacția și administrația:
Str. Partizani, nr. 41A, Bolintin Vale, județul Giurgiu

ISSN 1224-7367
PREȚ 5 lei

Concepție grafică: Raluca Tudor

RAWEXCOMS

Editura RAWEX COMS SRL
ralucatudor2000@yahoo.com; 0720 773209

Tipar: Oscar Print

Revista Sud publică opiniile colaboratorilor săi oricât de diverse ar fi acestea. Responsabilitatea pentru conținutul fiecărui text aparține, în exclusivitate, autorului.